XXIII. évfolyam 46. szám **Ára: 1 forint** 1967. november 16

Ludas Matyi

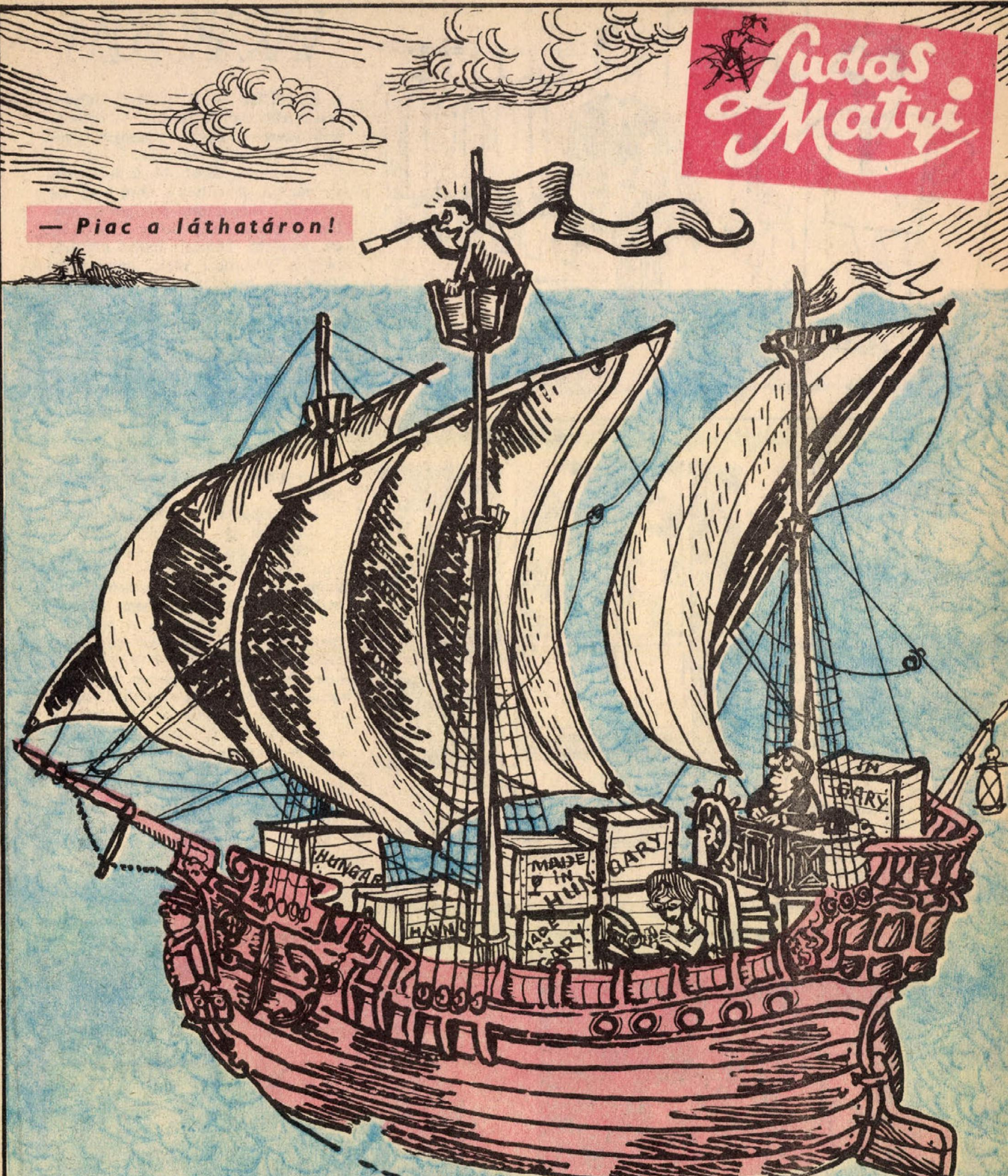
HUNGAR
HUNG
MADE IN HUNGARY
GARY
MADE IN GARY
IN GARY
Hihi

— Piac a láthatáron!

Hegedűs István rajza

FELFEDEZŐ ÚTON

Készruha

Várnai György rajza

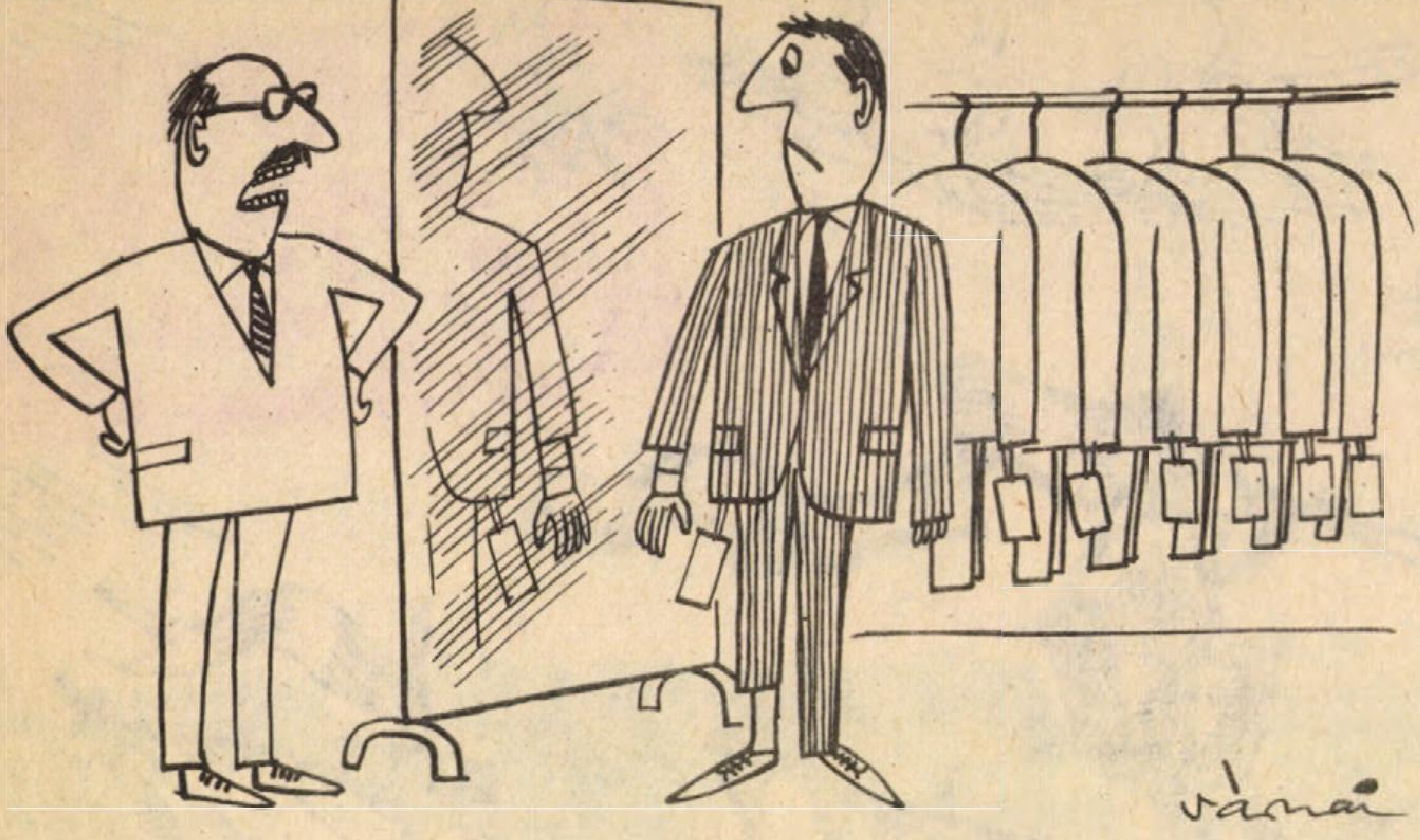

– . . . és maga talán mindenben tökéletes?! . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A skót apától megkérdi egy barátja:

— Milyen ember a lányod jövendőbelije?

— Nagyon rendes fiatalember — mondja áradozva a skót —, minden este lecsavarja a villanyt, és az ölébe ülteti a lányomat.

— És ez neked rendes fiatalember?

— Na hallod! Nem fogyasztja az áramot, és két szék helyett csak egyet koptat.

Korai házasság

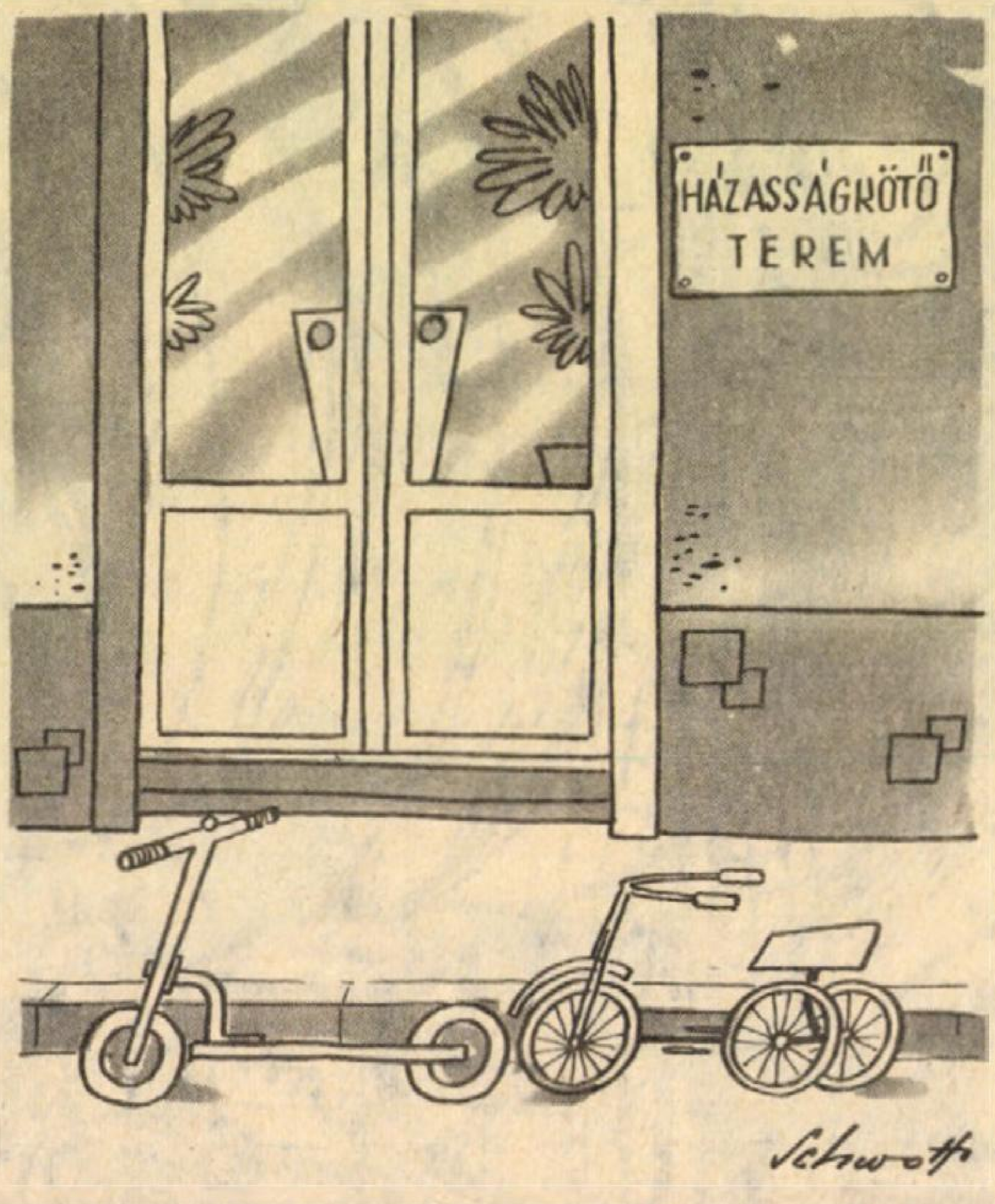

VÁRAKOZOM

a HIHEHIHI — Hirdetések Helyesírását Hibátlanító Hivatal — épületkolosszusának egyik folyosóján. Klára asszony, külső munkatárs, jön:

— Jó napot, Bandi. Maga is Manyira vár? A legritkább eset, hogy itt valakit a szobájában találjon az ember. Naponta ötször mennek a büfébe, legalább kétszer házon kívülre, persze, vásárolni meg szabónőhöz. Ebédelni, természetesen, visszajönnek, de utána a kollektív feketézés, jelen nem levők megtárgyalása, és csak ezután — esetleg — átnézik a postát, egy-két telefon, és már készülődnek is hazafelé. Ha Manyival okvetlen beszélnem kell, tudja, hol keresem? A Váci utcában. Ott bizony!

*

Egy hónap múlva. Ugyanott. Klára jön:

— Jó napot, Bandi. Manyit várja?

— Sajnos, már egy órája.

— Ejnye, de furcsán mondja ezt, Bandikám. Ha „sajnos", akkor ne várja, nem kényszeríti rá senki. Engedje meg, de Manyi nem kuksolhat látástól vakulásig a szobájában csak azért, mert magának esetleg be méltóztatik kukkantani. Van magának fogalma arról, milyen rengeteg dolga van Manyinak más osztályokon is meg házon kívül is? Ha nincs a szobájában, akkor biztos lehet benne, hogy a munkája szólította el valahova. Nyugodt lehet, hogy nem a Váci utcában sétifikál. De nem ám!

— Klárika, maga belső munkatárs lett?

— Úgy van, ma reggel óta státuszban vagyok itt. Honnan tudja?

(Le—ás)

Idős szemorvos

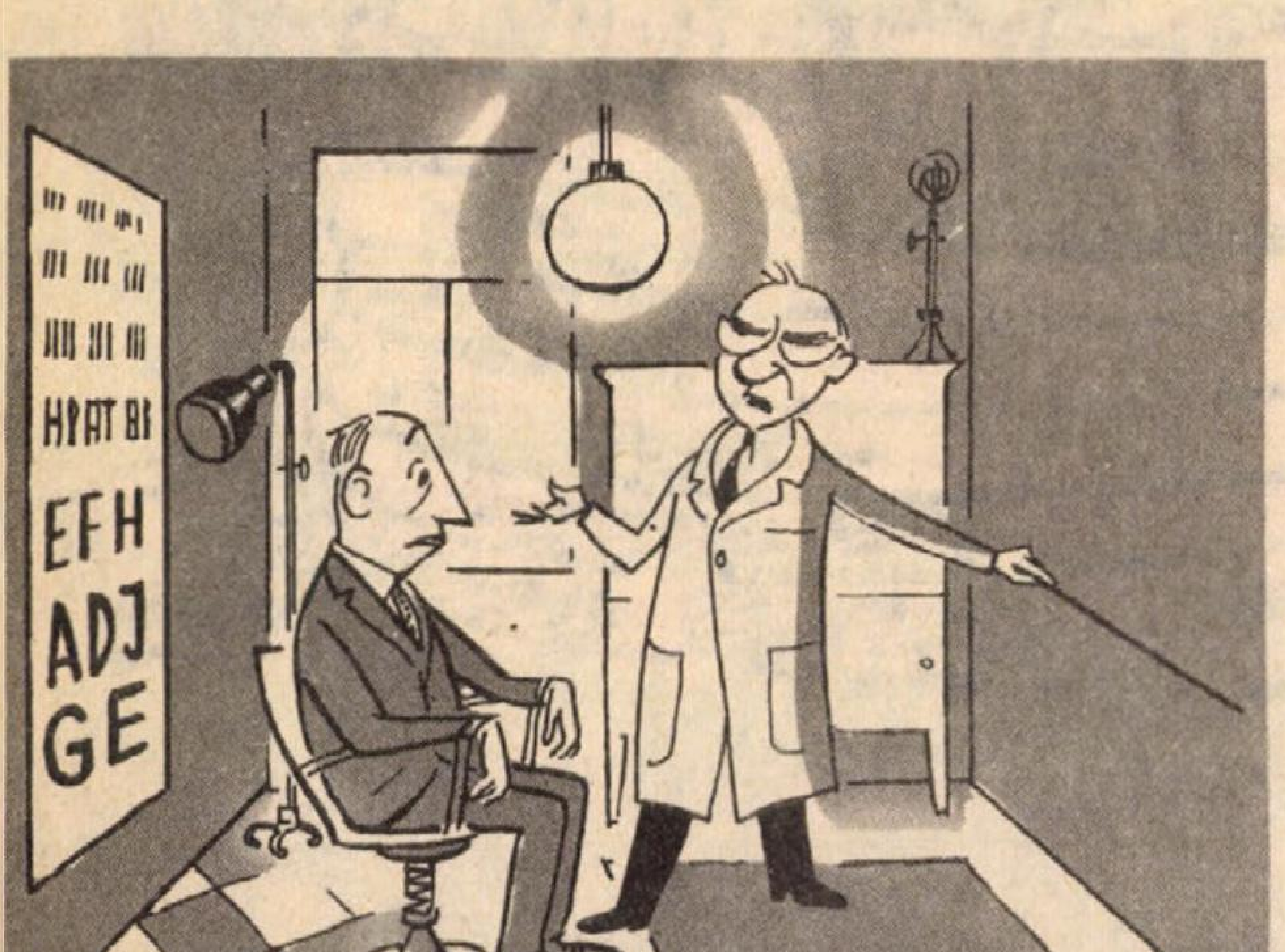

– Sajnos, uram, ön már a legnagyobb betűket sem látja!

Megtorlás

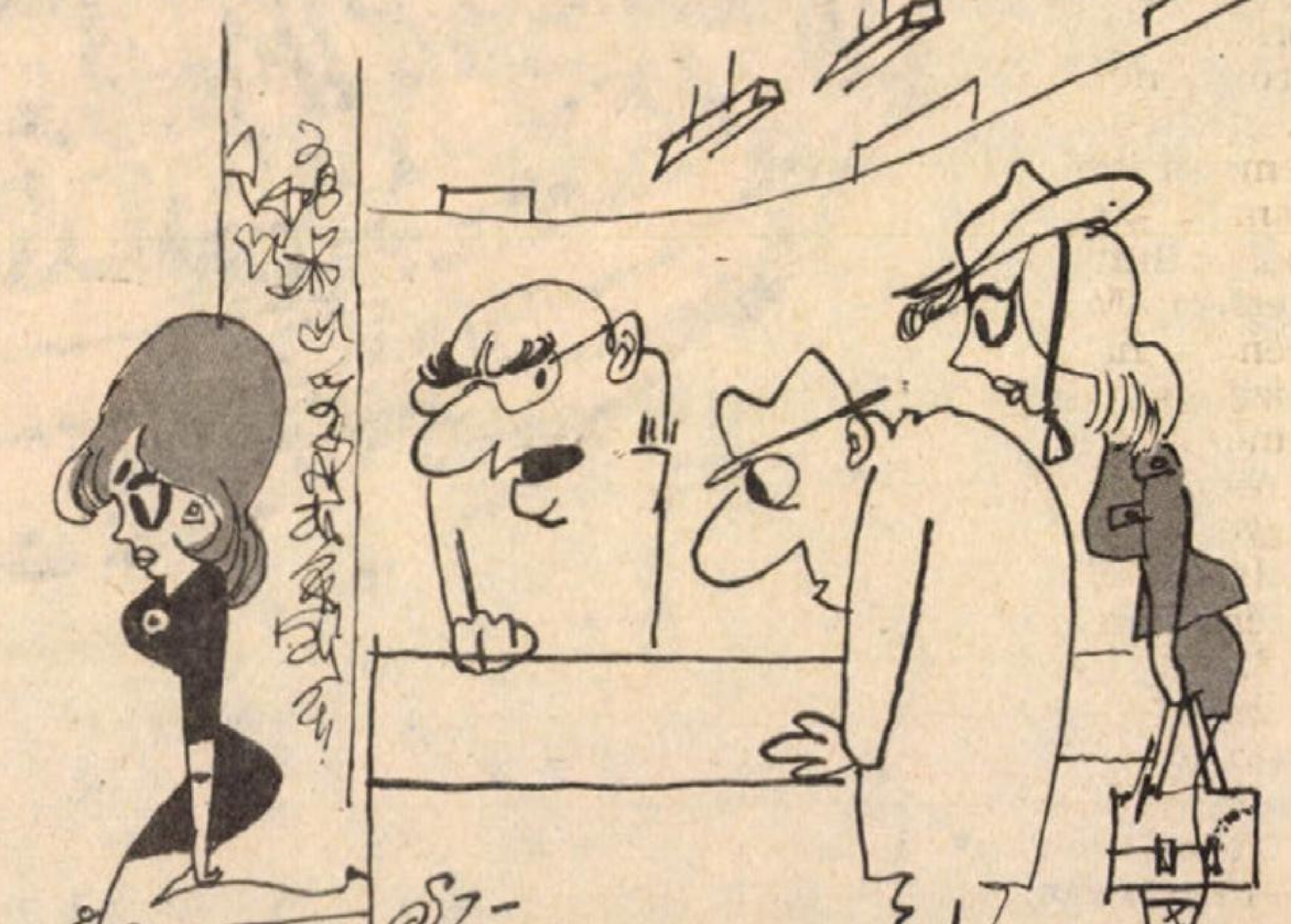

– Goromba volt valamelyik hülye vevőhöz.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYÖMÖSZÖLT VAJ

A felszabadulás óta magasra ívelő pályát futottunk be. Agrárországból fejlett ipari-agrár ország, Ikarusokkal szárnyaló ország lettünk. És mindenek fölött kultúrország! A minap egy angol vendéget hoztam le Pestről. Kecskeméten áthaladva büszkén mutattam neki, hogy a Szentivánéji álmot játsszák – de az is lehet, hogy a Makrancos hölgy volt. Nagyot csodálkozott: az ő kétmilliós városukban nincs kőszínház és még kevésbé állandó színtársulat.

És lovas nemzet, sőt öttusa nemzet is vagyunk... Csomagoló nemzet – az nem vagyunk. Nem tudunk csomagolni. Persze ennek nyíltságunk is lehet az oka: nyíltan tárjuk fel dolgainkat, nem szeretjük burkolni. Így voltunk sokáig a vajjal. A Csongrád megyei Tejipari Szövetkezet nem vetett nagy súlyt a vaj csomagolására. A lejárati időt csak rejtjelezve tüntette fel; valami titokzatos lyukak voltak láthatók a papiroson: elektronikus gépbe helyezve a gyártási dátumot bizonyára könnyedén le lehetett volna olvasni.

Egy idő óta azonban a fent nevezett vállalat csodálatos újítással lepte meg a gyanútlan és jó szándékú fogyasztóit. A papiroson fekete nyomdafestékkel tünteti fel a gyártás napját. Ez egyszerűen megállapítható abból, hogy a befelé (mármint a vaj felé) fordult számok a vajat feketére festik. A papirost ugyanis egy újonnan beszerzett csomagoló gép mélyen a vajba gyömöszöli. Ennek eredményeképpen a vajhoz csupán különböző műfogásokkal lehet hozzájutni, és akkor is csak kezünk és esetleg kézelőnk bevajazása által. Kis családunk kézügyességének fokozása céljából egy idő óta versenyben áll: ki tudja a vajat a kéz tisztaságának megőrzése mellett feltárni. Egyelőre holtversenyben állunk – három ruhatisztítás erejéig.

Tisztelettel kérdem a Csongrád megyei Tejipari Vállalat Kiszerelő Üzemétől, nem lehetne vajgyömöszölő készüléküket leszerelni, és az előállítás dátumát jól olvasható módon a csomagolópapiros külfelületén feltüntetni? Persze, amennyiben ez leküzdhetetlen nehézségbe kerülne, kérem szerény levelemet tárgytalannak tekinteni.

J. M.
Szeged, Lenin krt.

A diplomácia porondján

Erdei Sándor rajza

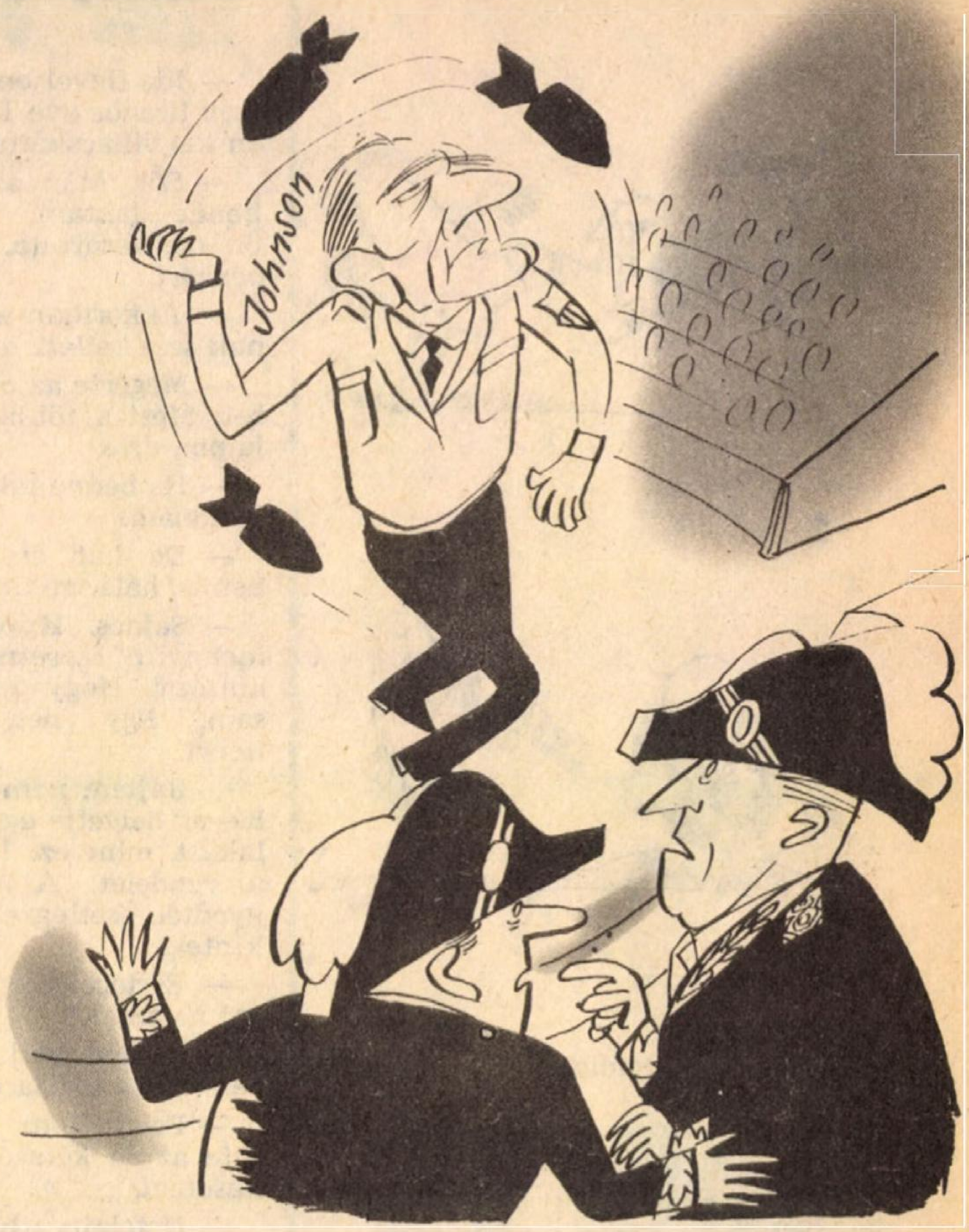

– Rémes! Ezzel a számmal szerepel már évek óta!

A bűnrészes

Az elmúlt éjszaka egy ismerősöm keresett fel. A feldúlt arcú, karikás szemű férfi remegő hangon suttogta, hogy felőrli a lelkiismeretfurdalás.

— Töredelmesen megvallom — kezdte —, hogy amikor például huszonöt deka sajt helyett csak huszonnégyet kaptam, sohasem ellenőriztem, sohasem tettem szóvá, nem hívtam tetemre a megtévedt eladót. Kényelemszeretetből szemet hunytam a visszaélés előtt, abból kiindulva, hogy több is veszett Mohácsnál. Különben is hajlamos vagyok a hízásra, a zsíros sajtban amúgy is magas a koleszterin-tartalom, érfalaim tehát egyenesen hálásak voltak a súlycsonkításért. Persze, azért nem voltam teljesen elfásult és cinikus ember, lelkiismeretem néha erősen lázongott, s mardosta az önvád, különösen amikor egy kerületi kereskedelmi illetékes egyenesen „bűntárskapcsolat”-nak nevezte a megrövidítésbe való bűnös belenyugvást, amely alkalmas arra, hogy az amúgy is ingatag jellemű eladót további bűnökre csábítsa, hiszen a súlycsonkítás lejtőjén nehéz megállni. Így aztán tovább süllyed a mocsárban, amíg végül le nem bukik. És ki a felelős egy jobb sorsra érdemes ember elzülléséért? A vásárló. Ez világos. Mindig az áldozat a bűnös, mert áldozat nélkül nincs bűncselekmény!

— Hirtelen feltámadt bűntudatom vakító élességgel világított rá liberalizmusom tragikus következményeire. Évekkel ezelőtt egy alkalommal ugyanis óvári sajtot kértem, harminc dekát. A mérleg nyelve ugyan sebesen ingott, az eladó röptében kapta le a sajtot a serpenyőről, én azonban világosan láttam, hogy csak huszonnyolc és fél deka volt. Eléggé el nem ítélhető gyávaságból, megalkuvásból nem szóltam egy szót sem, csak nyeltem, pedig láttam hogy az eladó tekintetében gonosz fény villan meg, lelkének rosszabbik fele került felszínre, s a jól sikerült bűncselekmény fölötti vigyor ült ki az arcára. Ez az eladó, egy középkorú férfi, mint utólag kiderült, eredetileg jólelkű, udvarias, becsületes ember volt, mindenkin segített, sohasem verte a gyerekeit. Ez a bűnös úton szerzett másfél deka azonban fordulópontot jelentett az életében. Itt kezdődött a baj. Ha akkor az arcába vágom a sajtot, felpofozom, botrányt csapok, esetleg még vissza tudtam volna rántani a lejtő széléről. Így azonban valósággal felbátorítottam őt a gonosztevésre. Legközelebb már két dekákkal csonkította meg a súlyokat, majd sikkasztott. A következő lépés a közokirathamisítás volt, később zsebtolvajlásra adta fejét. Minden jel arra mutatott, hogy nem is óhajtott megállni a lejtőn. Mint útonálló és zugligeti szatír folytatta bűnös életét, hatósági közegekkel erőszakoskodott, és betört. A bűnös úton szerzett pénzen gépkocsit vett, gázolt és cserbenhagyott. Házasságszédelgéssel, tiltott határátlépéssel és orkánkabát-csempészéssel is sok pénzt szerzett, majd inni kezdett. Munkahelyén és otthonában egyaránt garázdálkodott, majd gonosz felindulásból családirtást követett el, megölte feleségét és négy gyermekét. Én pedig nem tudok szabadulni attól a gondolattól, hogy ha annál a másfél dekánál a sarkamra állok, ez az ember legföljebb csak két gyermekét öli meg. Ez az én lelkemen szárad.

— És az áldozatok felelősségére nem gondol? — kérdeztem.

— Van benne valami! — kiáltott felragyogva ismerősöm, és sokkal nyugodtabban távozott, mint amikor betámolygott hozzám.

Feleki László

Szabályozták a szabálysértéseket

1.

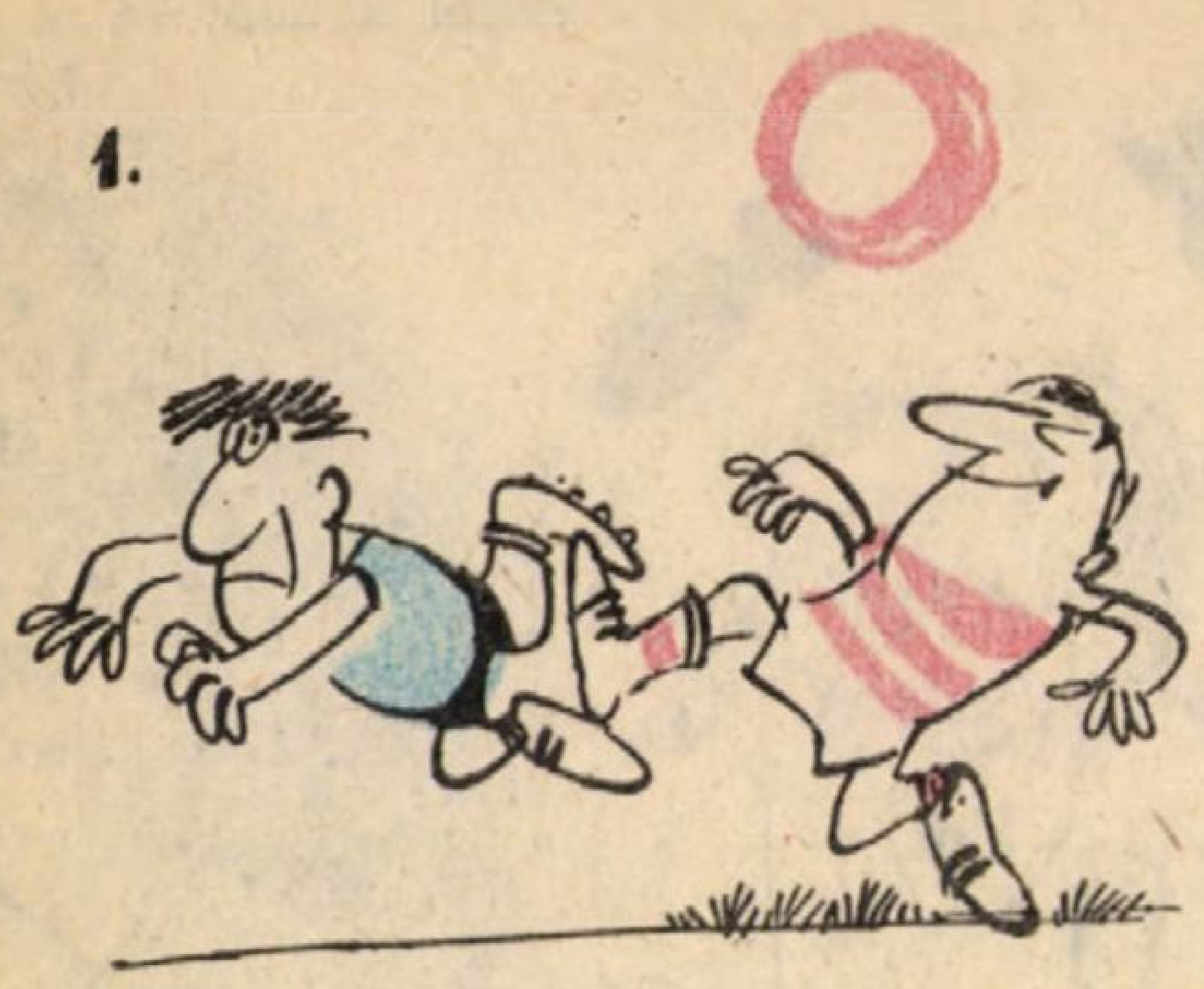

2.

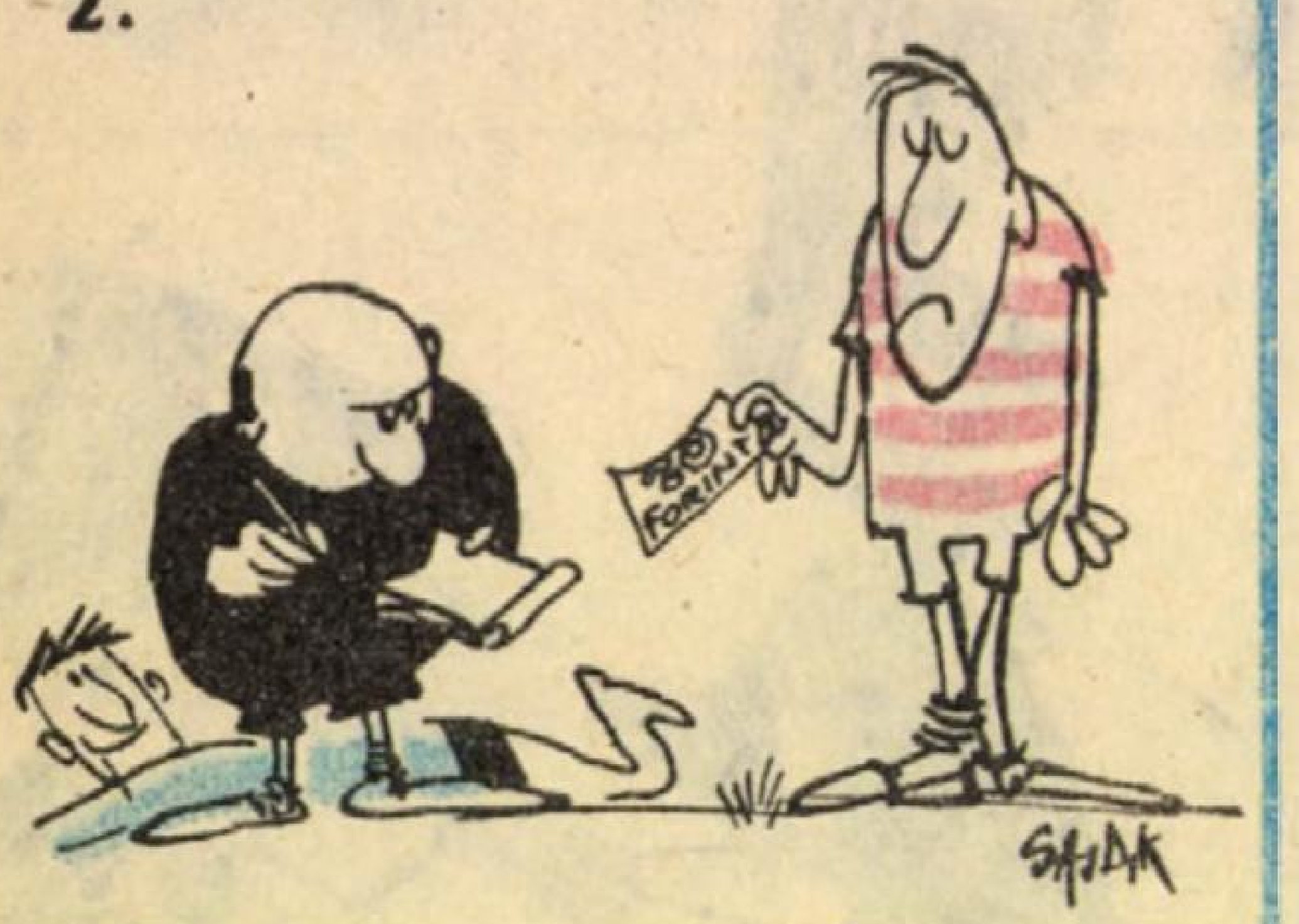

Kutatóintézet

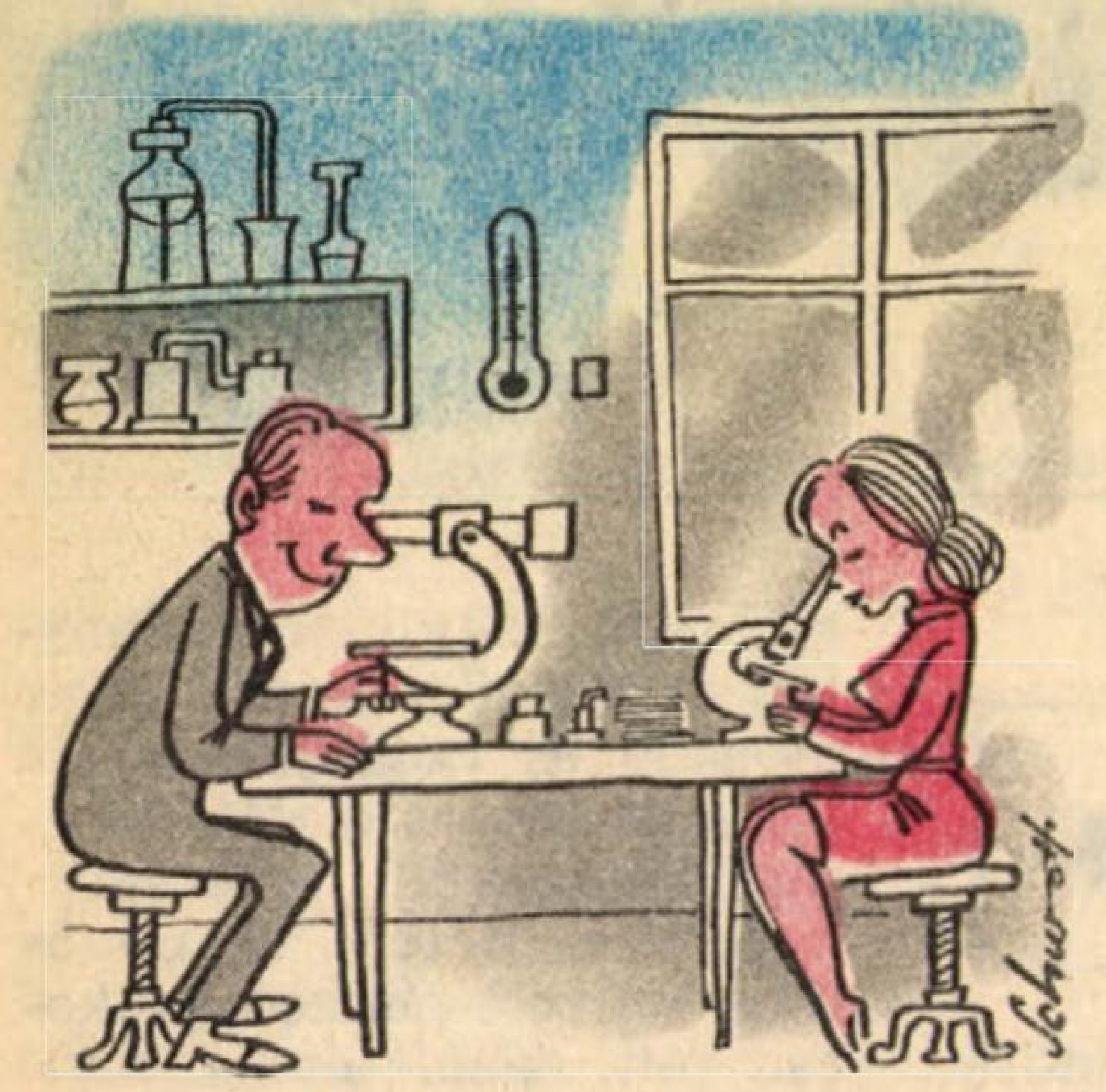

Cserelakás

— Ide figyeljen! Maga már tizenöt éve lakik az én kis villácskámban!

— Sőt. Már akkor is benne laktam, amikor ön megvásárolta. Potom pénzért.

— Akkoriban a kutyának sem kellett ingatlan.

— Megérte az ötvenezret. Most a többszörösét kapná érte.

— Ha benne laknék, el is adnám.

— De hát én lakom benne, hála istennek.

— Sajnos. Képzelheti, mennyire szeretnék beköltözni. Hogy eladhassam. Egy negyedmillióért.

— Rajtam nem múlik. Kérek helyette egy olyan lakást, mint ez. Így szól a rendelet. A villanegyedtől esetleg el is tekintek.

— És toronyórát lánccal ne adjak?

— Az nem kell. Csak a rendeletet tartsa be.

— Felajánlom önnek érte az én kétszobás lakásomat.

— Nefelejts utcai bérház, második udvar, földszint kettő. Köszönöm szépen.

— Ha nem megy ki a lakásomból szépszerével, megkeserítem az életét.

— Akkor se megyek. Itt fogok lakni keserűen.

— Holnap kőműveseket hozok, hogy hozzákezdjenek a födémcseréhez.

— A födém kifogástalan! Panaszt teszek a tanácsnál.

— Hahaha! De az én kőműveseim már kora reggeltől a feje felett fognak kopácsolni! Délre köldökig fog állni a malterban.

— Pénzbírsággal fogják sújtani.

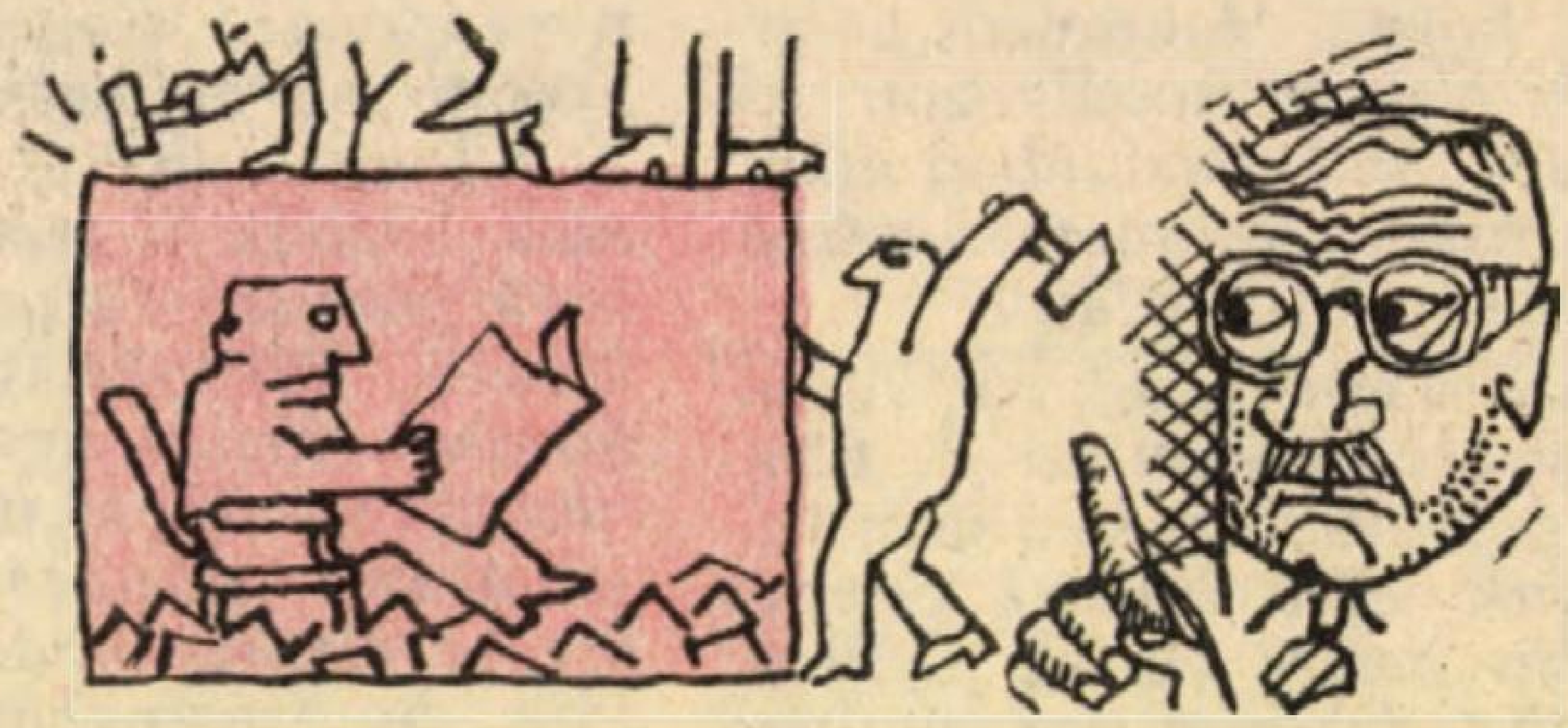

— Kifizetem. Ez állampolgári kötelességem. Mit nyer vele? Megint jövök a kőművesekkel és az ácsokkal. Emeletet húzatok a házra, ha nem tudná. Ehhez mit szól?

— A tanács nem ad rá engedélyt.

— Mondja már, nem ad. Én mindenesetre odahordatom a meszet, a téglát, a cementet, az állványokat és mindent, ami az építkezéshez kell. Meg fogom őrjíteni kegyedet.

— Őrülten is itt fogok lakni.

— Ne higgye! Beviszik a tébolydába.

— Én nyugodt ember vagyok, kérem, de ha így folytatja, szétverem a fejét.

— Látja, máris kezdődik. Még nem is mondtam, hogy felszedetem az udvari gyalogjáró kőburkolatát. Bokáig járhat majd sárban, hóban...

— Kötelezik a rendbe hozására.

— Az lehet. De hol lesz maga már addigra?

— Felháborító pimaszság.

— A sértésért nem veszek elégtételt. Tekintettel vagyok szépen fejlődő idegbajára

— Hallgasson, mert nem állok jót magamért!

— Mit izgul? Még azt sem mondtam el, hogy a kertbe tyúkfarmot telepítek.

— Hallja... Én véresre verem...

— Megjósoltam, hogy nem bírja idegekkel. Jobban jár, ha beköltözik a Nefelejts utcába.

— Csipiszt! Magát megölöm, kapok nyolc évet, s azt itt fogom leülni a maga lakásában.

— Magával nem lehet tárgyalni. Holnapra kigondolok valami mást. Alászolgája.

Földes György

Jucika, az ötök kíváncsi

Pusztai Pál rajza

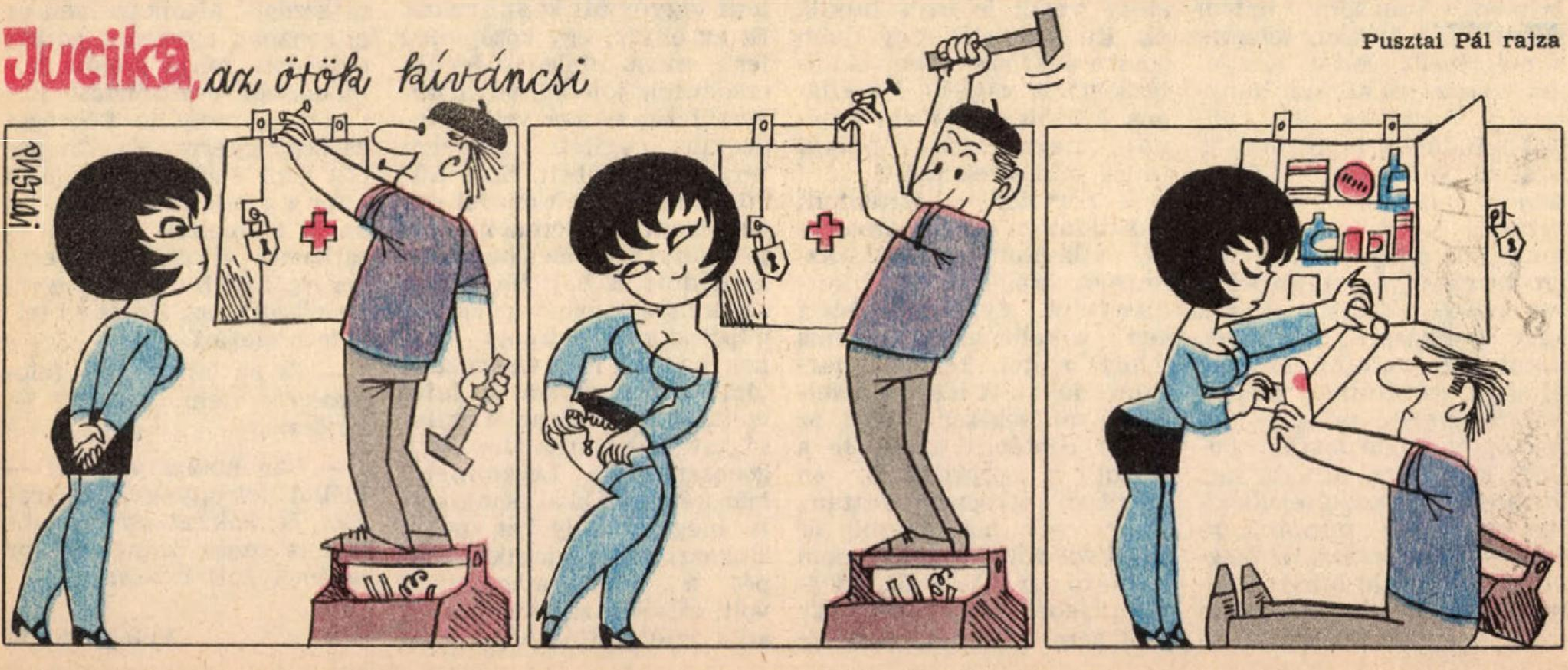

TETOVÁLT IFJÚSÁG

Angliában préritűz módjára terjed a tetoválás. A fiatalok körében valóságos tetoválási láz dühöng. Ennek a járványnak ugyan nem lehet gátat vetni, de annak érdekében indult meg mozgalom, hogy legalább művészi ábrákat tetováltassanak magukra a fiatalok sellők, áttört szívek és vasmacskák helyett.

Mindenütt folyik a harc a giccs ellen.

Veszélyes átkelőhely

Balázs-Piri Balázs rajza

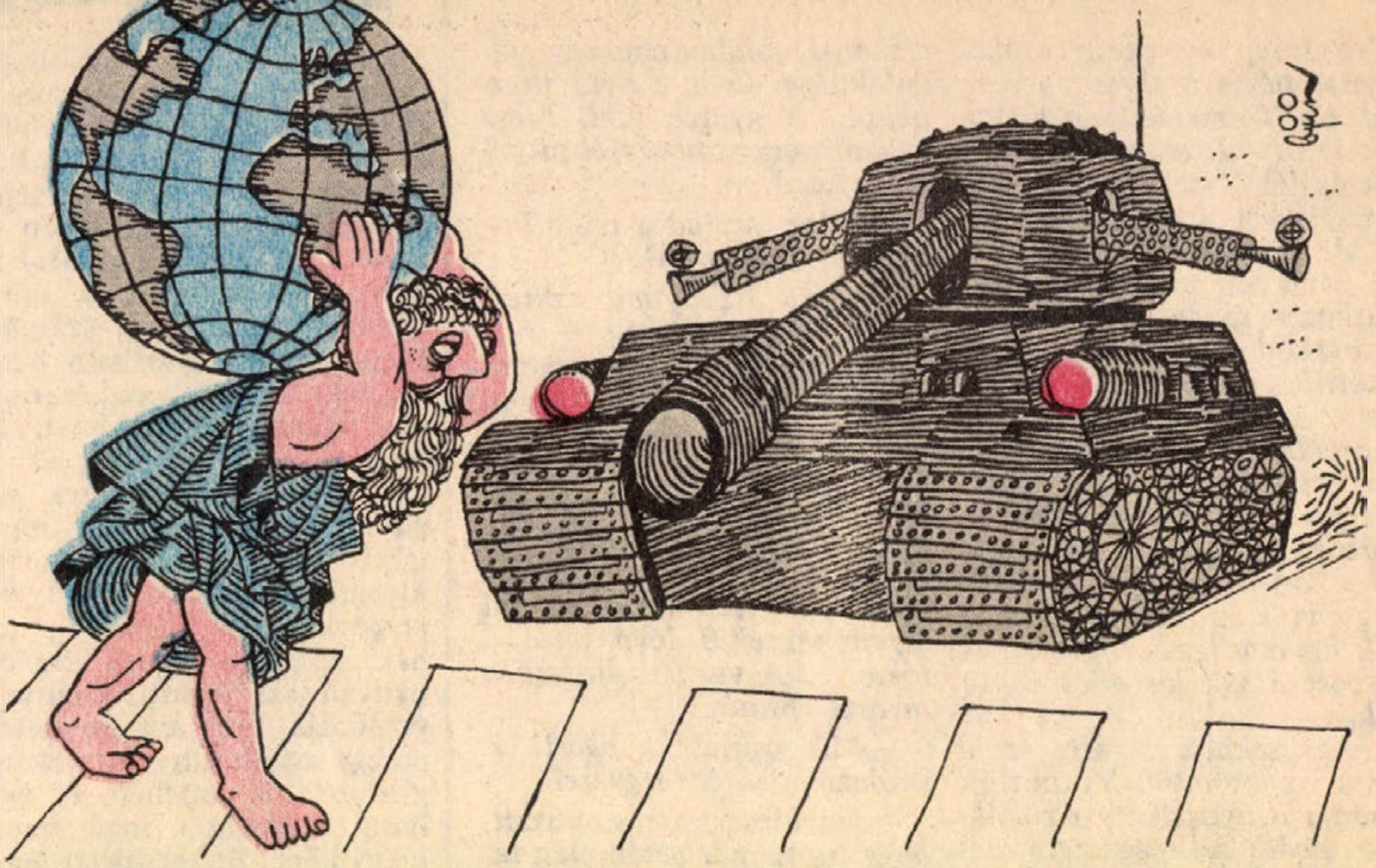

Három

①

A nagyhírű étteremben ülök a szépen terített asztal mellett. Ebédelni fogok. Tanulmányozom a gazdag étlapot; áhítatos pillanatok. A pincér, akinek a fennhatósága alá tartozom, türelmesen várja, hogy végül is mit választok. Amikor látja, hogy cigarettát dugok a számba, előkapja öngyújtóját, és tüzet ad. Az öngyújtó kattan, lángot vet, és egyidejűleg halkan valami kis dallamot cincog. Zenélő öngyújtó. Külföldi találmány, mindenki látott már ilyet. Miközben rágyújtok és élvezem a muzsikát, balsejtelem fog el. Nekem itt zenés árakat fognak számítani.

②

Barátom, Misi mondja:

— Sohasem hittem volna, hogy egy tévékészülék milyen gyönyörűséget tud adni, kérlek. Ismered Pozsegai doktort? Persze hogy ismered. Sokat szerepel a rádióban is. Én nem kedvelem őt. Sőt. Tulajdonképpen utálom. Isten tudja, miért. Úgy érzem, hogy nagyképű, tudálékos, de annak ellenére, hogy művelt, nagyon ostoba. Évek óta egyik legkedveltebb szórakozásom, hogy amikor Pozsegai doktor a rádióban megszólal, átcsavarok a Petőfi adóra, vagy a Kossuthra, ha Pozsegait a Petőfiből hallom. Vagy csak egyszerűen kikapcsolom a készüléket. Az is nagy élvezet. Namármost, kérlek szépen, a napokban kit látok megjelenni a képernyőn? Pozsegai doktort. Uccu neki, leveszem a hangot. A képet nem. Látom, amint Pozsegai tátogatja a száját némán, mint potyka a szatyorban, hahaha! És nem is sejti a szamár, hogy egy szavát sem lehet hallani. De kár, hogy csak most vettem tévét!

③

Az újság, abban a rovatában, amelyben az olvasók leveleit szokta közölni, egy hálálkodó levélnek adott helyet:

„Karonülő kisfiammal a zuhogó esőben álltam tegnap reggel a Csekmői-úti autóbuszmegállónál. Váratlanul megállt előttem egy Trabant, s egy bájos fiatal hölgy a kocsiba tessékelt. Vannak még emberséges emberek és kötelességem, hogy a nyilvánosság előtt köszönjem meg a jóságát. Az eset folyó hó tizenötödikén történt. A kocsi rendszáma CT 45—47 volt. Egy hálás olvasó."

Aznap este egy férj azt kérdezte bájos, fiatal feleségétől:

— Mondd, Klárikám... Mit kerestél te a múlt kedden reggel a Csekmői úton?

Négy hét múlva lezajlott a válóperük.

Így legyen jó az ember.

(t.)

Váratlan fordulat

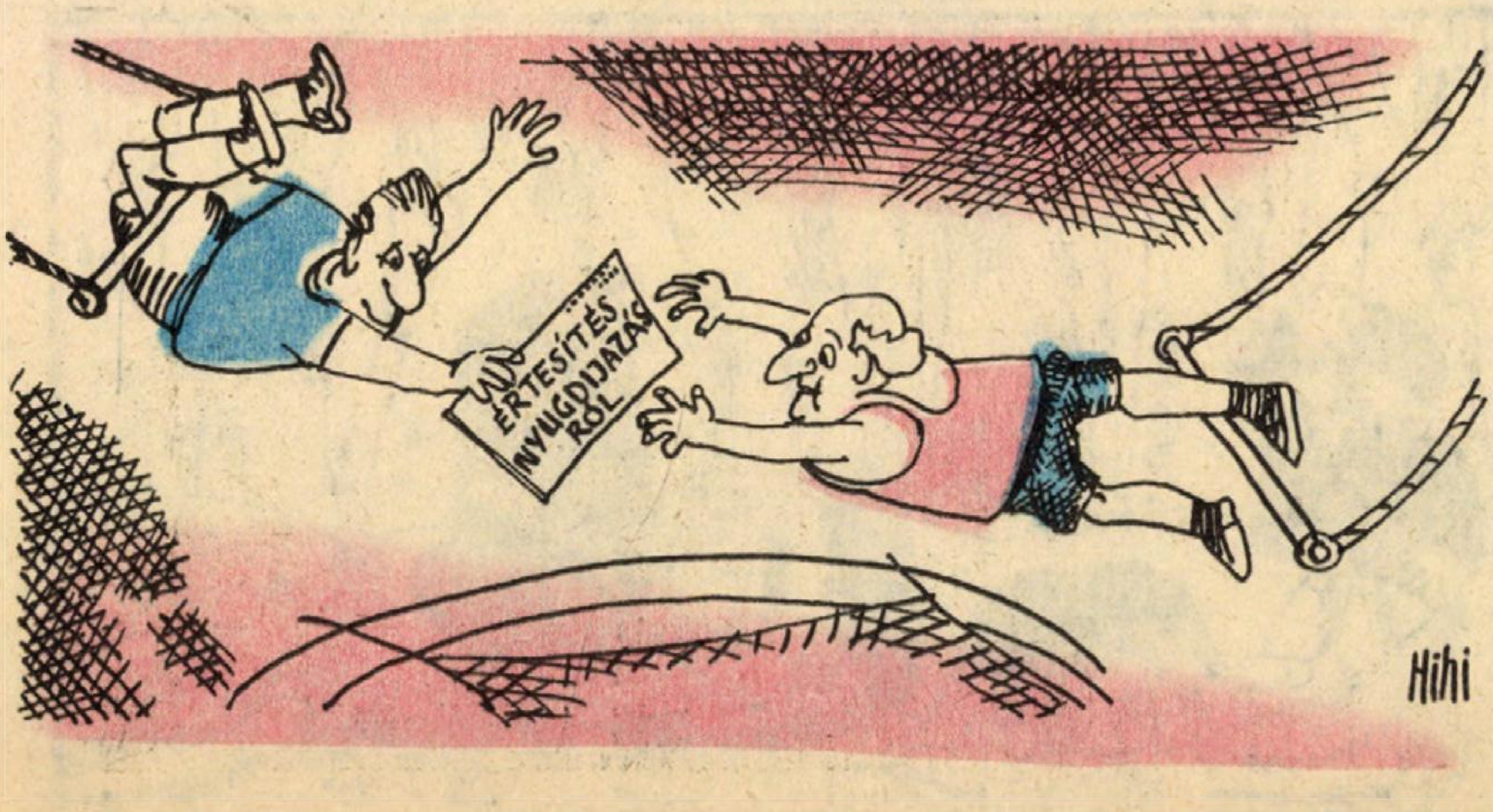

Gondos feleség

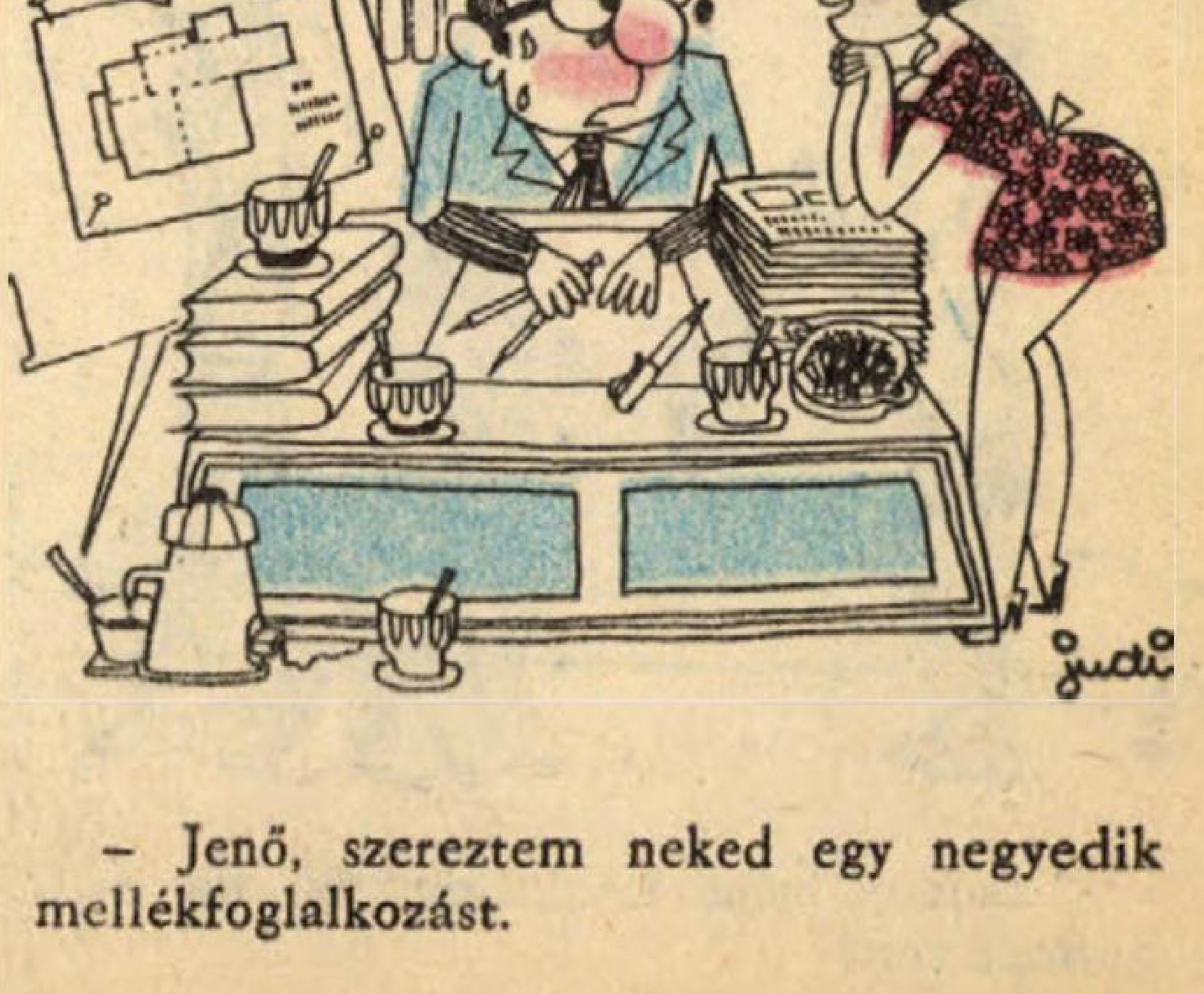

– Jenő, szereztem neked egy negyedik mellékfoglalkozást.

TéVé-nézés

Vasárnap az egész család együtt nézte a tévét vacsora közben. Természetesen a gyerek is ott ült az asztalnál. A két és fél évesek spontán lelkesedésével figyelte az esti mesét. Valami furfangos nyuszi lóvá tett benne egy hetvenkedő rókát. Addig-addig ravaszkodott a nyuszi, amíg sikerült rávennie a rókát, hogy az hagyja magát megnyergelni. A nyuszi aztán felpattant rá, mint egy arabs paripára, s nagy büszkén elporoszkált vele az ismerősökhöz. Látván a róka felsülését, nagy volt az öröm nyusziéknál. Egymás hasát fogva kacarászott a sok kis édes tapsifüles.

A gyereknek is fülig ért a szája az örömtől. Tudniillik imádja a nyuszikat, a rókákhoz pedig csak egészen szerény érzelmi szálak fűzik.

Az esti mesét a tévéhíradó követte. Jobb híján azt is megszemléltük. A külföldi hírek után a hazai események kerültek terítékre. Többek között egy filmriport beszámolt arról, hogy itt és itt megkezdődött a vadászati idény. Vadászkalapos férfi céloz a puskájával. A tarlón eszeveszetten fut egy nyúl. A gyerek aggodalmasan fészkelődni kezdett a széken:

– Hová szalad ez a nyuszi?

– Biztos valami sürgős dolga van – mondom feszengve. – Talán kisdolgozni kell neki.

A vadászkalapos férfi még elmélyültebben céloz. Sőt, előkerül valahonnan egy vadászkutya. Ő is a nyúl után iszkol. A gyerek érzi, hogy valami nem stimmel, és pityeregni kezd:

– Miért szalad a nagy kutya a nyuszi után?

– Mert iszonyúan szereti és játszani akar vele – füllenti kínjában a feleségem.

A teleobjektív egész közel hozza a nyulat, amint inaszakadtából nyargal a barázdákban. Ez a nyuszi bizony egészen más nyuszi, mint az előző volt. Ama furfangos nyuszi az esti mesében, aki olyan remekül lóvá tette a rókát… A vadász elhúzza a ravaszt. Bumm!

– Mit csinált a bácsi? – kérdezte ijedten a gyerek.

– Figyelmeztette a nyuszit, hogy most már aztán elég legyen a szaladgálásból, mert kimelegszik és megfázik. Tudod, ha beteg lesz, akkor nem mehet holnap a nyuszióvodába a többi kis nyuszikhoz játszani – hazudom szemrebbenés nélkül, mivel a szegény nyúl közben már felbukfencezett, és a vadászkutya is utolérte.

– Miért vette a nagy kutya a szájába a nyuszit?

– Mert látja, hogy már elfáradt, és meg akarja kímélni a gyaloglástól.

Ezután az operatőr totál planban bemutatja az eredményes vadászat gazdag zsákmányát. Ott fekszenek a földön kiterítve a lepuffantott nyulak. Van vagy két tucat…

– Mit csinálnak a nyuszik?

– Hát nem látod? Lefeküdtek aludni. Ideje, hogy te is lefeküdj végre. Már késő este van!

Bizony nem könnyű szülőnek lenni a televízió korában.

Dalmáth Ferenc

Nyilvános rejtvények

Családunk nyelvtudásában mutatkoznak még hiányosságok, csak oroszul, csehül, hindi és szuahéli nyelven beszélünk. Így azután – rejtvénykedvelő família lévén – mindig izgalomteli várakozással lapozzuk fel a Film Színház Muzsika új számát. Mert például olvasható benne, hogy forgatják az „A Suon di Lupara" című filmet. A kérdés: mit jelenthet ez a cím magyarul? Némileg segít a találgatásban egy mellékelt fénykép, amely hasig kigombolt ingű fiatal hölgyet ábrázol. Arra tippelünk tehát, hogy az olasz szöveg nyilván azt jelenti: Hiányzó gombolás. Igen ám, de alatta ott egy másik filmcím: „Evangile 70", és emellett is egy hasig kigombolt ingű fiatal hölgy képe. Ez megzavar bennünket és újabb feltételezésekre ad módot, például arra, hogy az első cím azt jelenti: *Gombok nélkül is szép az élet*, míg a második ezt: *Hetvenes mellbőség*.

Vagy elővesszük a következő számot, ahol ott találjuk a filmcímet: „Le jour ou les poissons", és mellette a változatosság kedvéért egy derékig kigombolt ruhadarabot viselő hölgy képét. Látják, milyen szépen fokozódnak a fejtés nehézségei? A hátlapon viszont egy hölgy immár csak szimpla neglizsében azt a címet illusztrálja, hogy „The Magnificent Two". Nem iktatom ide, hogy mi mindent találgattunk, csak megjegyzem: a megfejtés biztonságának öröme sosem adatik meg nekünk. Ugyanis az orosz és a cseh filmek nevei mindig magyarul szerepelnek a lapban, és szuahéli filmről még nem láttam derékig kigombolt nő fényképét. Ezért javasolom: ezentúl talán a Film Színház Muzsika következő számában mindig közölje az előzőben feladott rejtvények megfejtését.

Míg a fenti feladványfajta a szürke agysejtek kényelmes működtetésével is megoldható, a rádió és a tévé gyors reagálást igénylő rejtvényeket szokott feladni. Ülünk a készülék előtt, és hallgatjuk a riportert, aki azt mondja: „Megkérdezzük Iksz Józsi bácsit…" – és abban a pillanatban ki kell találnunk, hogy mi az illető *valódi* keresztneve, még mielőtt ő megszólal, hogy „János vagyok, kérem". Nem azért mondom, de legutóbb, amikor a tévében hallottuk, hogy a filmdíjat Sára Sára nyerte, mint egy ember kiáltottunk fel: „Sándor!", úgyhogy a helyesbítés a riporter részéről szinte felesleges volt.

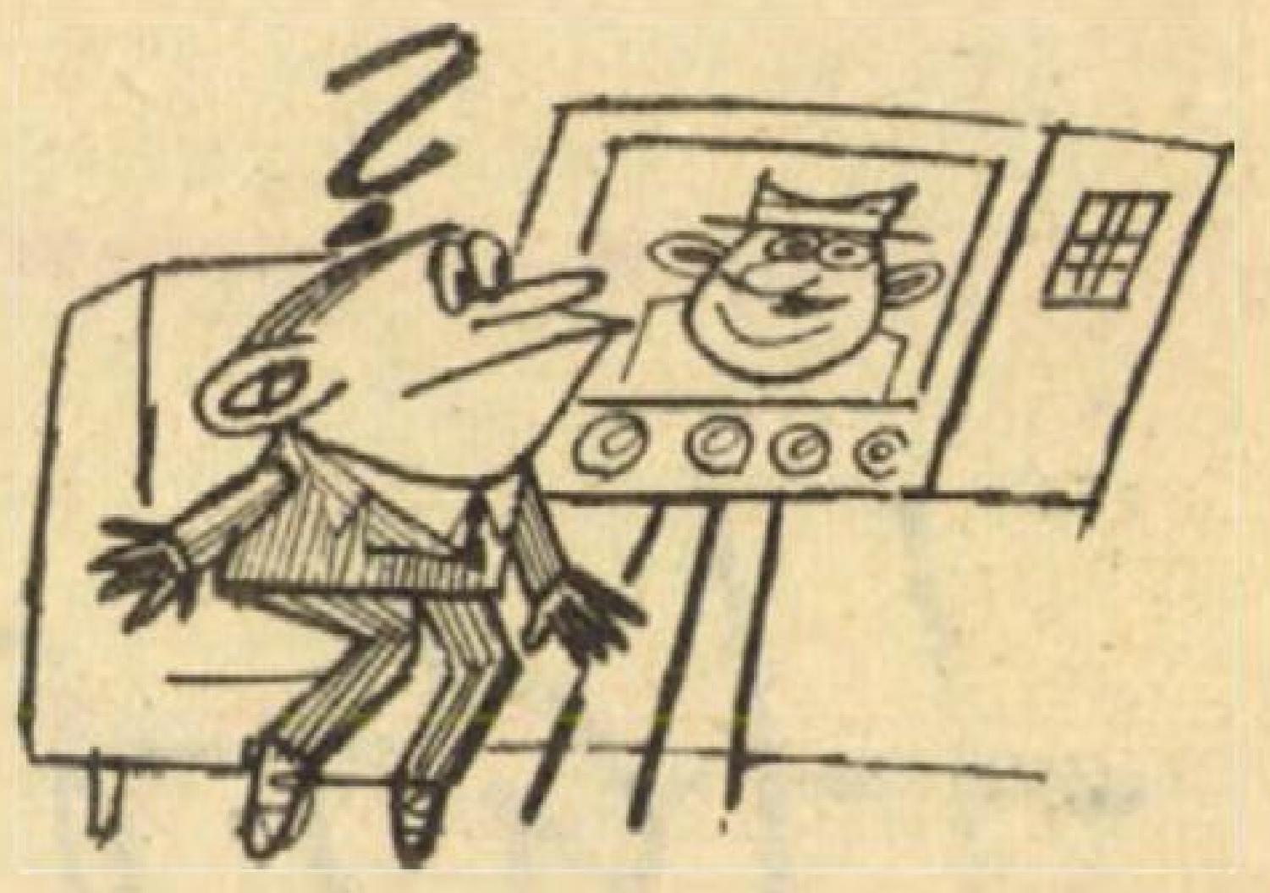

Ezzel kapcsolatban egy végképp megfejtett rejtvényről is be szeretnék számolni. Hosszú ideig ugyanis törtük a fejünket azon, hogy a riporter mikor tegeződik a meginterjúvolt személlyel és mikor nem. A megoldás azonban immár egyértelműen világos:

Akivel a riporter tegeződik, az értelmiségi.

Akit önöz, az funkcionárius.

Akit magáz, az kétkezi dolgozó.

Akit tegez, de az illető őt magázza, az megtévedt fiatal, aki disszidálni akart, de elkapták a határon.

Gombó Pál

Maratonnál

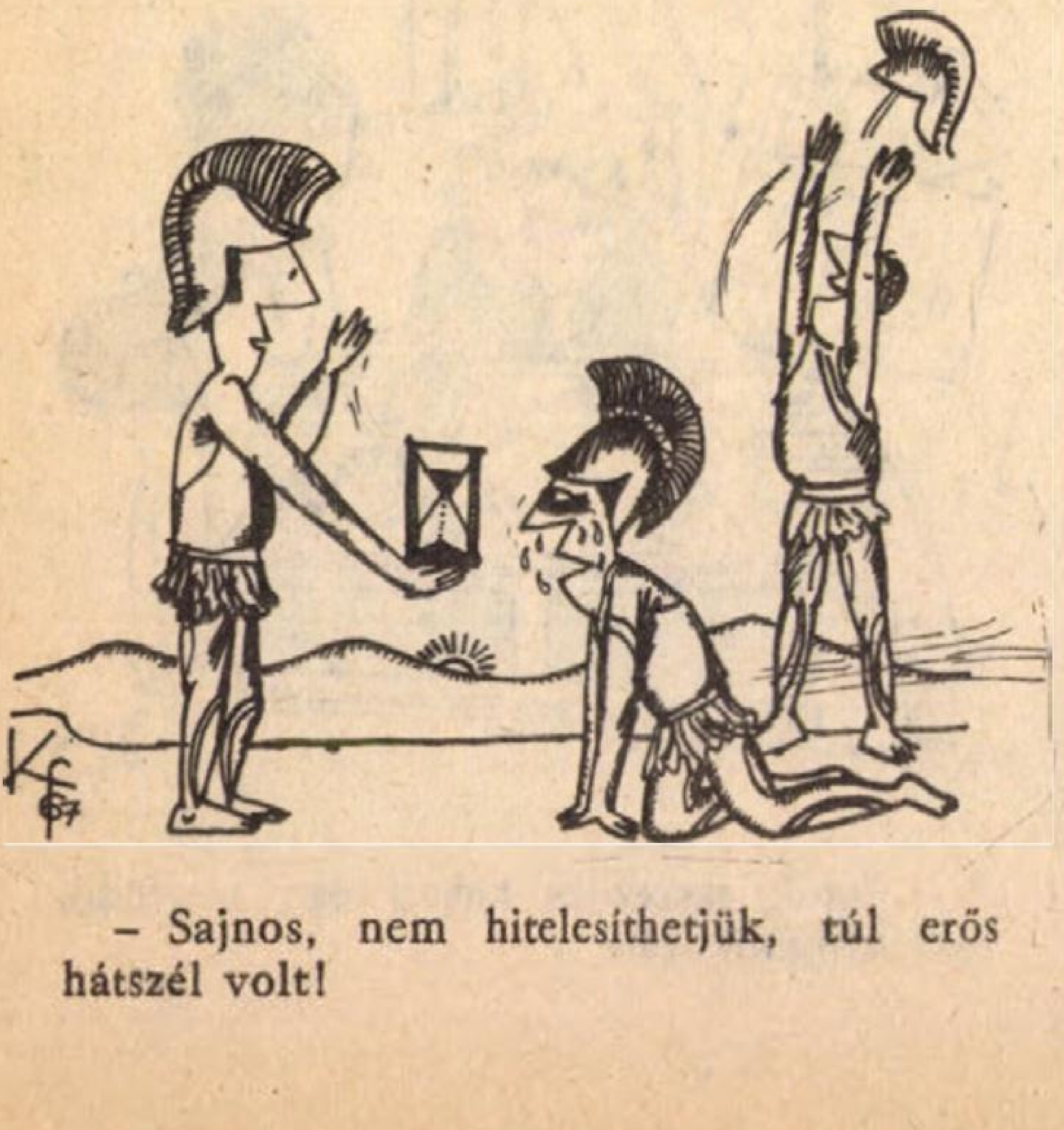

– Sajnos, nem hitelesíthetjük, túl erős hátszél volt!

Balszerencsés remete

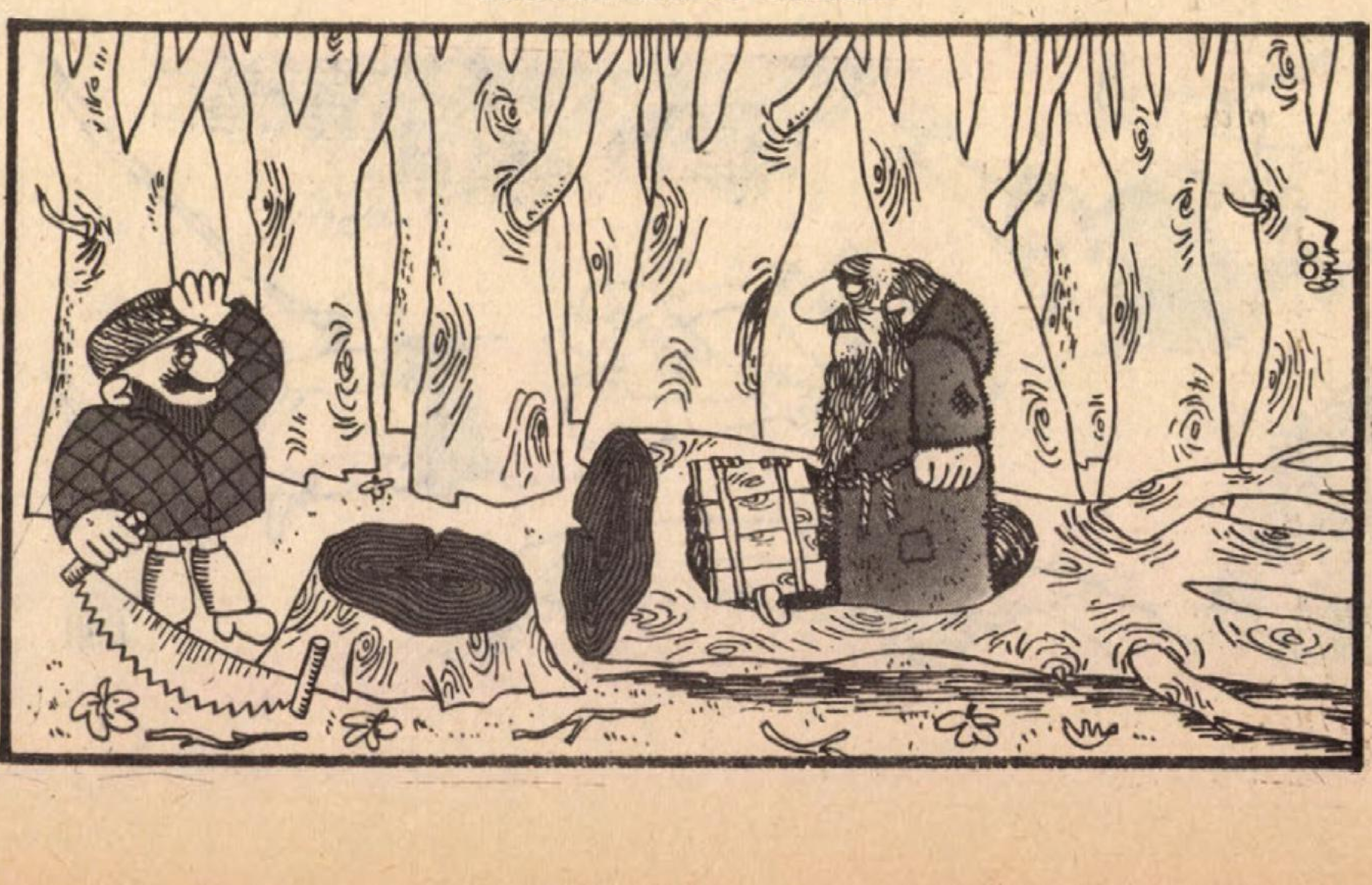

Autóbuszon

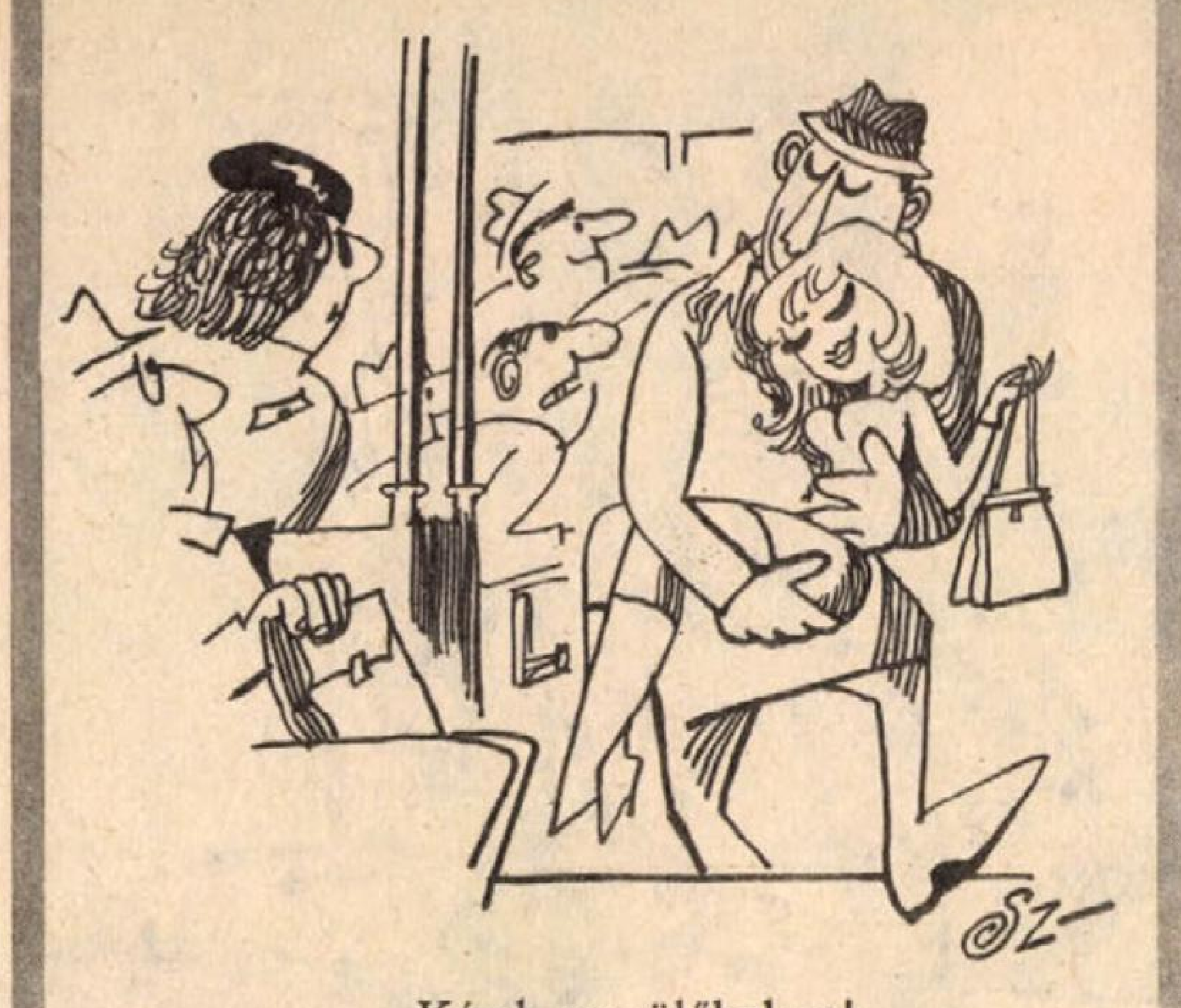

– Kérek egy ülőhelyet!

Irigy szomszéd

Sajdik Ferenc rajza

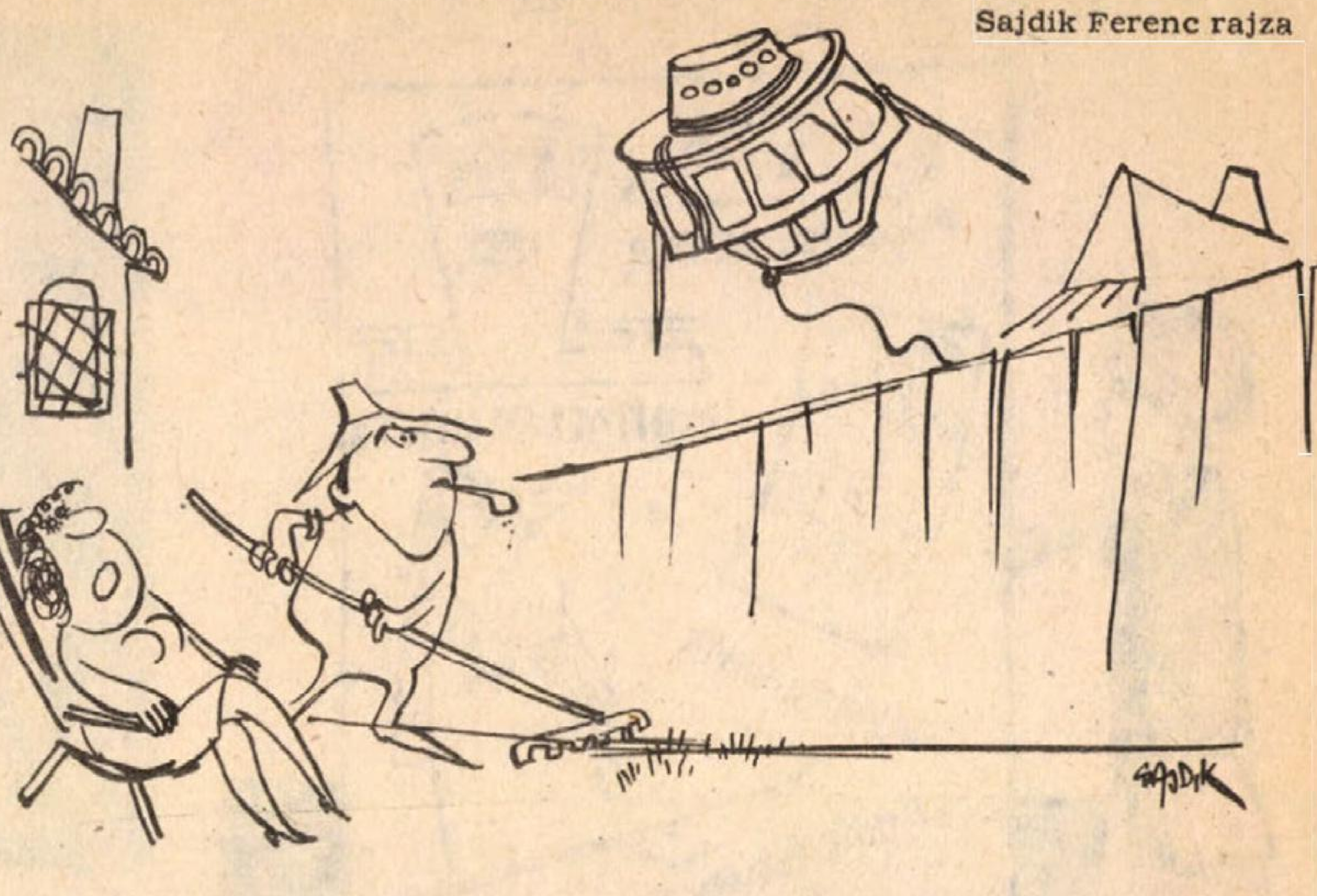

– Látod, Kovácséknak már műbolygójuk is van! . . .

Restancia

Nemrégen egy jó barátom, látva, hogy mennyit dohányzom, nem éppen fenyegető szándékkal, de szándékos tapintatlansággal azt kérdezte tőlem: kaptam-e már névjegyet a haláltól? — Nem kaptam — mondtam neki hányavetin —, de ami késik, az nem múlik.

Nos, alig telik el pár nap, csakugyan jön egy névjegy, ez áll rajta:

Délután fél hatkor,
a tizenhatodik szivar után
tiszteletemet teszem.
H.

Így állunk hát! — szóltam komoran magamhoz, de az első megilletődöttség után tépelődni kezdtem, hogyan lehetne a dolgot valahogyan kivédeni? Annyi mindenre talál az ember megoldást manapság, pont egy látogatást ne lehetne elhárítani?

Így született meg bennem az a gondolat, hogy délután öt órára, egy kávéra meghívom magamhoz Szuper Jenő és Előd Árpád üzletfeleimet. A kávé elfogyasztása után pedig, pontosan fél hat előtt három perccel, így szóltam hozzájuk:

— Bizonyára érdekel benneteket, hogy mint állok a munkákkal, melyeket vártok tőlem. Nos, sehogyan sem vagyok meg velük, sem az új molyirtó reklámszövegével, sem a vak Sámsonról szóló kabarétréfával nem készültem el, sőt, már nem is készülök el velük soha többé, mert kampec vagyok, és figyeljétek csak, hogy mi történik mindjárt, amikor mostan rágyújtok.

Azzal rágyújtottam az aznapi, a tizenhatodik szivarra. Mélyet slukkoltam belőle. Ekkor az ajtón kopogtak, és megjelent a Nagy Kaszás.

— Voila! — mondtam szomorú mosollyal a vendégeimnek. — Amint megmondtam, mennem kell. Elnézésteket kérem, hogy éppen nálatok maradtam restanciában. Örökké emlékezni fogok rátok.

Szuper Jenő azonban váratlanul röhögni kezdett.

— Óriási ötlet, te ló! — kiáltotta felém, amire Előd is kacagásban tört ki, a térdüket csapkodták széles jókedvükben.

— Sok kifogást találtál már az életben — ordította Szuper Jenő elragadtatottan —, de ez valami eredeti, óriási, ez még nem volt! Ha én ezt a műsor-osztályon elmesélem!

— De a vendég! — mutattam figyelmeztetően az ajtóban álló, köpönyeges csont-alakra.

— Isteni feleséged van — mondta vígan Előd Árpád —, a legutóbb is egy héten át tagadott le a telefonba! — és a vendég felé meghajolva, így szólt hozzá: — Kézcsókom, asszonyom. Mintha egy kissé lefogyott volna!

Odasietett, hogy kezet csókoljon, de a Halál meg sem moccant. Előd gyanakodva járta körül.

— Ohó — mondta végül Előd, és összehunyorított szemmel nézett Szuper felé. — Ez, ha jól sejtem, Boronai Ottó, a Morbid Színházból, tízet egy ellen, hogy Boronai! Ezzel a trükkel akartok meglógni, mi? Hogy előbb nekik írd meg az „Akaszd fel a sógornődet!" című komédiát! Tudunk róla! De előlünk ugyan nem fog elvinni téged a tisztelt kolléga!

— Tévedtek, szegény barátaim — feleltem szabadkozó szomorúsággal. — Nézzétek, hogy nem tréfál. Nézzétek, mint suhint felém az ő kipróbált szerszámával.

A Halál ugyanis idegesen a kaszája után kapkodott.

— Hagyjuk a suhintást — mondta Szuper, és felállt. — Előbb szépen befejezed nekünk a munkát, aztán mehetsz azzal és oda, ahová tetszik.

— De ő itt van — mutattam a vendégre. — Eljött értem.

— Tudod, mit — mondta Előd, és a szeme összevillant Szuperral. — Majd mi elvisszük őt, hogy tudjál dolgozni!

Mindketten odaléptek az Enyészethez, és megragadták a köpönyege gallérjánál fogva.

— Indulás, kolléga! — kiáltotta Szuper vígan. — A mester dolgozni akar, ne zavarjuk!

Az ablakból utánuk néztem. Üzletfeleim éppen akkor fordultak be a sarkon, közrefogva a Halált. Vitték, hogy a lába sem érte a földet.

Rágyújtottam a tizenhetedik szivarra.

Somogyi Pál

Hová menjünk délután?

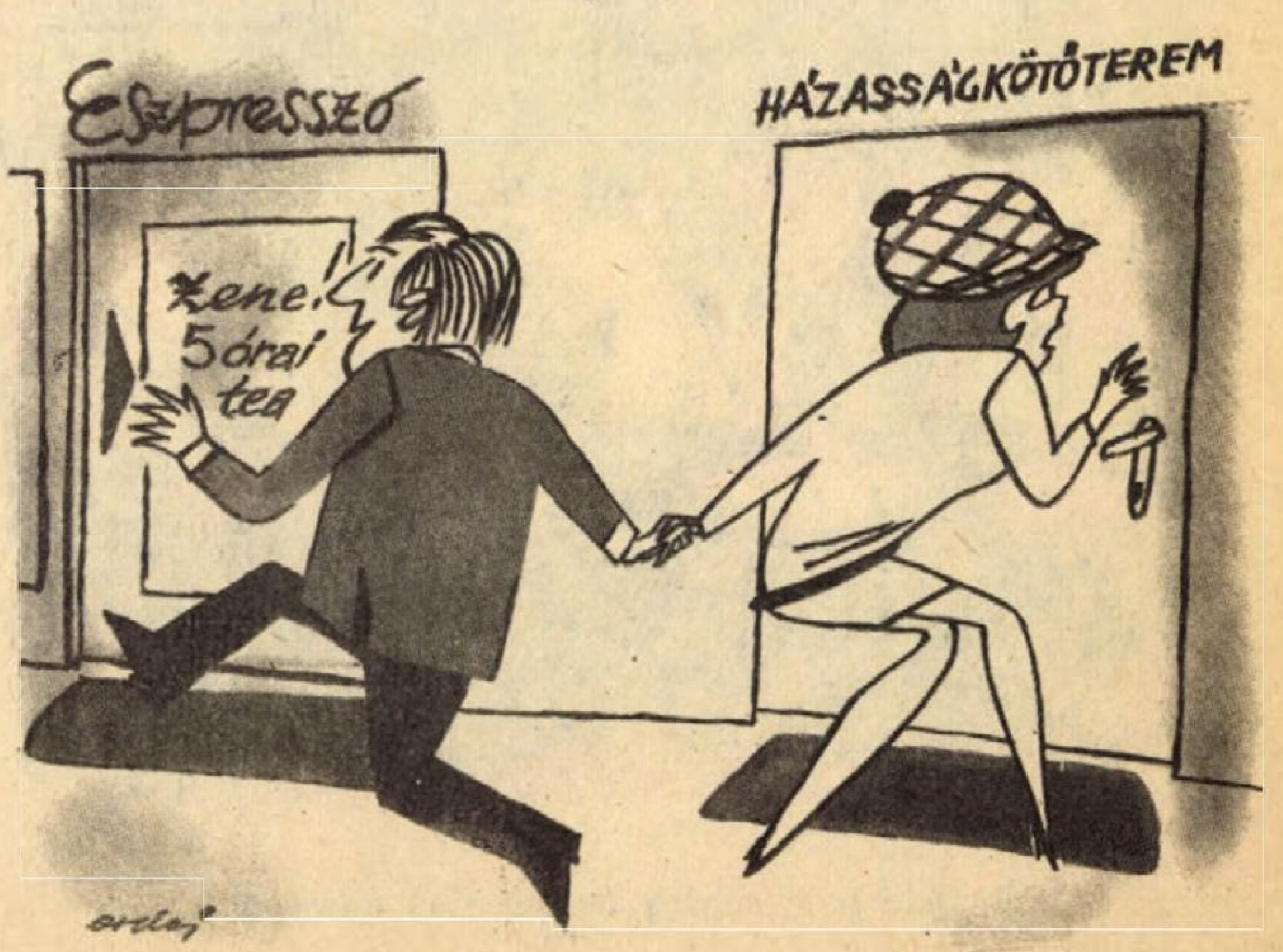

Konyhakész bosszúságok

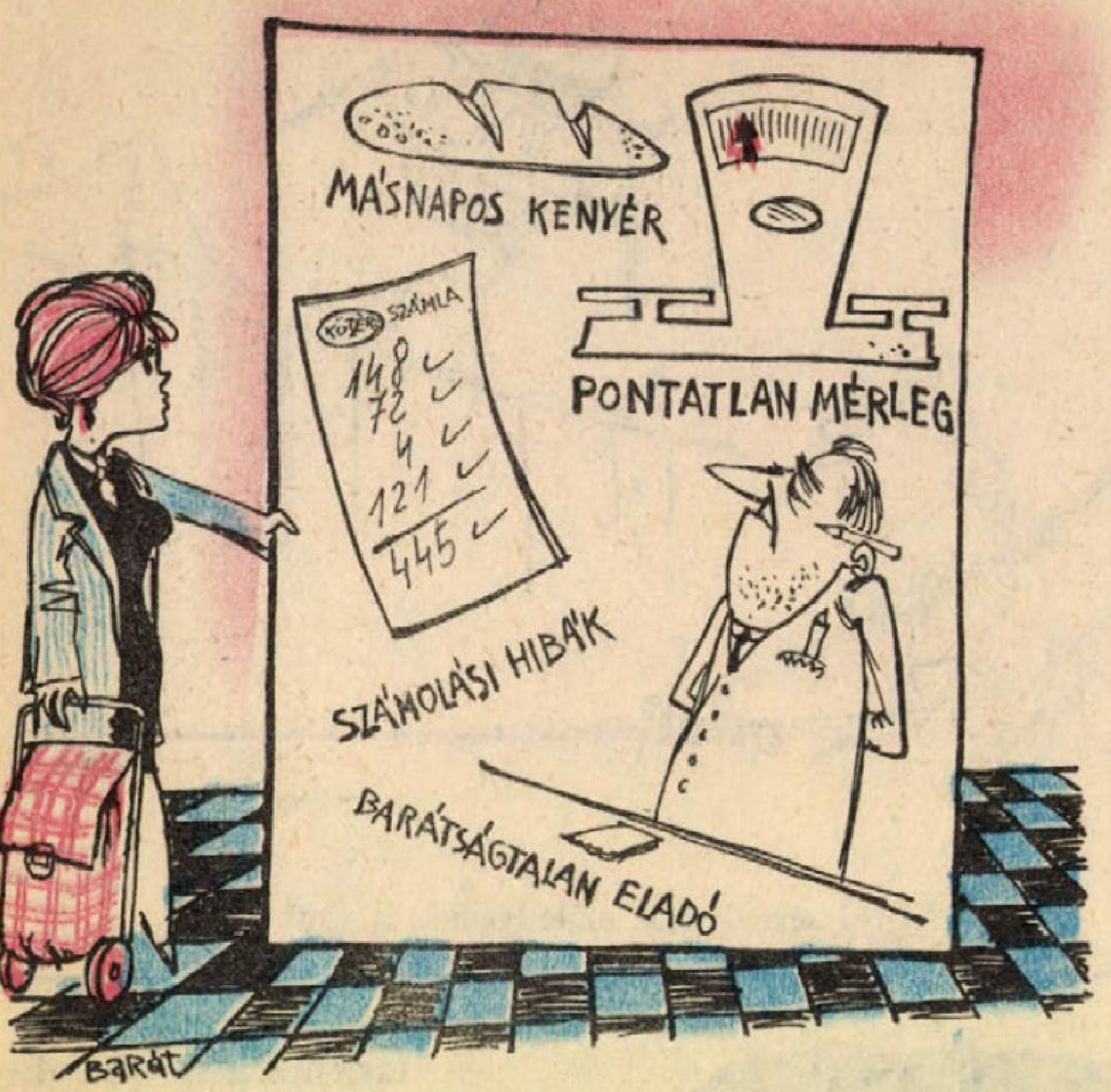
MÁSNAPOS KENYÉR
KÖZÉRT SZÁMLA
148
72
4
121
445
PONTATLAN MÉRLEG
SZÁMOLÁSI HIBÁK
BARÁTSÁGTALAN ELADÓ
BARÁT

Divatos pulóver

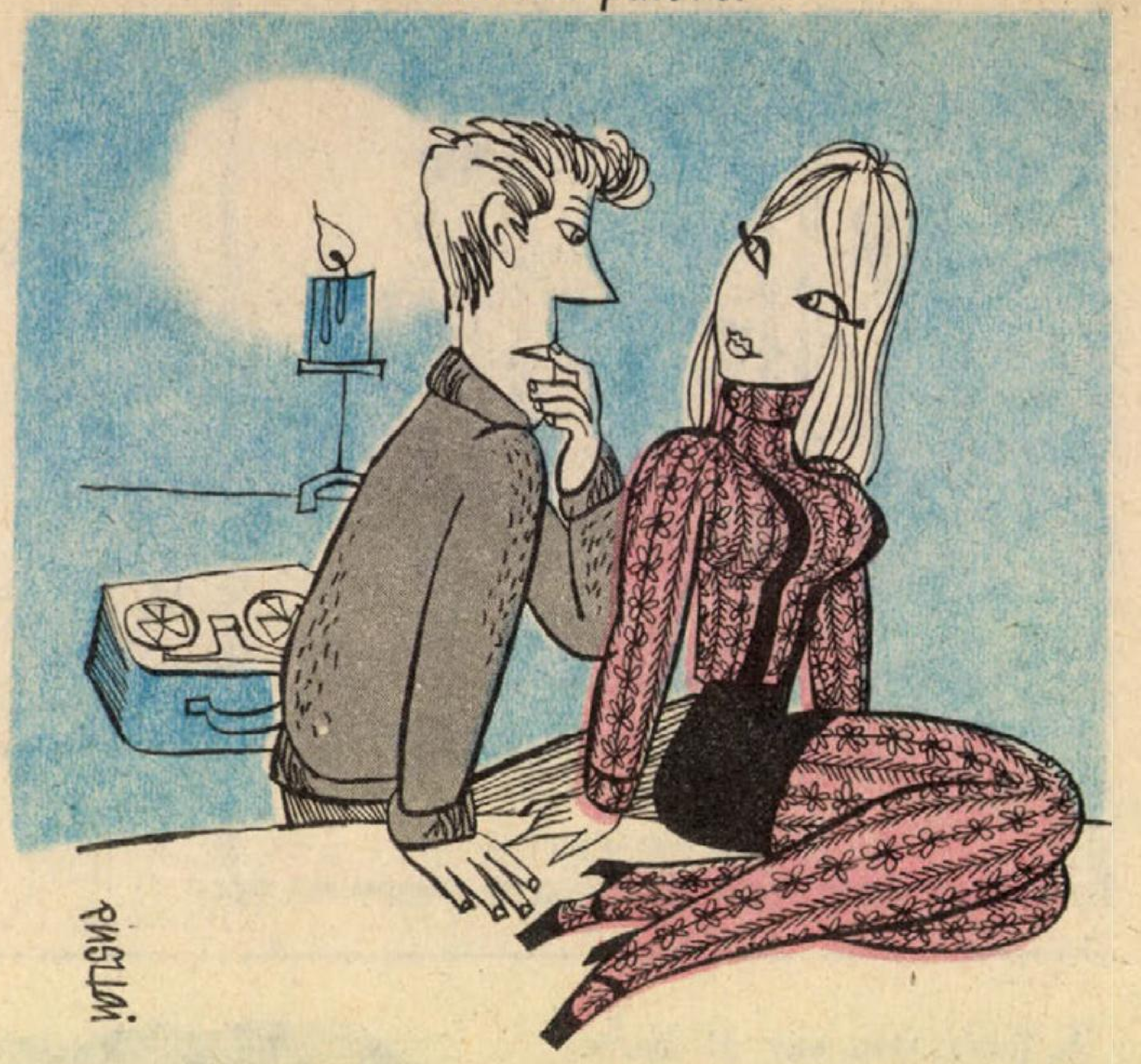

– Hol a csudába a bejárat ebbe a pulóverbe?

Kelendő a morbid irodalom

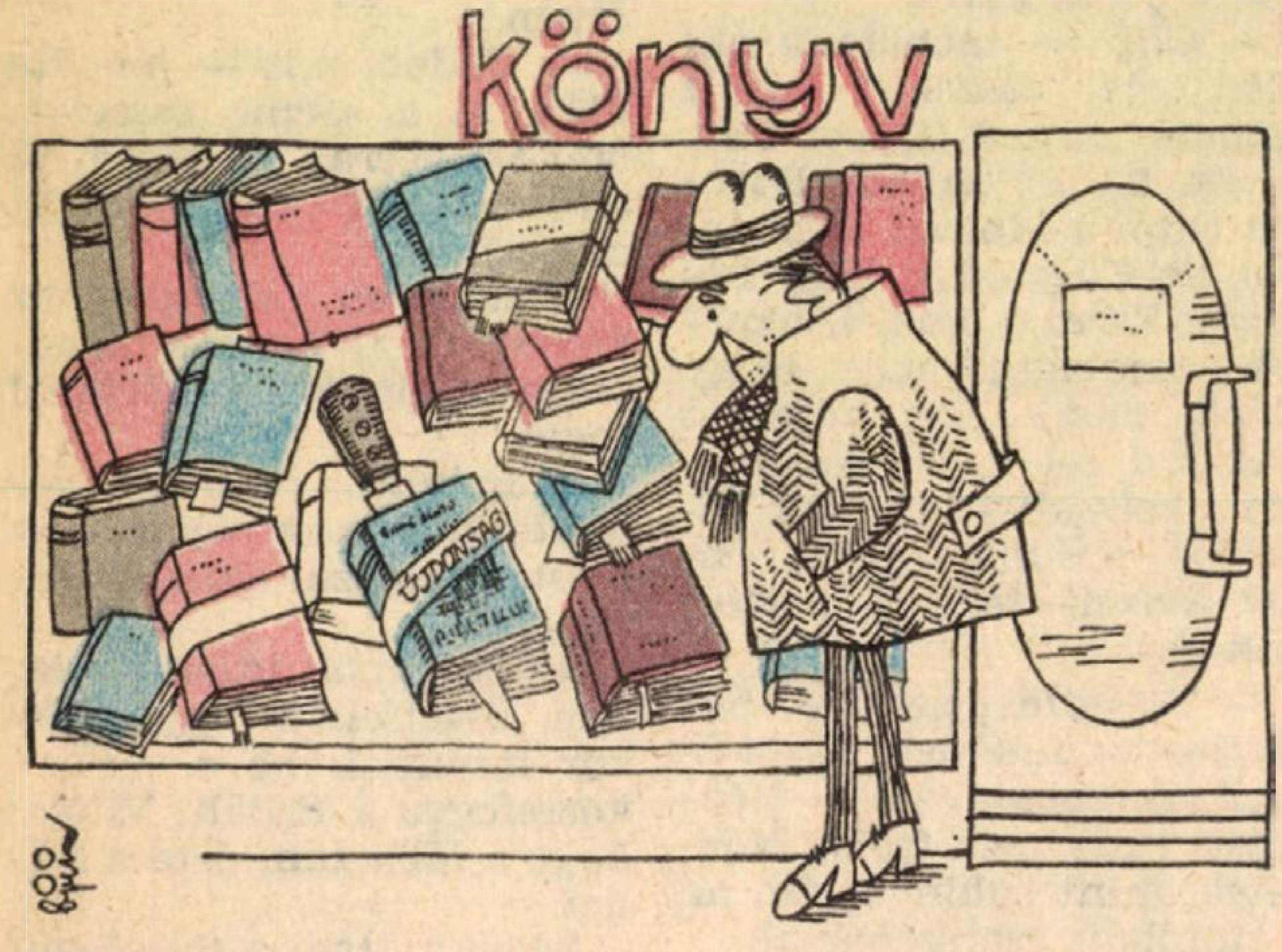
könyv
ÚJDONSÁG

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CSUKLANAK CSONGRÁDON

Klárával az Újpesti Állami Áruházban találtunk egymásra. Nem is tudom, mi tetszett meg rajta a legjobban, talán a szürke betétes fehér öltözéke, tény, hogy meglátni és megszeretni pillanat műve volt. Még az sem zavart, hogy volt némi szépséghibája: törött volt az egyik csuklópántja. Ígéretet kaptam, hogy hamarosan küldenek neki egy másik, ép pántot Csongrádról. „Klára" ugyanis, hogy el ne felejtsem, *konyhaszekrény*, és csongrádi illetőségű, az ottani bútorgyárban látta meg a kereskedelmi átvevőket.

Két hónapja van nálam Klára, azóta sürgetem szorgalmasan az áruházban a hiányzó pántot, de mindig csak azt a választ kapom, hogy még nem jött meg a gyárból. Így hát továbbra is egyetlen pánton fityeg a szekrényem ajtaja, míg le nem törik az is. Én meg, ahányszor nyitom-csukom az ajtót, anynyiszor emlegetem a Csongrádi Bútorgyárat. Bizonyára csuklanak Csongrádon, de nem eleget...

Szabó Imre
Dunakeszi,
Felsőtabán u. 4.

Vitaindító cikk

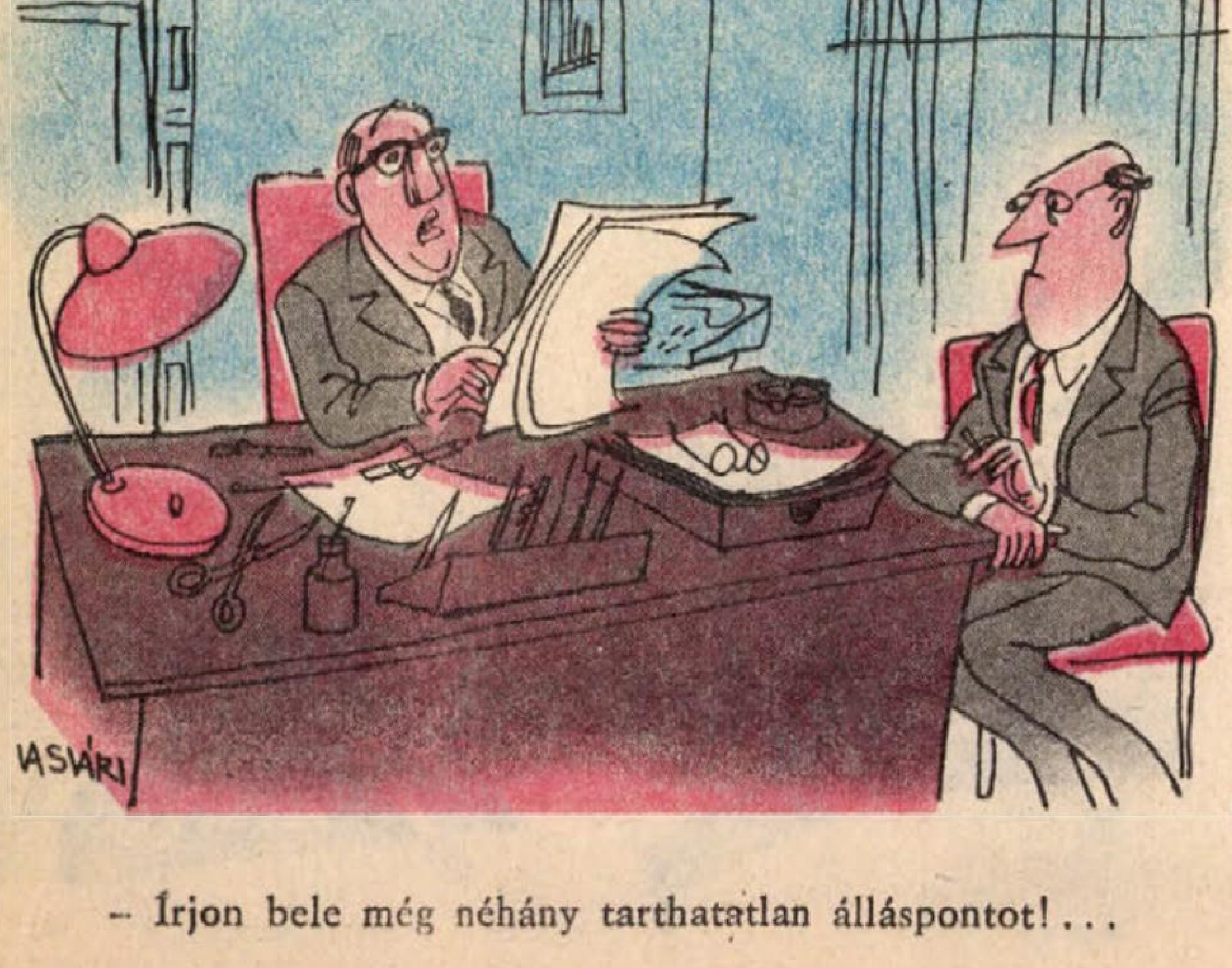

– Írjon bele még néhány tarthatatlan álláspontot!...

Magad uram...

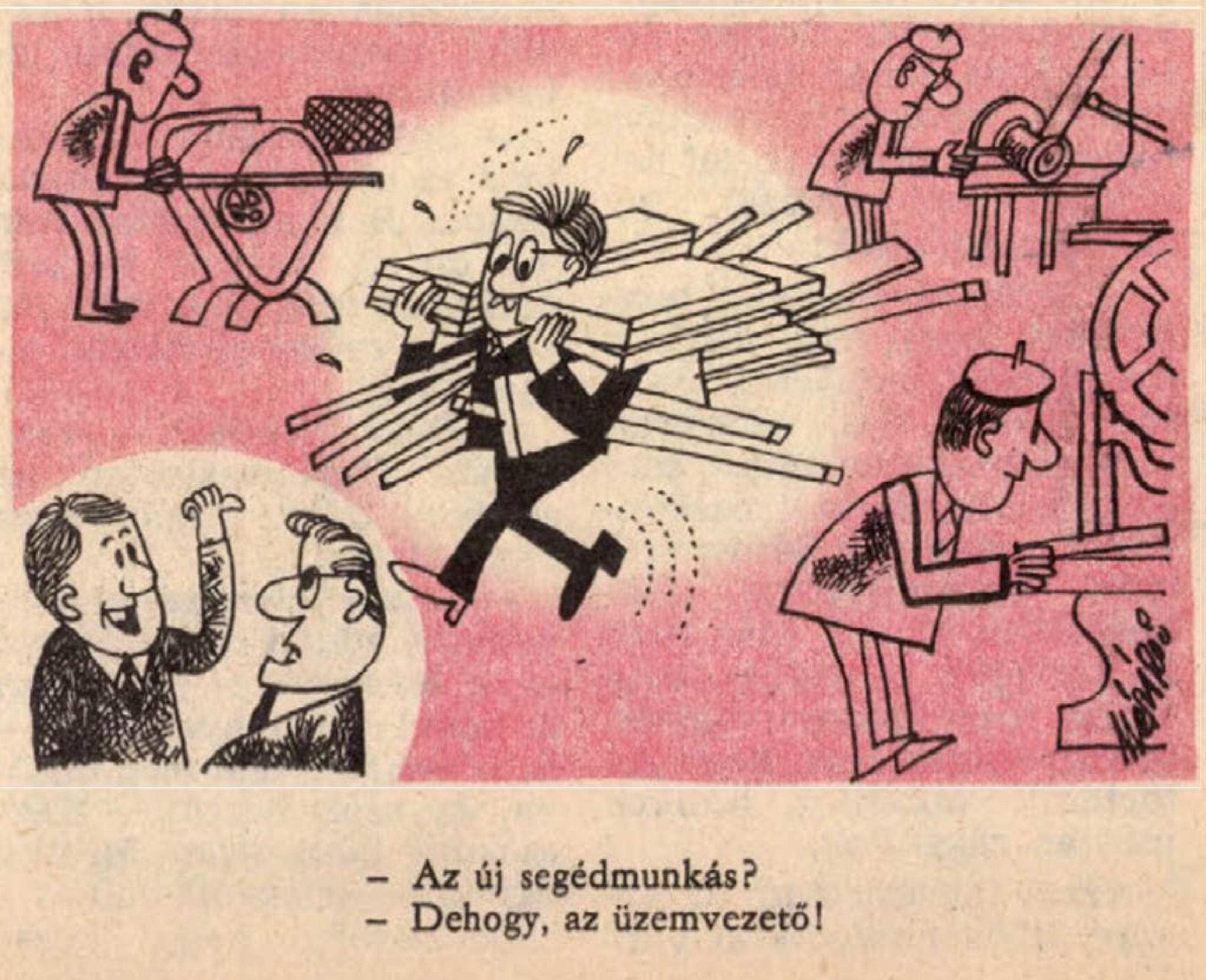

– Az új segédmunkás?
– Dehogy, az üzemvezető!

Pesti rímek — Bécsről

A BURGBAN

A büszke falak kissé ócskán
Elmélázgatnak Ferencjóskán,
Hogy magát lám hiába törte:
Nincs császár Bécsben, csak a — körte

A BÉCSI „KIS-DUNÁNÁL"

Künn a bécsi Duna-parton
Meghallom a pesti dumát . . .
Két hölgy csacsog: gyere, szivi,
Nézd meg ezt a cuki Dunát!

A HÍRES BÉCSI MOSOLY

Mosolyog az eladónő . . .
Idézem a honi fintort,
Elkelne biz néha Pesten
Egy kis bécsi mosoly-import.

A KERINGŐK VÁROSÁBAN

Megtanulhat keringőzni,
Nem kell hozzá szorgalom,
Menjen át a Ringen, mikor
Jő az esti forgalom.

A BÉCSI VILLAMOSON

Kedves bécsi villamos,
Kellemes és ildomos,
Nincs rajt' tömeg, aki nyúz,
Nem ordít a kalauz,
Oly lágyan fut, szinte ring,
Odafelé öt schilling,
Visszafelé öt schilling . . .
Isten veled tíz schilling! . . .

Fülöp György

Tüzelőszállítás

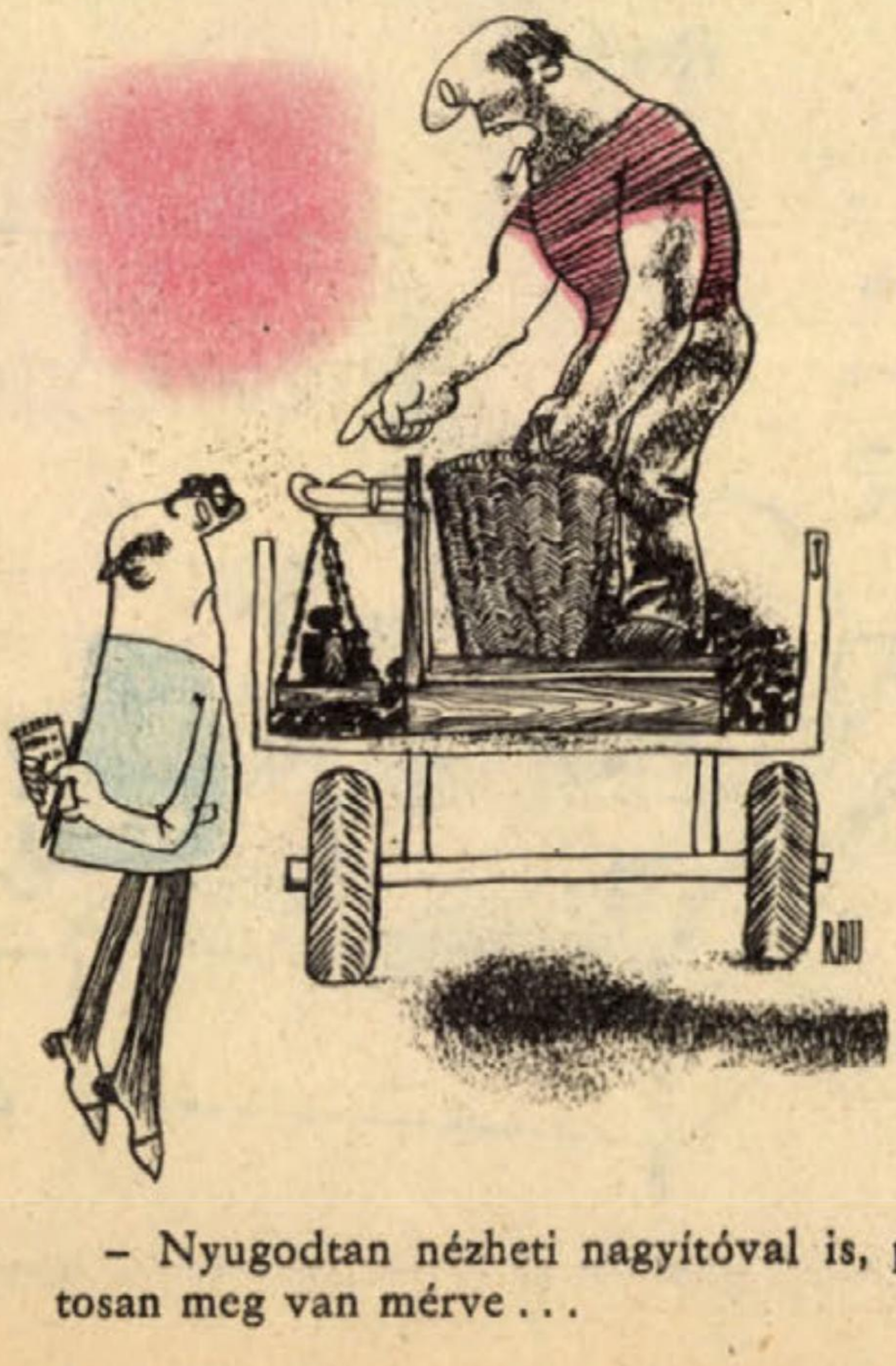

– Nyugodtan nézheti nagyítóval is, pontosan meg van mérve . . .

Az idomítás csodája

Várnai György rajza

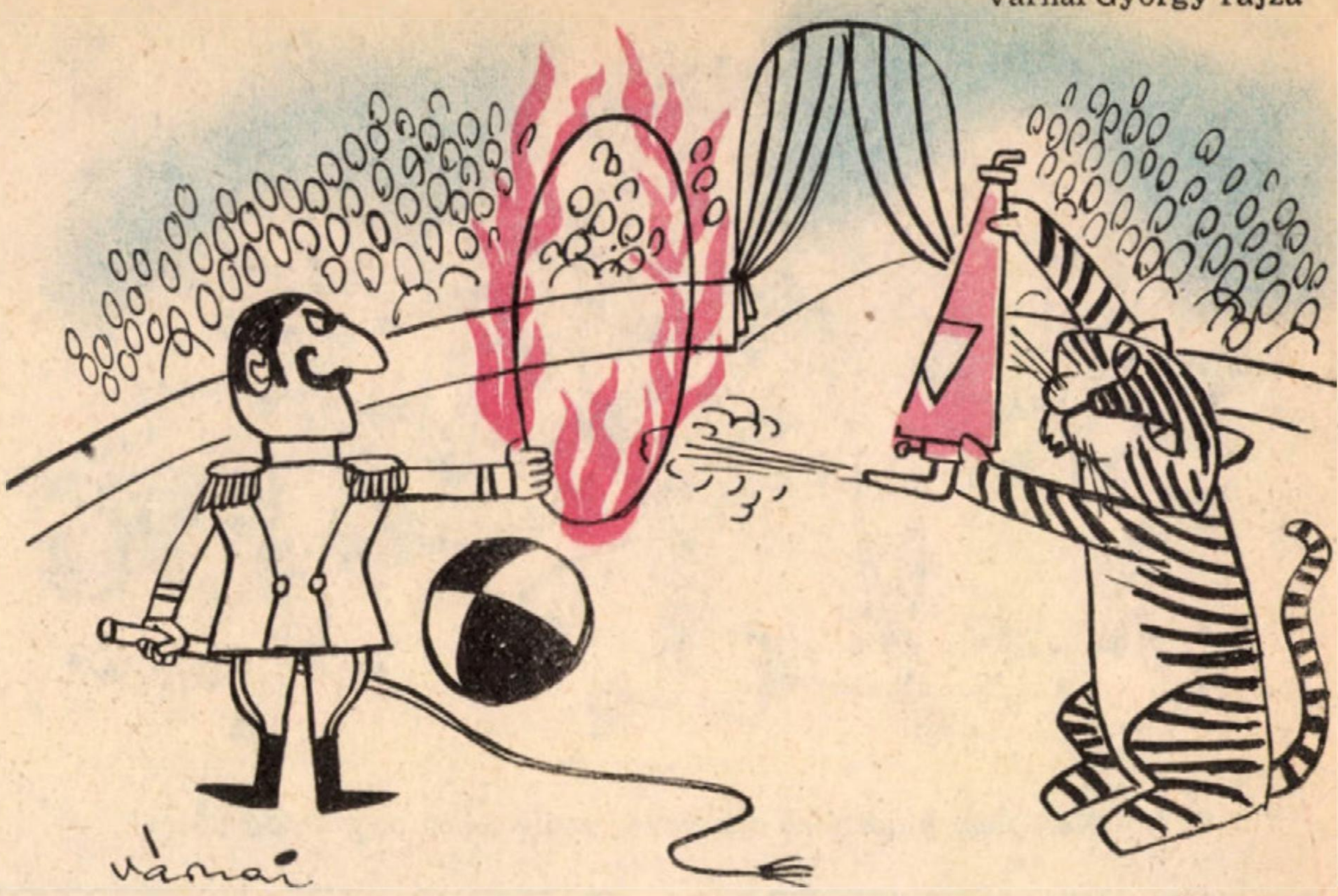

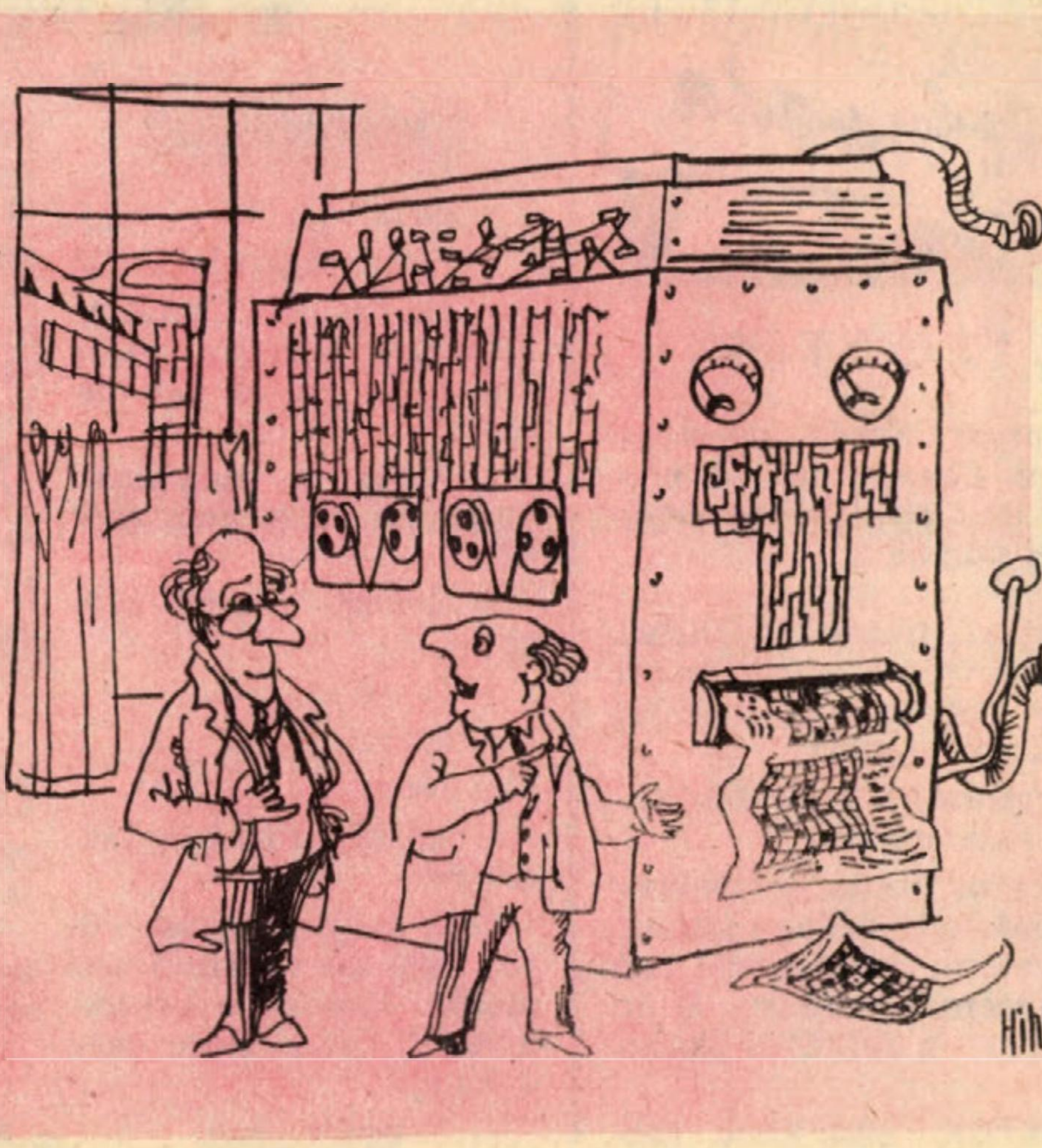

Lógós gondolkodó gép

Munkaidőben keresztrejtvényeket fejt!

Óvatosság

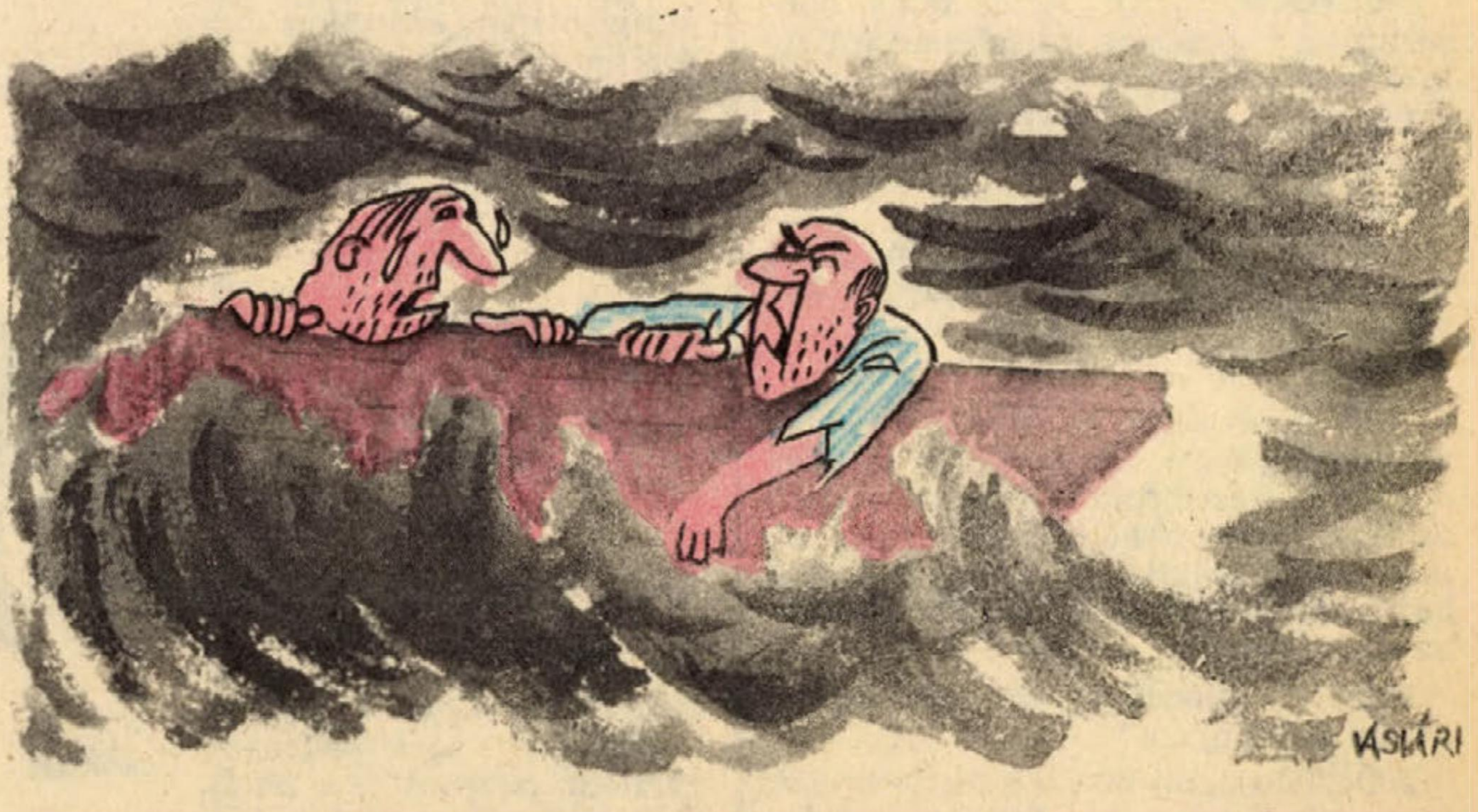

– Ne prüszkölj rám, mert elkapom a náthádat . . .

Ha ma döntene Páris

Endrődi István rajza

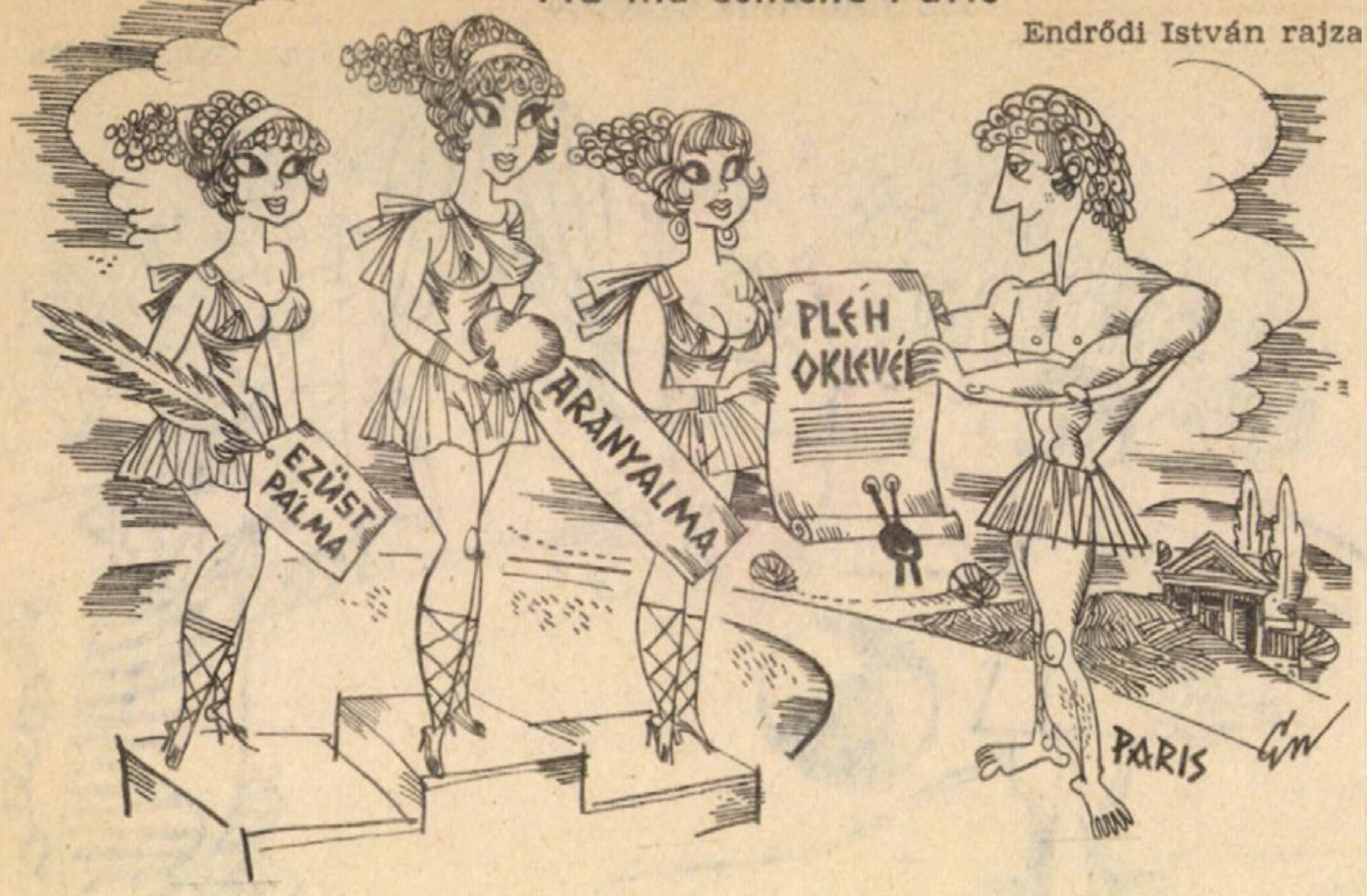

– Kár, hogy nincs több résztvevő, pedig díjam még volna bőven! . . .

Családi háromszög

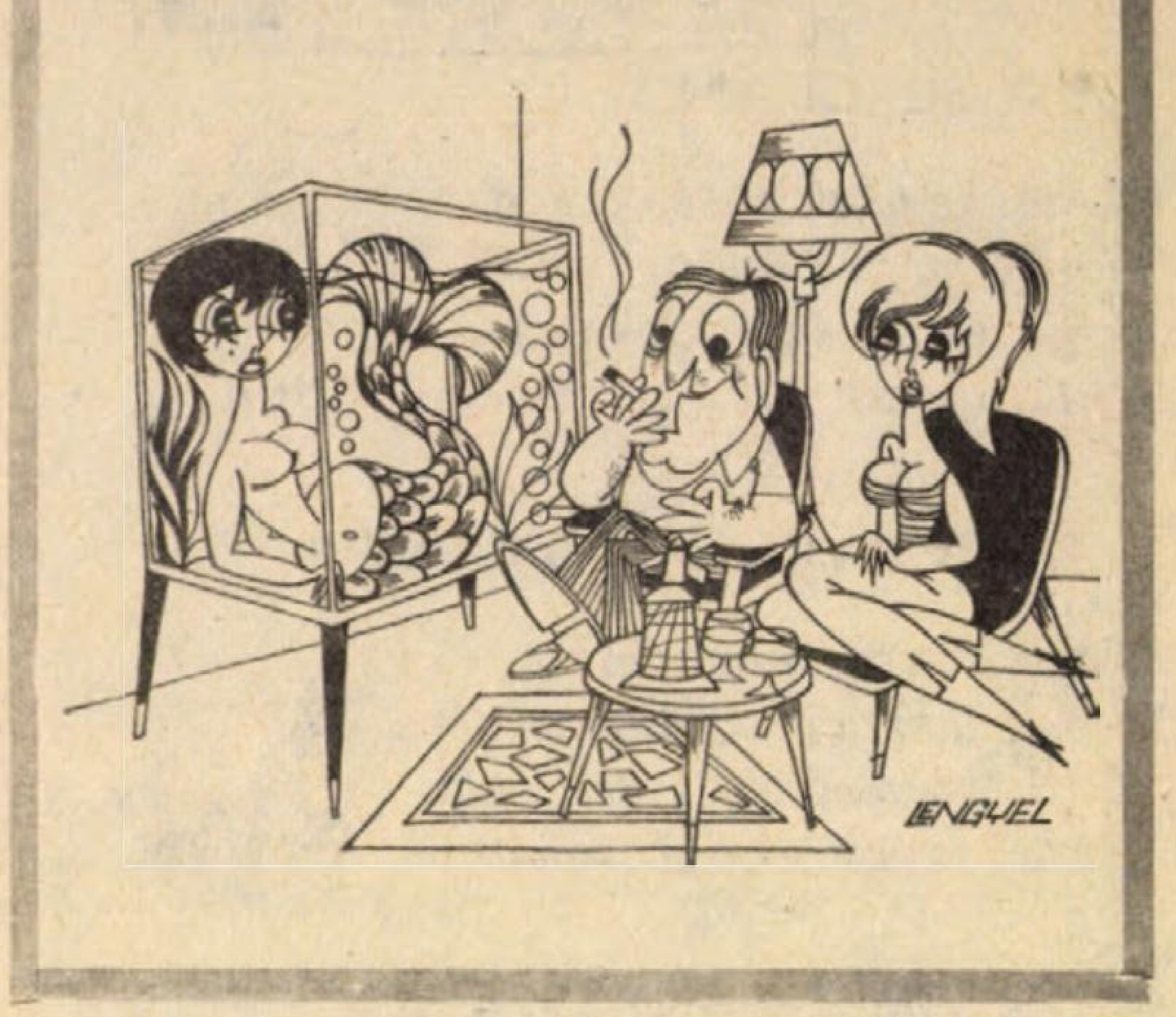

LUDAS MATYI
színpada

VESZTEGETÉS

Szín: *dr. Soklatesz Emőd egyetemi tanár otthona. Csengetnek. A professzor ajtót nyit egy csinos, negyven év körüli nőnek.*

NŐ: Be szabad jönnöm? Örülök, hogy megismerhettem a professzor urat. Már előre közlöm, hogy minden áldozatra hajlandó vagyok.

PROF. *(határozottan):* Tulajdonképpen mit óhajt, asszonyom?

NŐ: Kitalálhatta volna, professzor úr. A fiam. Gondolom, időben jöttem. A jövő évi egyetemi felvételéről van szó. Lacika a szemünk fénye. S ön ugyebár benne van a felvételi bizottságban.

PROF. *(szigorúan):* Sajnálom, asszonyom, nem segíthetek. Ön szerint tehetséges a fia?

NŐ *(szomorúan):* Attól félek, borzasztóan tehetséges. Mindenáron fizikus szeretne lenni.

PROF.: Akkor nyugodjon meg, előbb vagy utóbb, bekerül az egyetemre.

NŐ *(türelmetlenül):* Éppen ezért jöttem. Önnek csak egy szavába kerül és . . .

PROF.: És?

NŐ: . . . és úgy kidobják a srácot a felvételi vizsgán, hogy a lába sem éri a földet. Könyörgöm, legyen rosszindulatú a gyerekhez. Értse meg, én imádom a fiamat. Minden áldozatra hajlandó vagyok, hogy ne kerüljön be az egyetemre.

PROF. *(csodálkozva):* De miért, drága asszonyom?

NŐ: Tudja, mi maszek autószerelők vagyunk. Csak nem nevelünk a srácból tudóst?! . . .

G. Sz.

VEGYES rovat

MINI-KRIMI

– Darabolja fel!

– Eszem ágában sincs!

– De hát mibe kerül az magának? Néhány csapás a bárddal, és el van intézve!

– Maga is megcsinálhatja! Én most nem érek rá.

– Gyenge vagyok hozzá.

– Sajnálom.

– Szóval: nem?

– Nem!

– Akkor tartsa meg magának!

És a magas, karcsú, vörös hajú nő villámló szemekkel kisietett a hentesüzletből, nem vette meg a karajt.

LAVINA

Úgy kezdődött, hogy a konyhánkban elromlott a vízcsap, szerelőt nem kaptam, a szomszédom ajánlott a másik háztömbből egy ezermestert, a Jani bácsit, aki el is jött, összebarátkoztunk, prímán rendbe hozta a csapot, aztán körülnézett a lakásban és megjegyezte, hogy a redőnyt is meg kellene javítani, szerencsére ő ahhoz is ért. Harmadnap eljött, megjavította. Aztán körülnézett a lakásban, és feltűnt neki, hogy az előszobában a falifogas tiplije kilazult . . . Minek részletezzem? Jani bácsi hetenként egyszer-kétszer meglátogat, szegel, vés, fúr, farag, reparál, nem hagy bennünket lakni, és rámegy minden pénzem. Már csak abban bízom, hátha csak kilencszáz mesterséghez ért.

ÖRÖK TALÁLKOZÁS

A külországokról szóló képes úti beszámolókban feltétlenül van legalább egy fotó, amelyen a múlt találkozik a jelennel.

Felhőkarcoló mellett rozoga viskó, modern autócsoda mellett öreg konflis, dömper mellett málhás teve, ókori romok mellett táskarádiót hallgató legújabbkori fiúk, lányok stb.

Mindig, mindenütt találkozik egymással a múlt és a jelen!

Kicsit unalmas, nem?

Jó volna végre egy szép, színes kép, amely azt ábrázolja, amint a múlt és a jelen éppen elkerülik egymást!

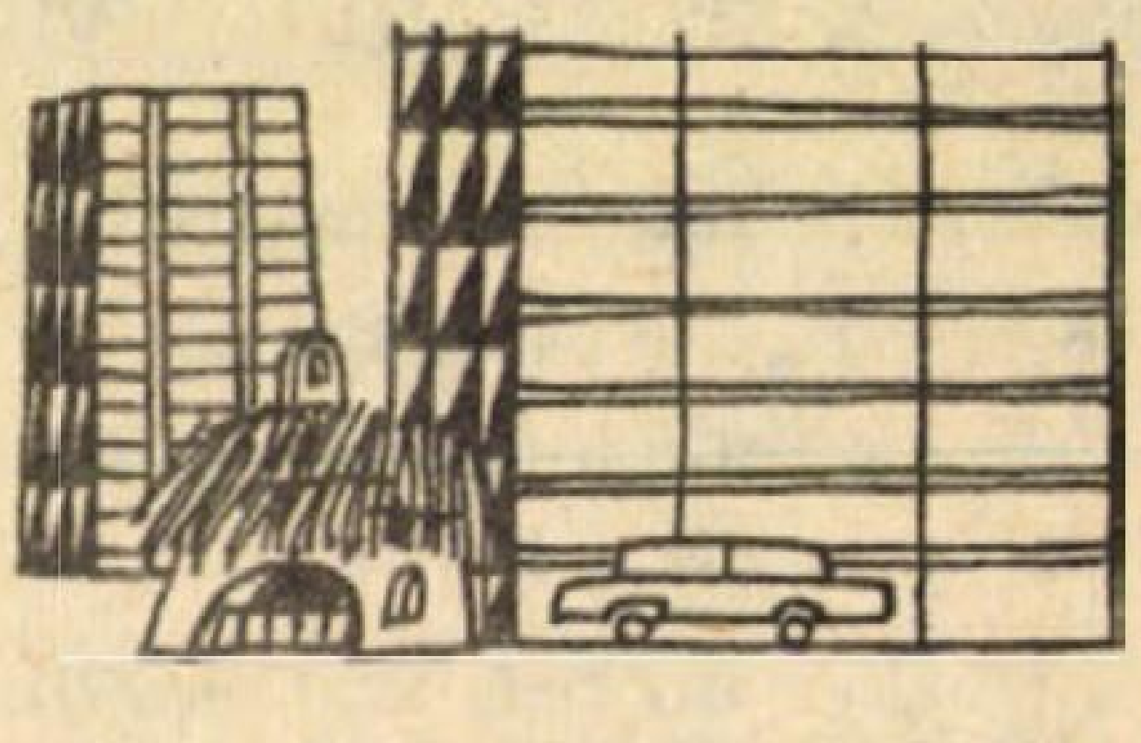

(kürti)

Revízió

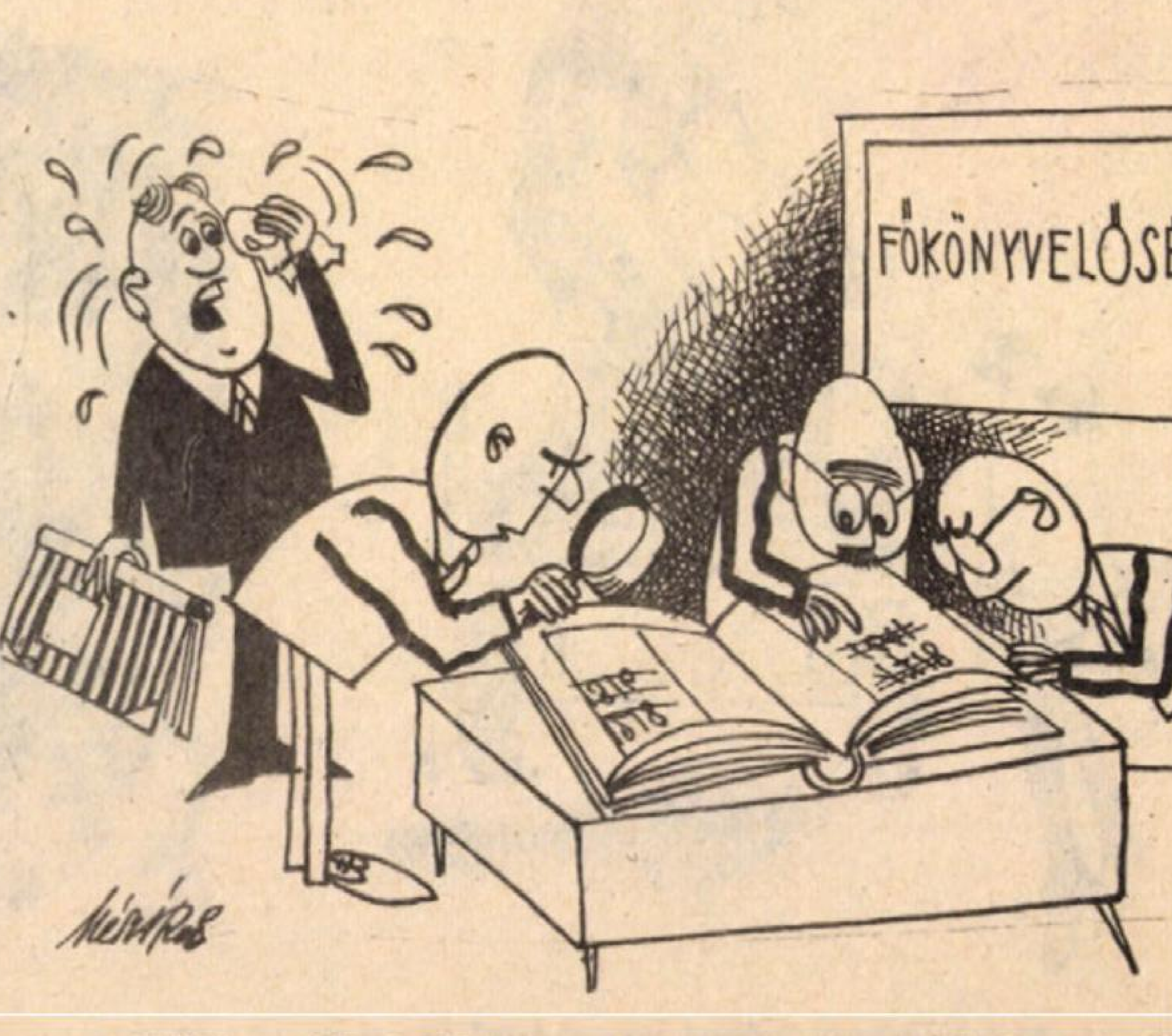

Főkönyvelő: Miért pont azt az ötvenezer forintos tételt nézik folyton?

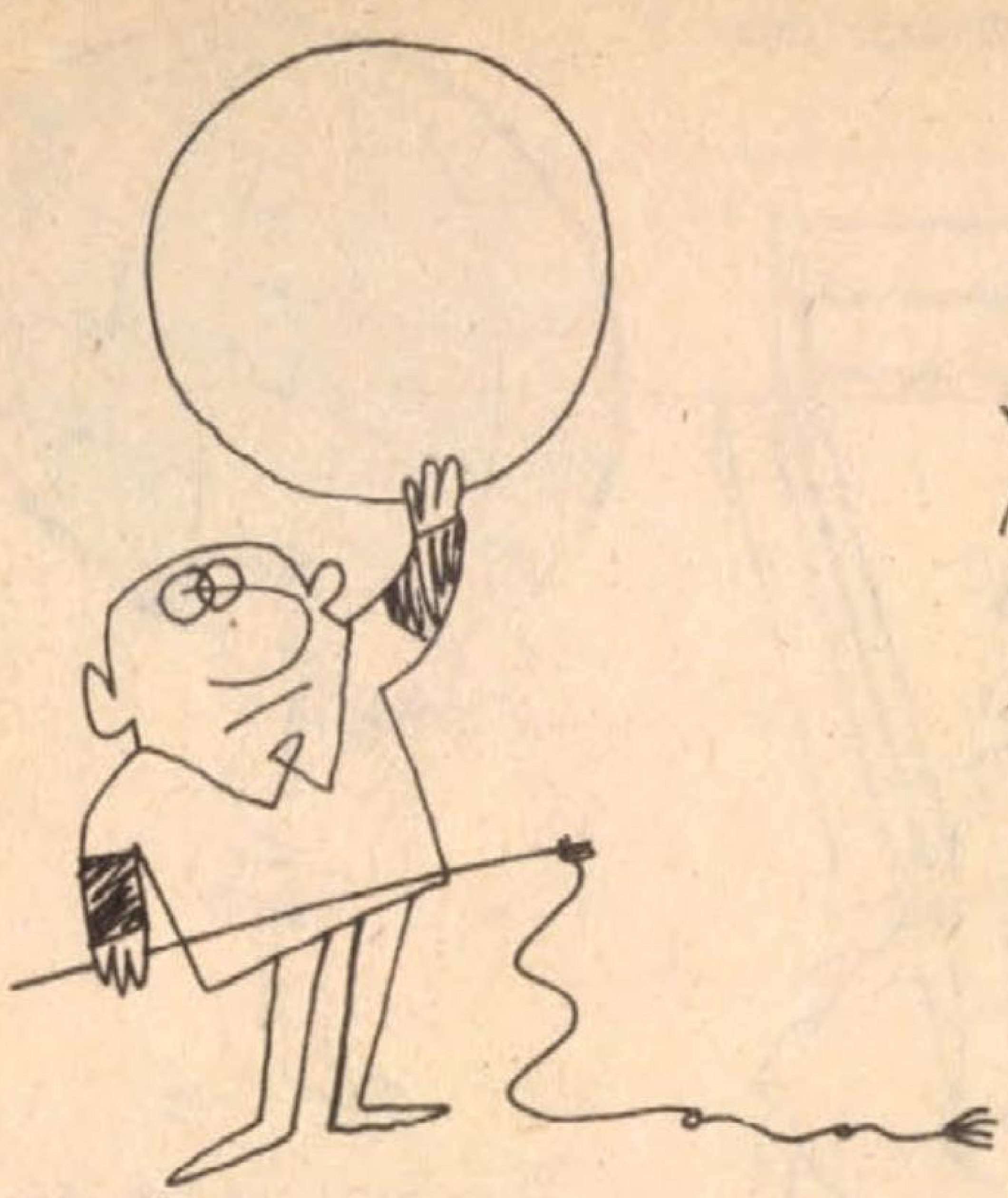

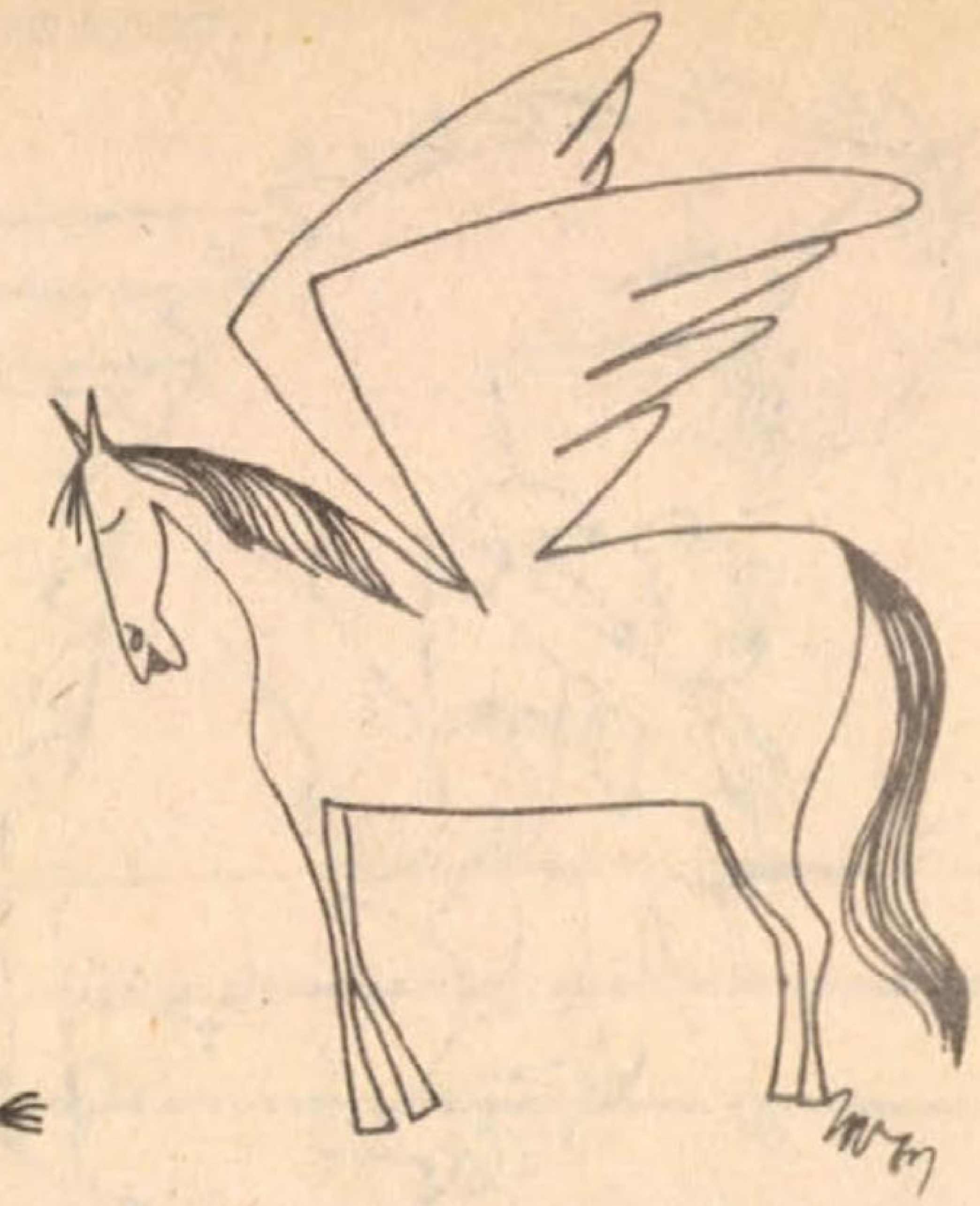

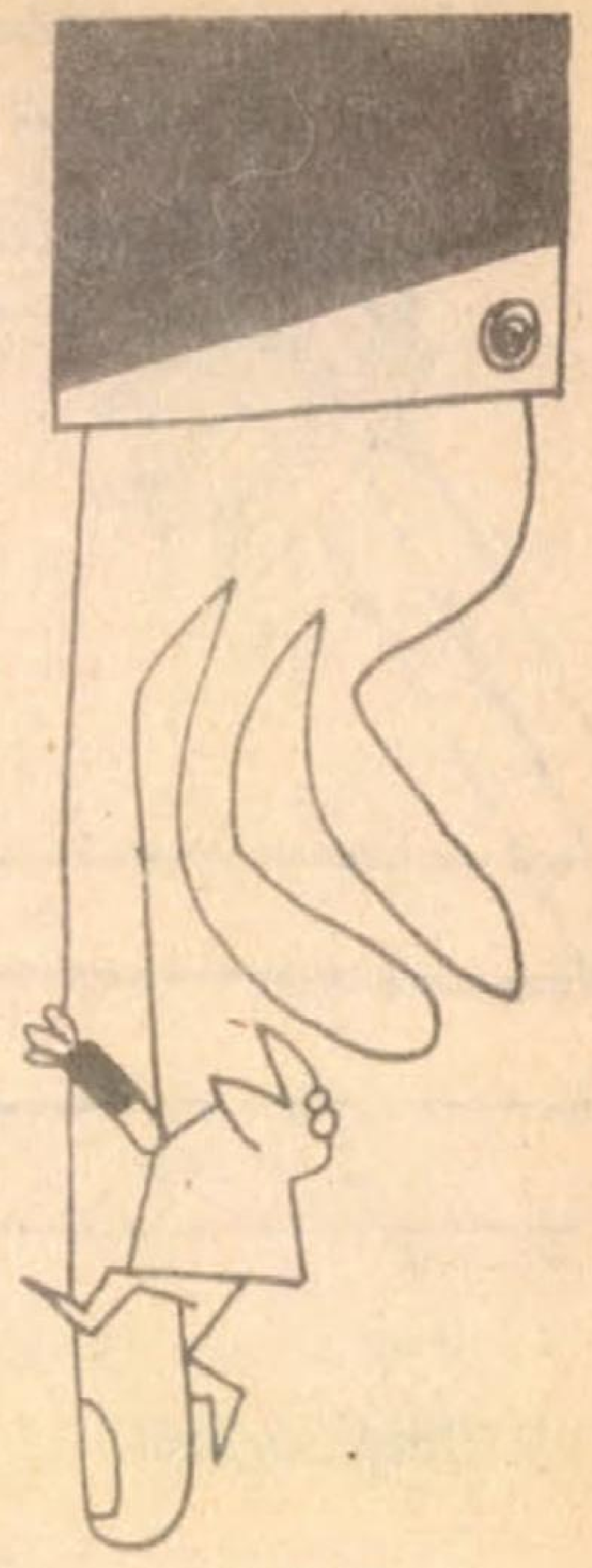

A POZSONYI ROHAČ

rajzolóművészei színvonalas kiállításon mutatták be műveiket Budapesten. Tárlatuk anyagából közöljük ezeket a rajzokat

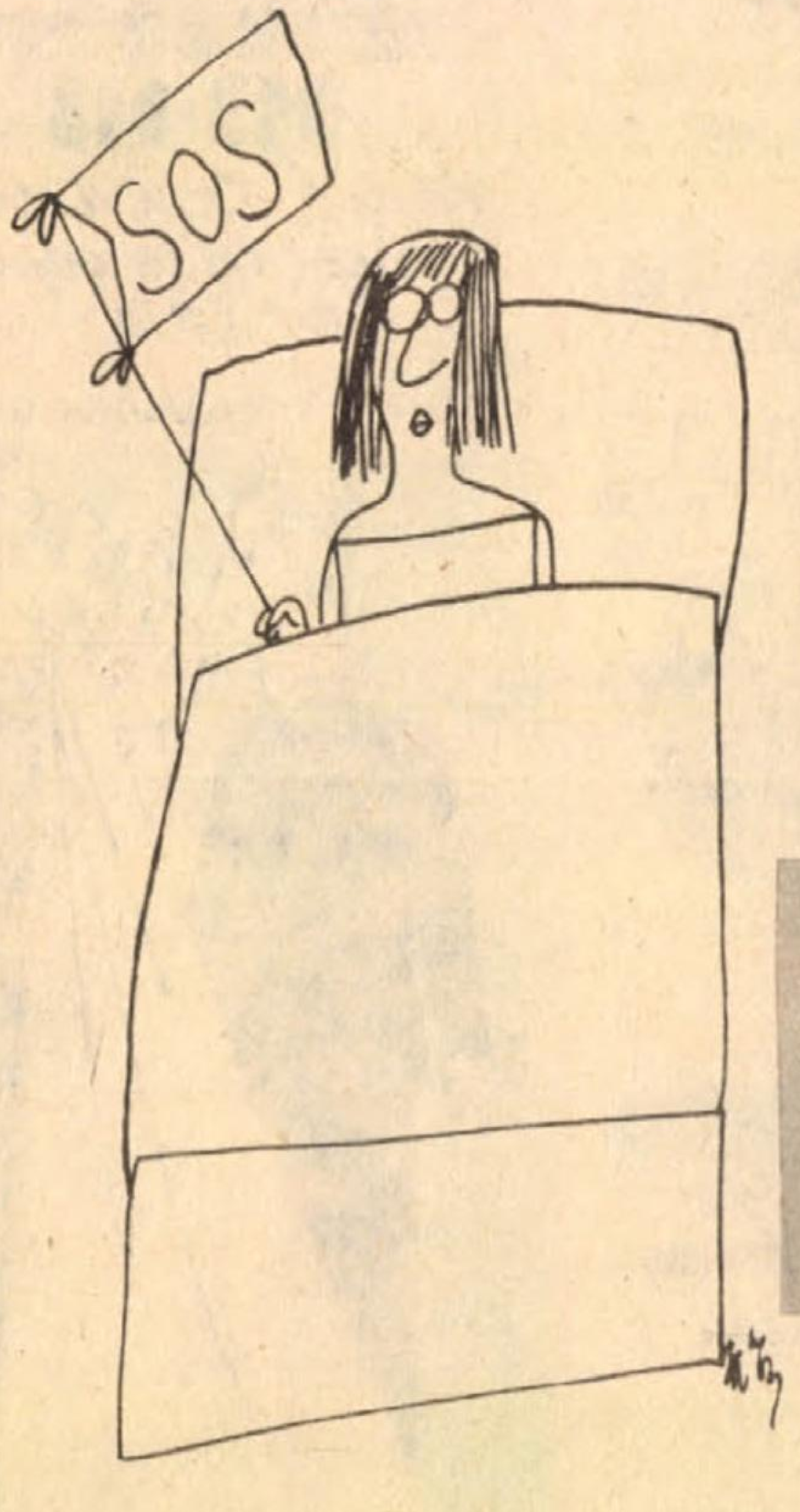

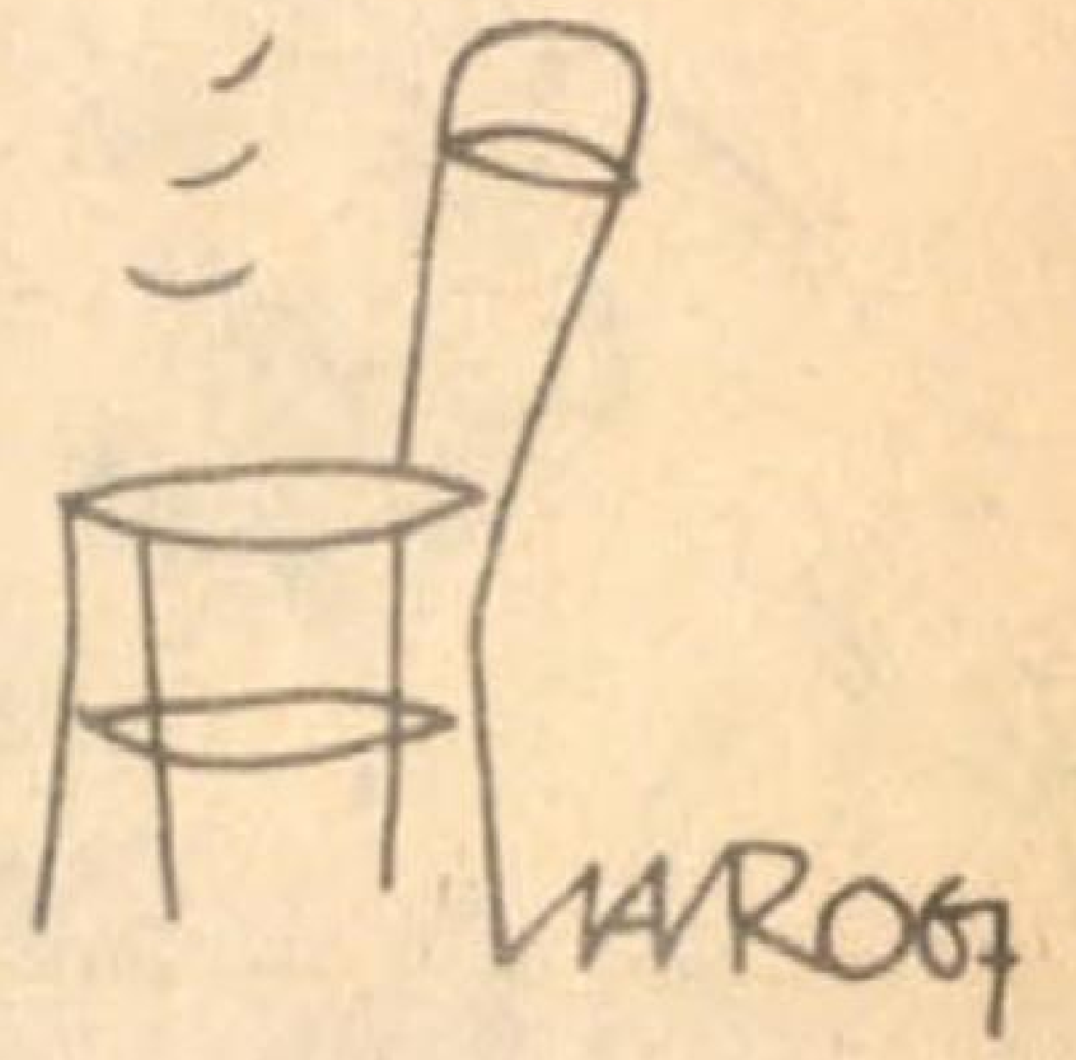

MILAN VAVRO

és

FEDOR VICO

rajzai

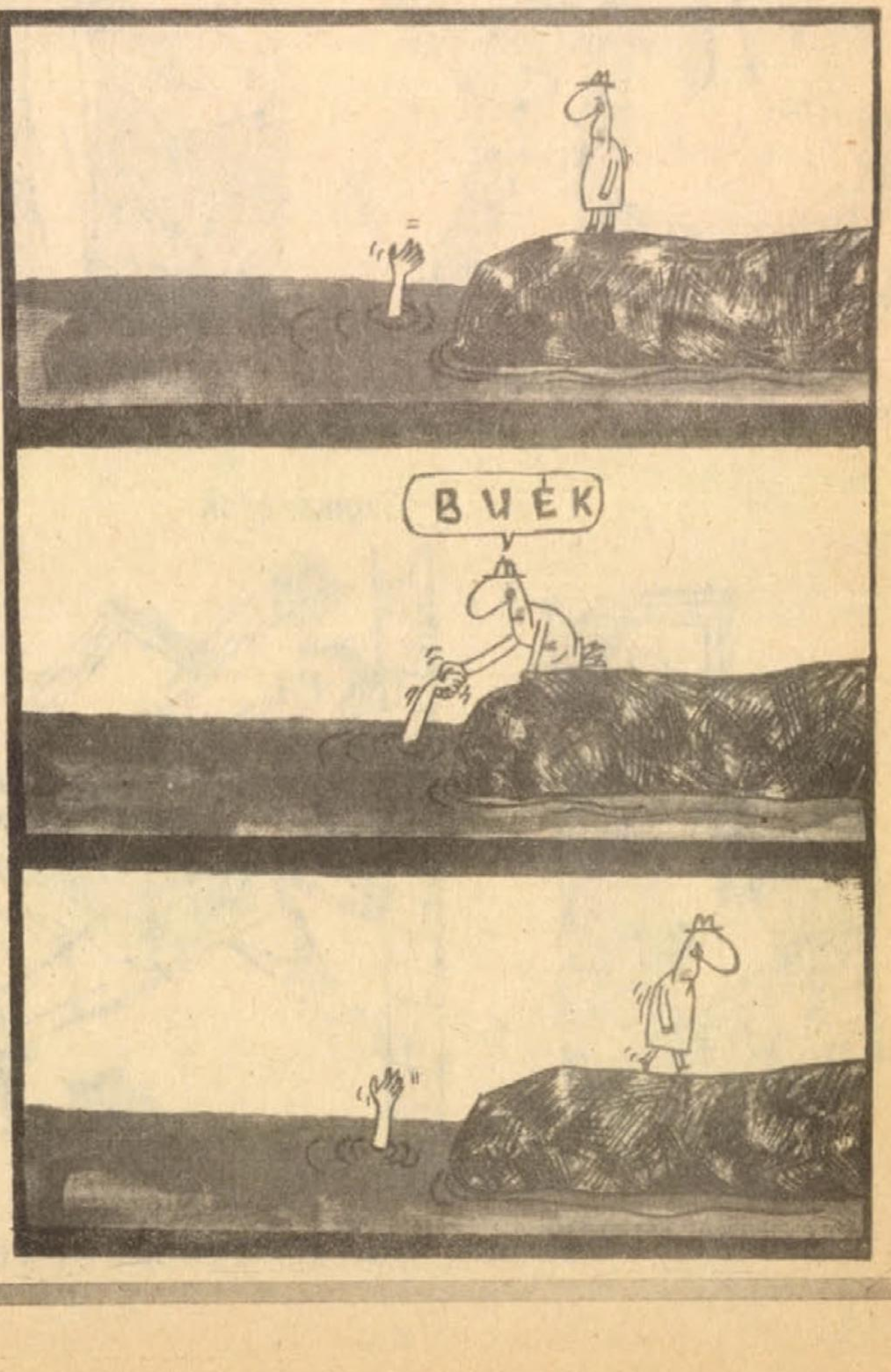

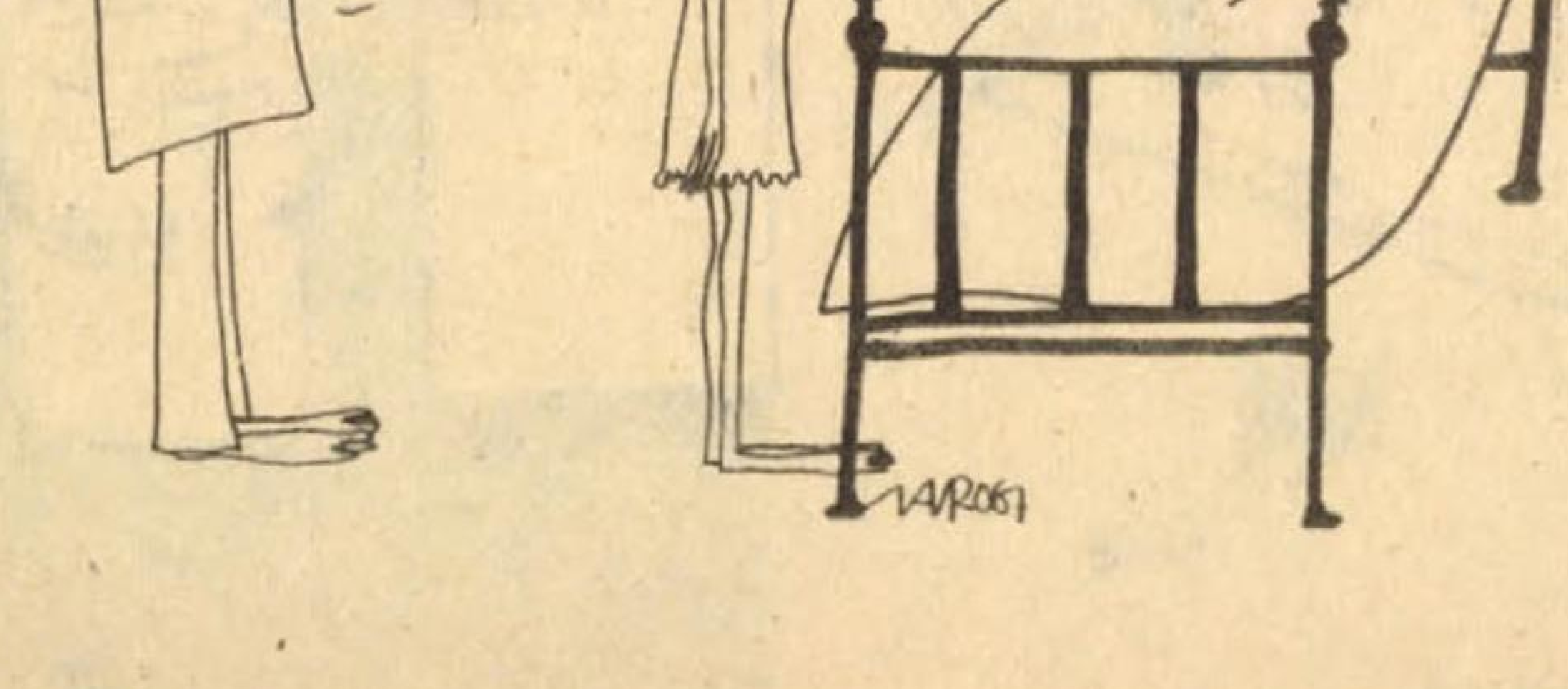

Meseillusztráció

Várnai György rajza

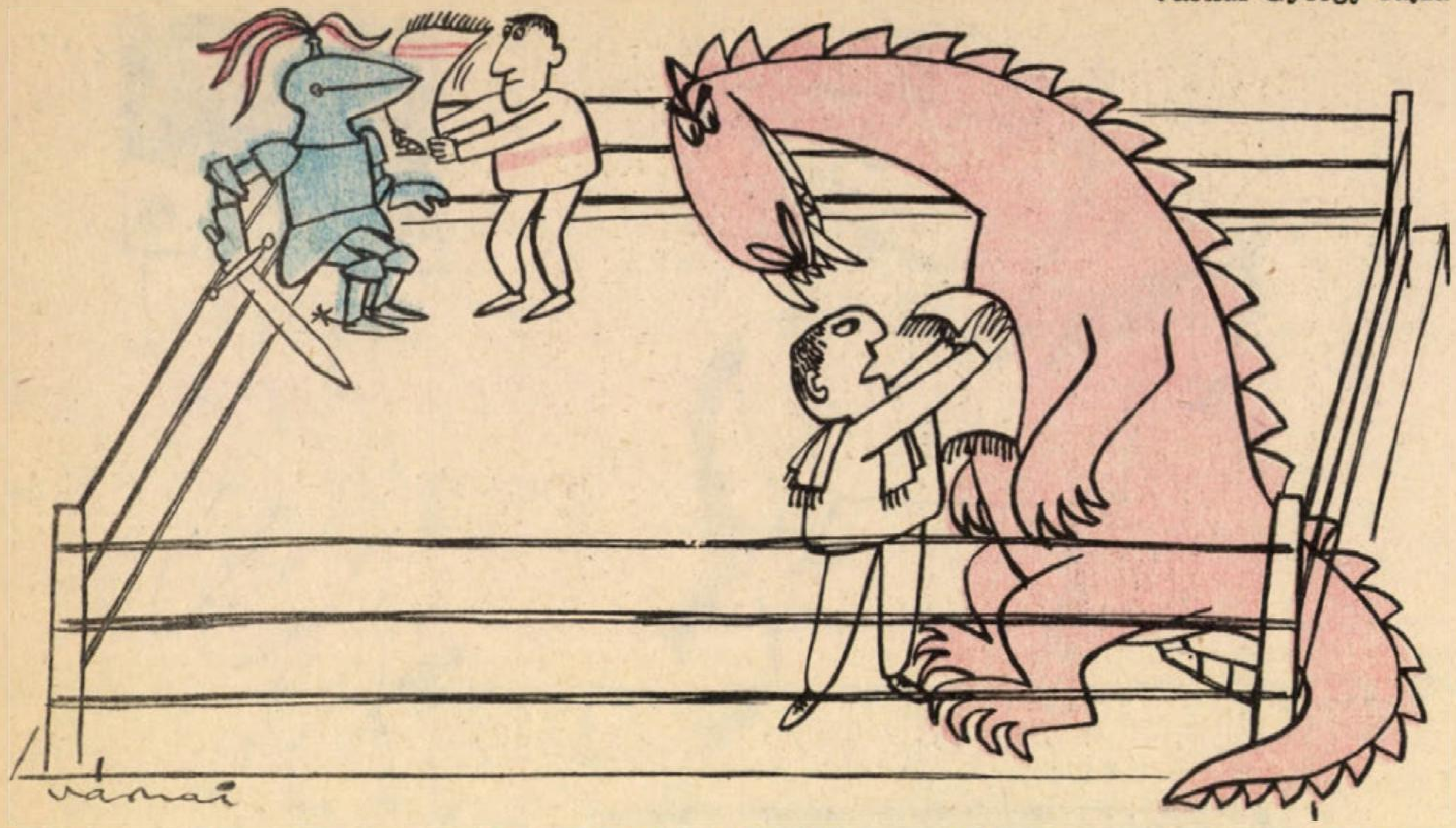

Idejében szól

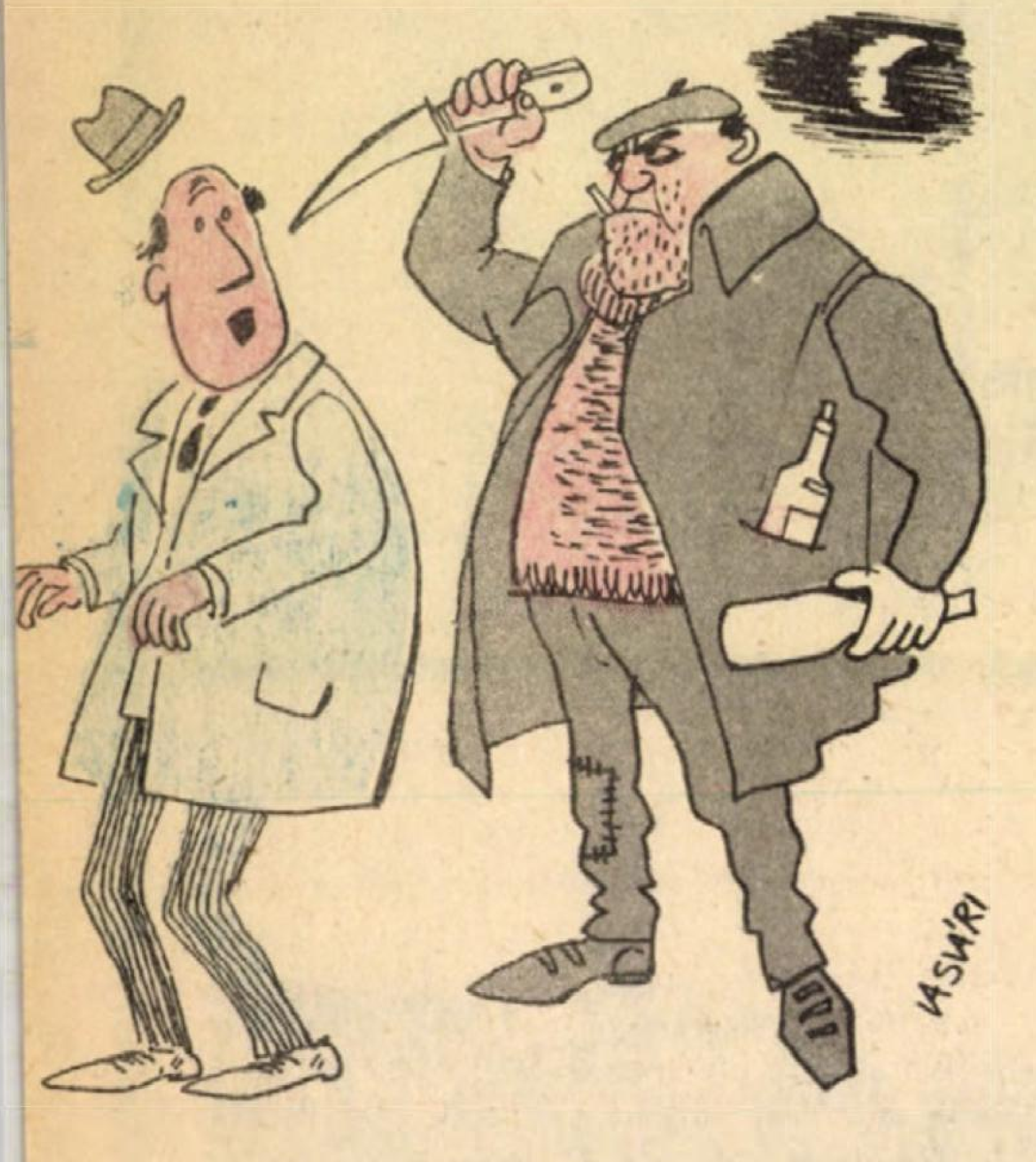

– Figyelmeztetem, hogy az ittasság már nem nyhítő körülmény.

Angliában

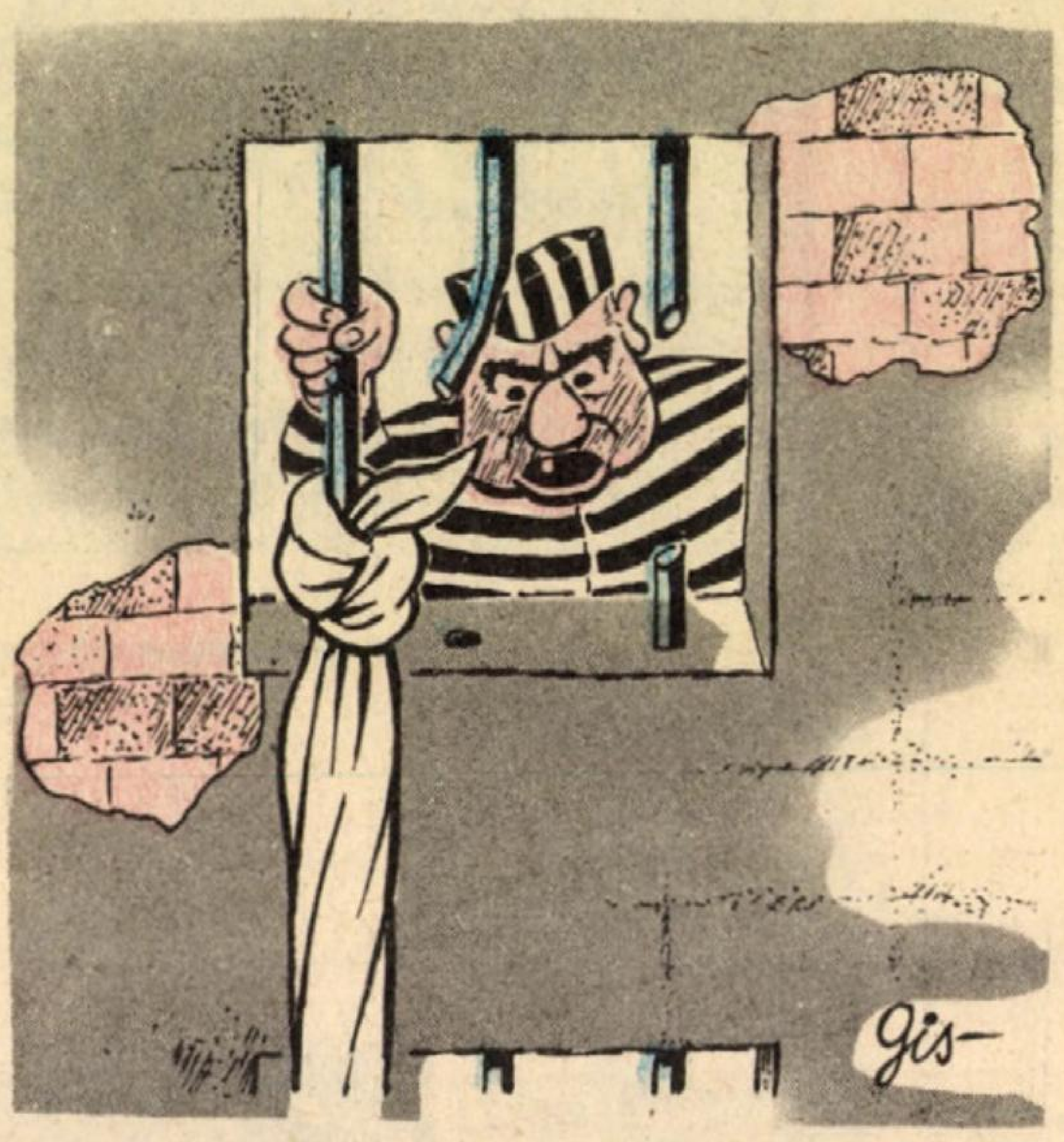

– Igyekezz már, Joe! Itt vannak a szennyesért.

Szomszédok

Barát József rajza

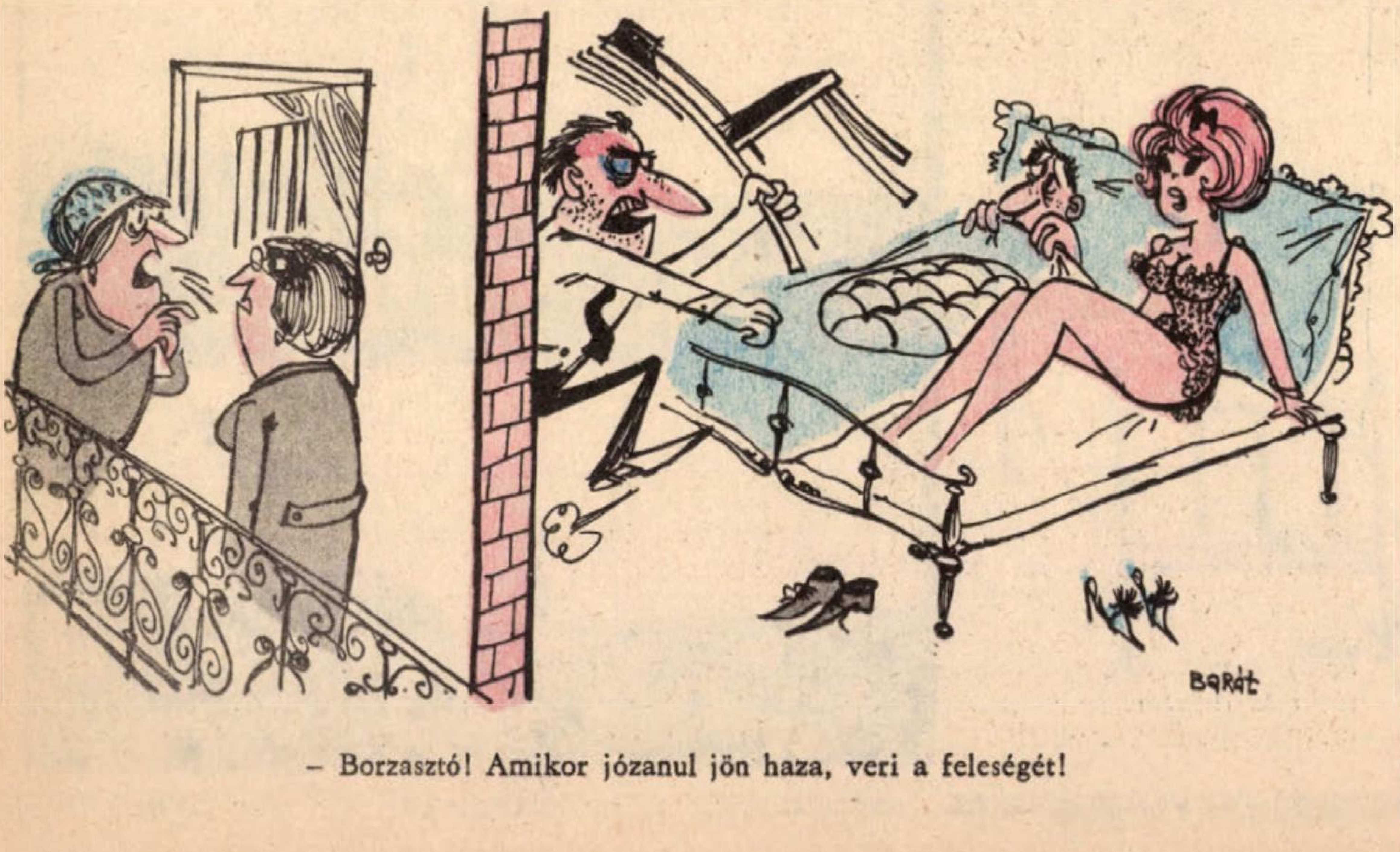

– Borzasztó! Amikor józanul jön haza, veri a feleségét!

E HETI HIRDETÉSEINK

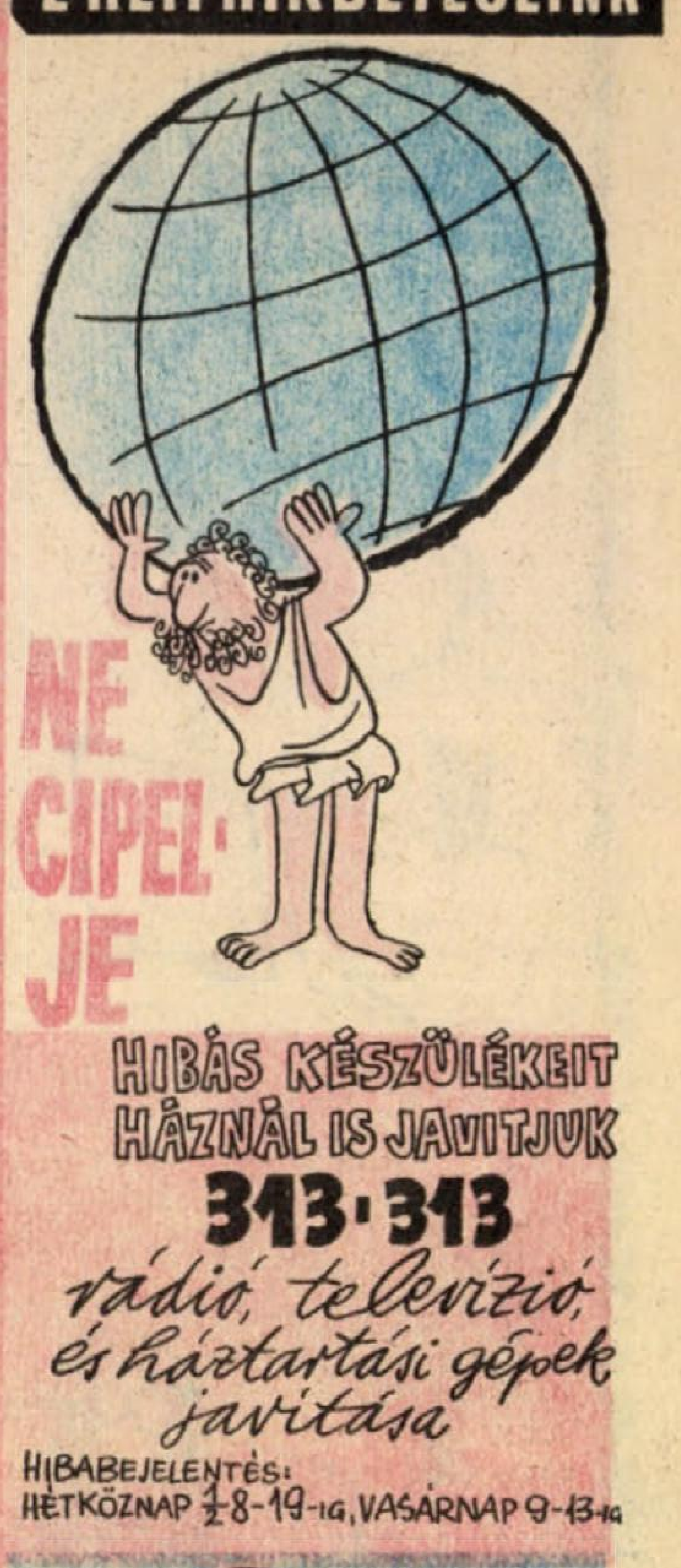
NE CIPEL-JE
HIBÁS KÉSZÜLÉKEIT HÁZNÁL IS JAVITJUK
313-313
rádió, televízió, és háztartási gépek javítása
HIBABEJELENTÉS:
HÉTKÖZNAP 1/2 8-19-IG, VASÁRNAP 9-13-IG

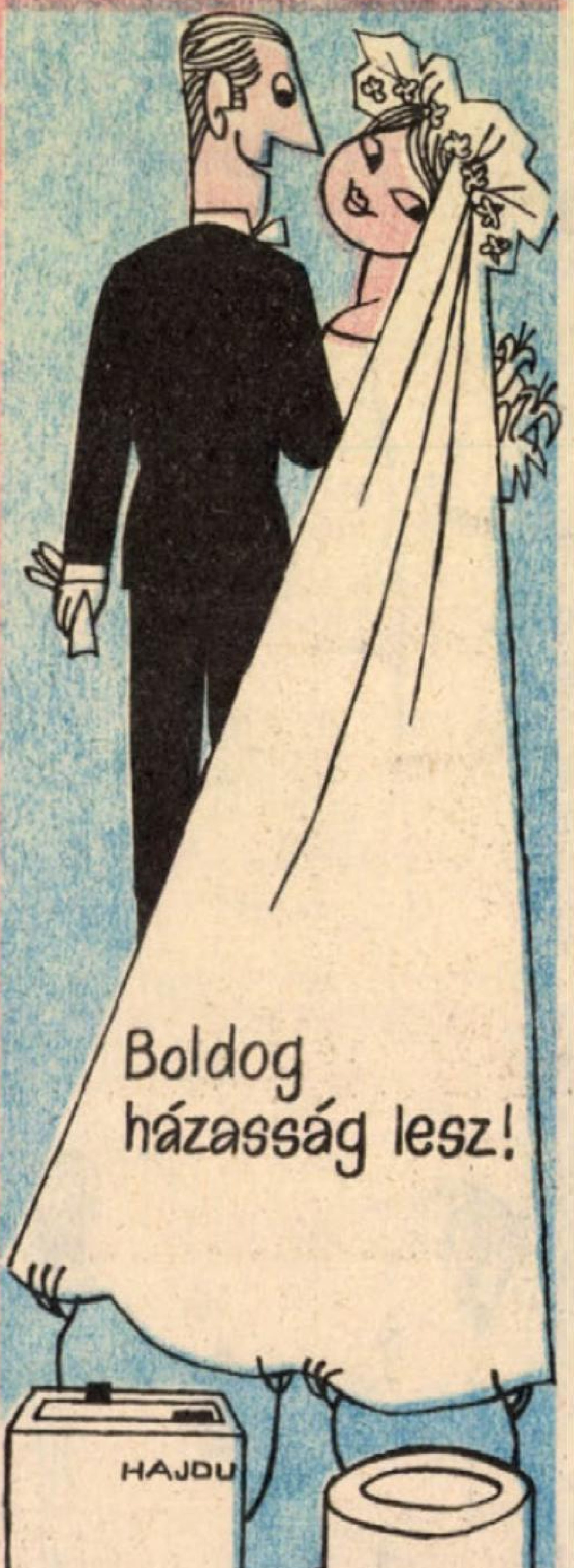
Boldog házasság lesz!
HAJDU
HAJDU SUPER MOSÓGÉP
HAJDU CENTRIFUGA

GYULAI RIPORT A GYULAIRÓL
Gyulai KOLBÁSZ

A GYULAI KOLBÁSZ ÚTJA

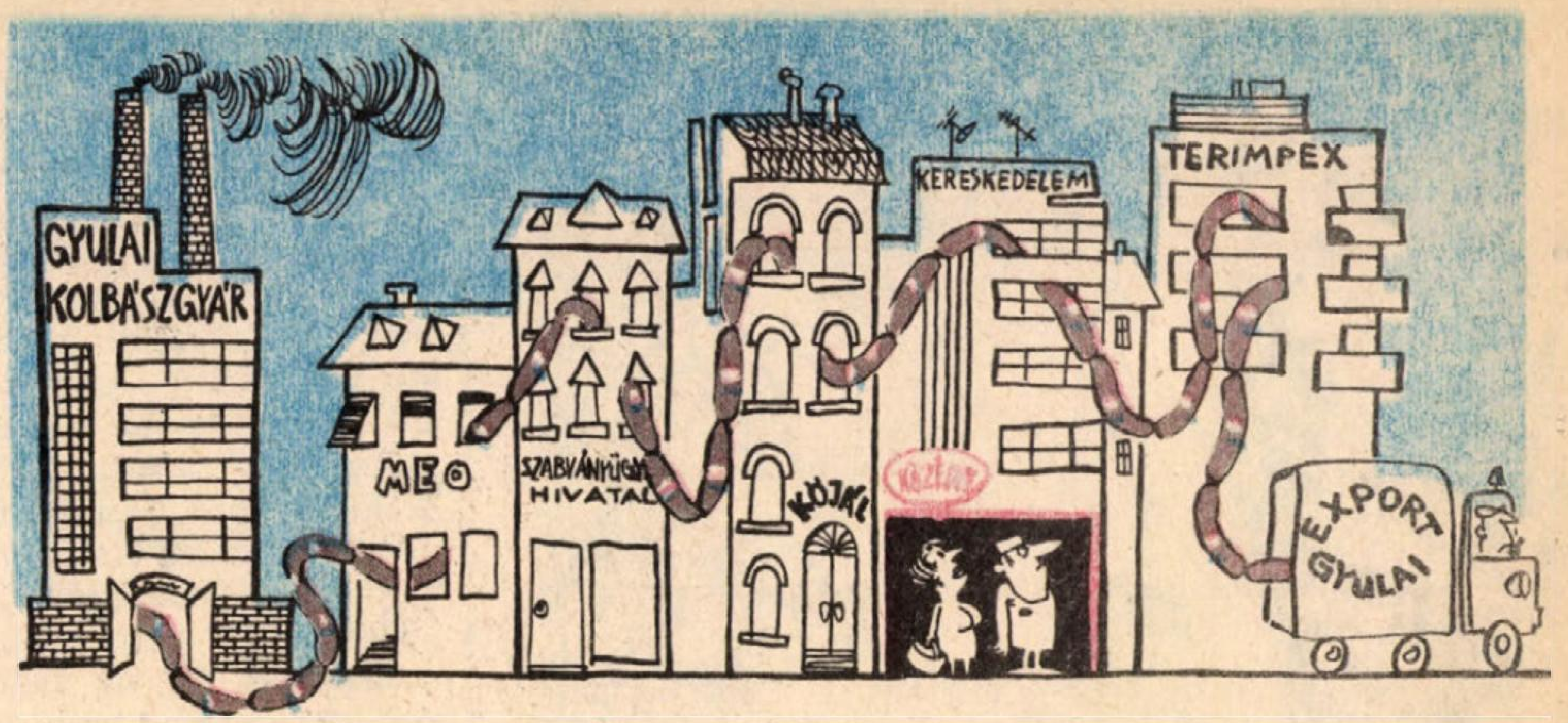

Gyulán járva, árgus szemekkel figyeltük, hogy valóban kolbászból van-e a kerítés, mint ahogy azt a Ludasban ábrázoltuk a múltkoriban egy karikatúrán. Kerítést ugyan nem találtunk kolbászból, erdőt viszont igen. A Békés megyei Húsipari Vállalat gyulai üzemének érlelőjében ugyanis 12 vagon kolbász sziesztázik egyszerre, a füstölőből kikerülve itt kapja meg végleges színét, ízét, aromáját, és az érettségi bizonyítványt jelképező, a gyulai vár kontúrjaival illusztrált, nemzeti színű márkaszalagot. Ezzel a friss „diplomával" a zsebében rögvest vonatra, autóra, repülőre száll a kolbász, és irány Prága, Lagos vagy Caracas!

Éles késekkel felfegyverkezve, jobbra-balra vagdalkozva hatoltunk át ezen a kolbászdzsungelen. Hol itt, hol ott vágtunk bele találomra egy-egy szálba, hogy megkóstoljuk. Valamennyi nagyon gusztusos, ízletes volt: omlós és puha, kellemesen fűszerezett, nem túl zsíros, nem túl száraz, ahogy az egy igazi, vérbeli gyulai kolbászhoz illik. Örömmel konstatáltuk: ez a kolbász méltó régi nagy híréhez. Ebből bizony vétek lenne kerítést fonni!

Az olvasó, akinek étvágyát a fent leírtakkal sikerült már felcsigáznunk, most bizonyára azt kérdezi tőlünk: hol lehet kapni ezt a mesés, pompás gyulait? Mondhatnánk, majd mindenütt, Addisz Abebában csakúgy, mint Zürichben. Sőt, néha még Budapesten is!

Azt is megkérdezi bizonyára a kedves olvasó, hogy honnan származik az a kitikkadt, szívósan száraz, rágós, inakkal, izmokkal, rostokkal, bütykökkel, porcogókkal megtömött gyulai, amelyet ő kap a közértekben?

MI KELL A KOLBÁSZBA?

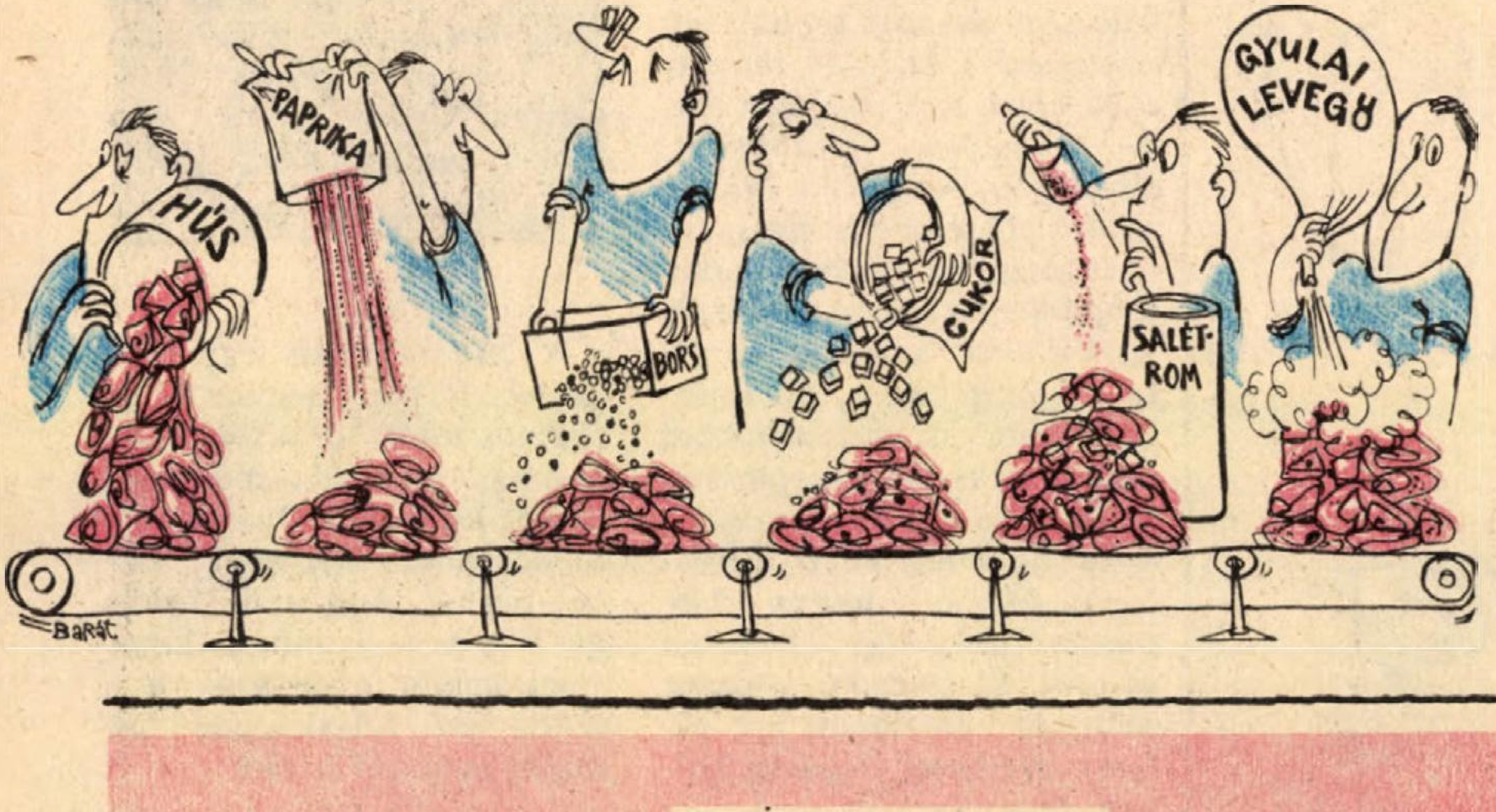

Jámbor olvasó! Máskor fogyasztás előtt gondosan olvasd el a kolbászt, és akkor rájössz, hogy amit te vettél, az *nem gyulai*, hanem ahogy a ráaggatott színes címkéken írva vagyon: *gyulai módra készült szárazkolbász*. A címkéről az is kiderül, hogy ezen kolbászneműeknek a szülőföldje nem Gyula, hanem Makó, Cegléd, Miskolc, Pápa, Mosonmagyaróvár, Szombathely vagy a Józsefváros.

A gyulai húsüzemben váltig bizonygatták, hogy a fent írt helyeken is teljességgel a gyulai recept szerint készül a szárazkolbász. Mi, megrögzött és visszaeső kolbászfogyasztók erre csak a régi nótát fújtuk, ami szerint: „*Valami nagy hiba van a receptbe' – Alighanem visszafelé keverte . . .*"

Gyulán őszintén haragudtak a Ludasra, amiért kifigurázta a gyulait, s azt írta róla, hogy „kerítésnek talán jó lesz". Ezzel kapcsolatosan némi márkarontást is emlegettek. De vajon nem az az igazi *márkarontás*, hogy a sokféle, állítólag gyulai módra készült kolbász minősége messze esik az igazi gyulaiétól? Miért kell ez egyáltalán? Miért nem mondjuk azt egyszerűen, egyenesen: kolbász mosonmagyaróvári módra, vagy józsefvárosi módra?! Persze, mi fogyasztók, azt sem bánjuk, ha kolbászaink továbbra is nemesi előnévként viselik a gyulai jelzőt. De akkor ne csak a nevében legyen gyulai az a kolbász, hanem ízében, zamatában, minden porcikájában is!

Egyébként azokat, akiknek riportunk minősége ellen kifogásuk lenne, megnyugtatjuk: ez nem igazi riport, ez csak olyan *riport módra* készült írásmű.

(Barát József—Radványi Barna)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÜRLAPKALAND

50%-os kedvezményes vasúti igazolványom kiváltásához szükségem lett volna egy nyomtatványpapírra. E célból reggel fél nyolckor kimentem a Nyugati pályaudvarra, ahol a jegypénztárnál kértem a szükséges lapot. A pénztárosnő a 12-es pénztárhoz küldött, ami azonban be volt zárva. Ekkor az eligazítóhoz mentem, aki ugyancsak a 12-es ablakhoz „igazított el", mondván, hogy annak nyitva kell lennie. Mondanom sem kell, hogy az akkor sem volt nyitva. Ezután a ruhatári pénztárba mentem, ahonnan előbb a jegypénztárhoz, majd a 12-es pénztárhoz utasítottak. Közlésemre, hogy egyik helyen sem lehet kapni nyomtatványt, a másik ruhatári pénztárhoz küldtek csekkért. De mivel a felvilágosító sem tudott másik ruhatári pénztárról, így reménytelennek találtam annak keresését. Miután háromnegyed órát hasztalanul töltöttem el az űrlapkereséssel, feladtam a küzdelmet – és ezt a bosszús levelet a Ludas címére, hátha ennek több eredménye lesz!

Zsigóczki Irén
Budapest, IV., Tél u. 13.

Könnyelmű feleség

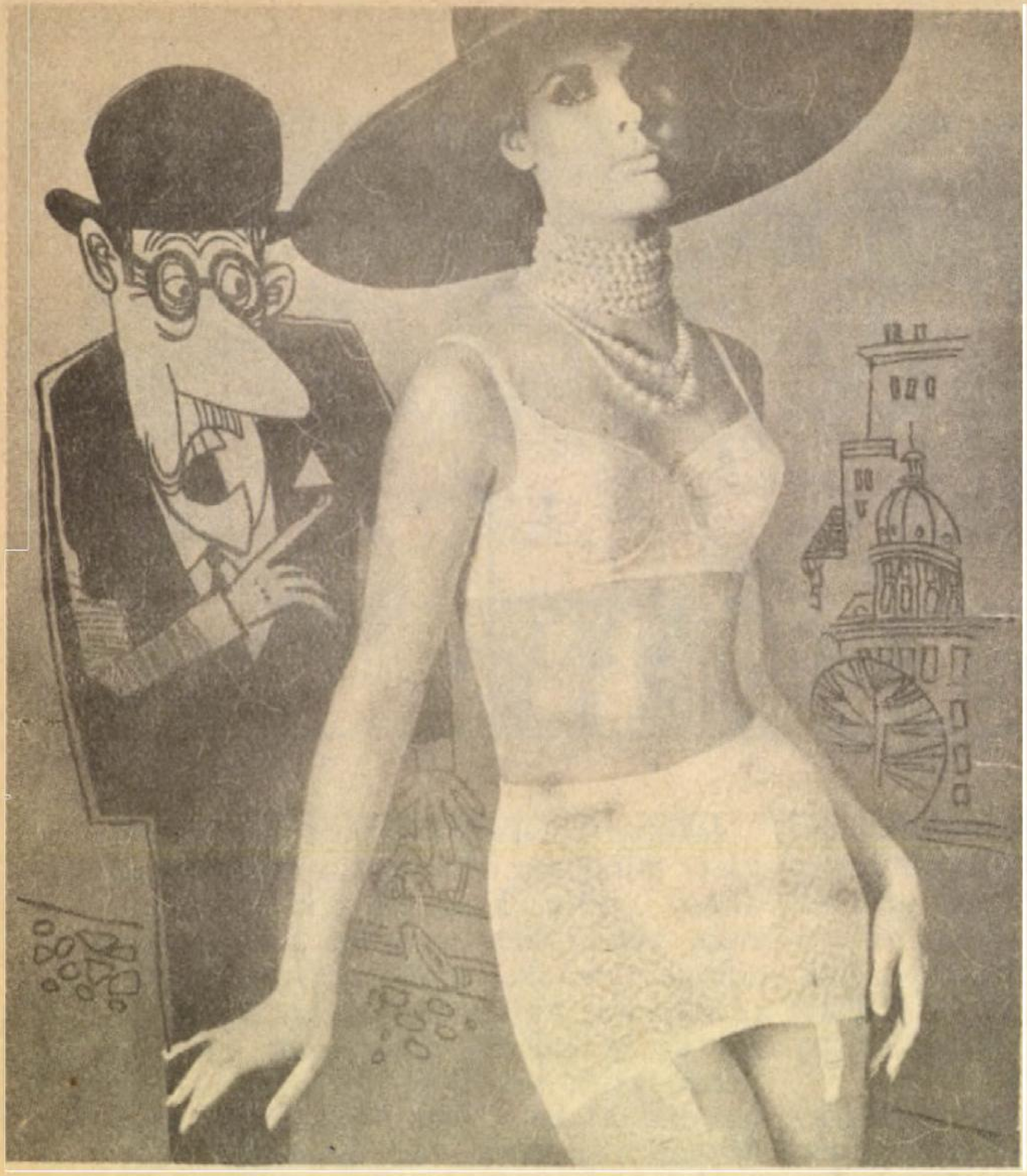

– Hányszor mondtam már, hogy ne römizz forintos alapon!?

Pegazus

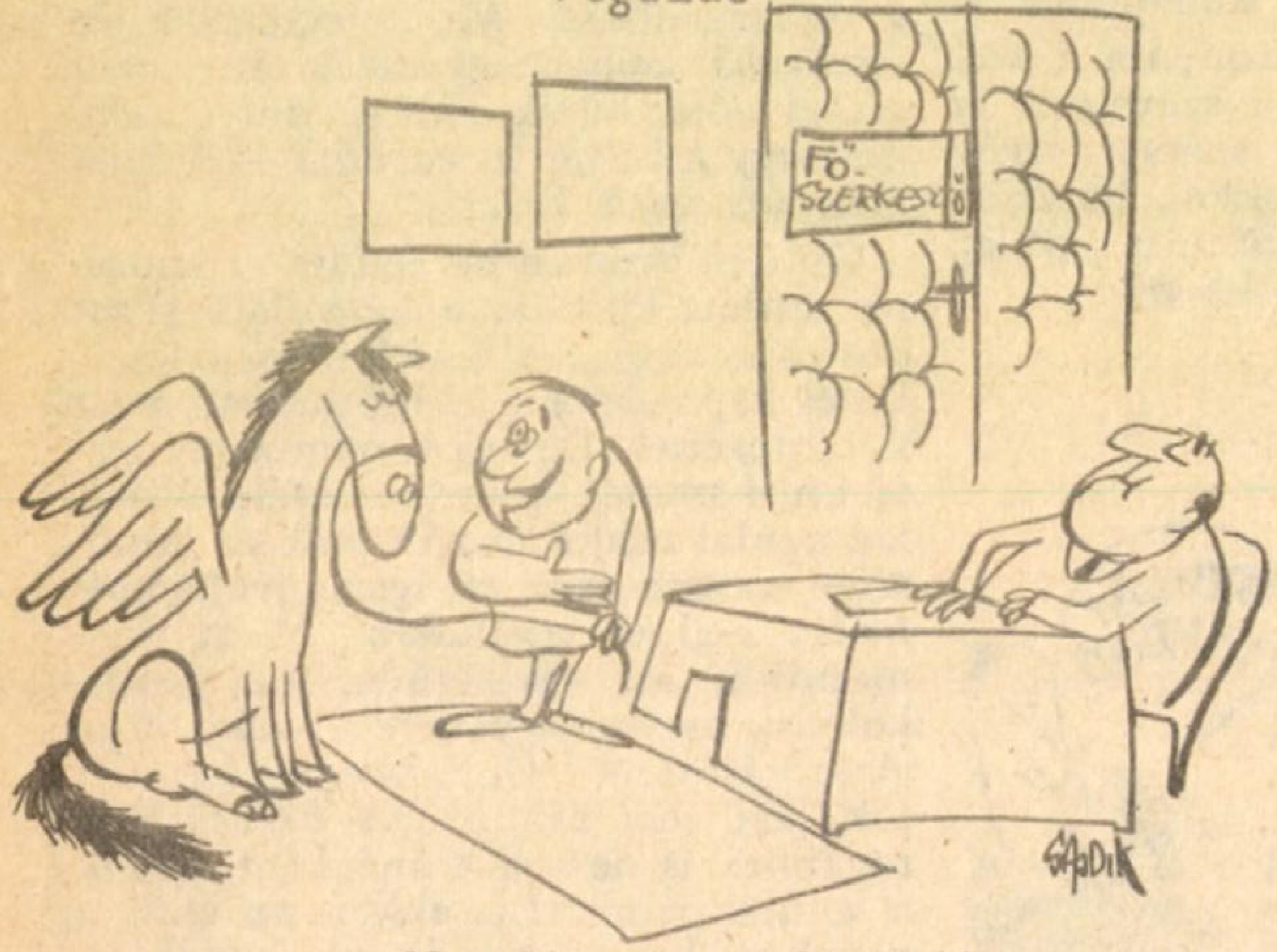

– Na, pitizz szépen a bácsinak!

Záróra után

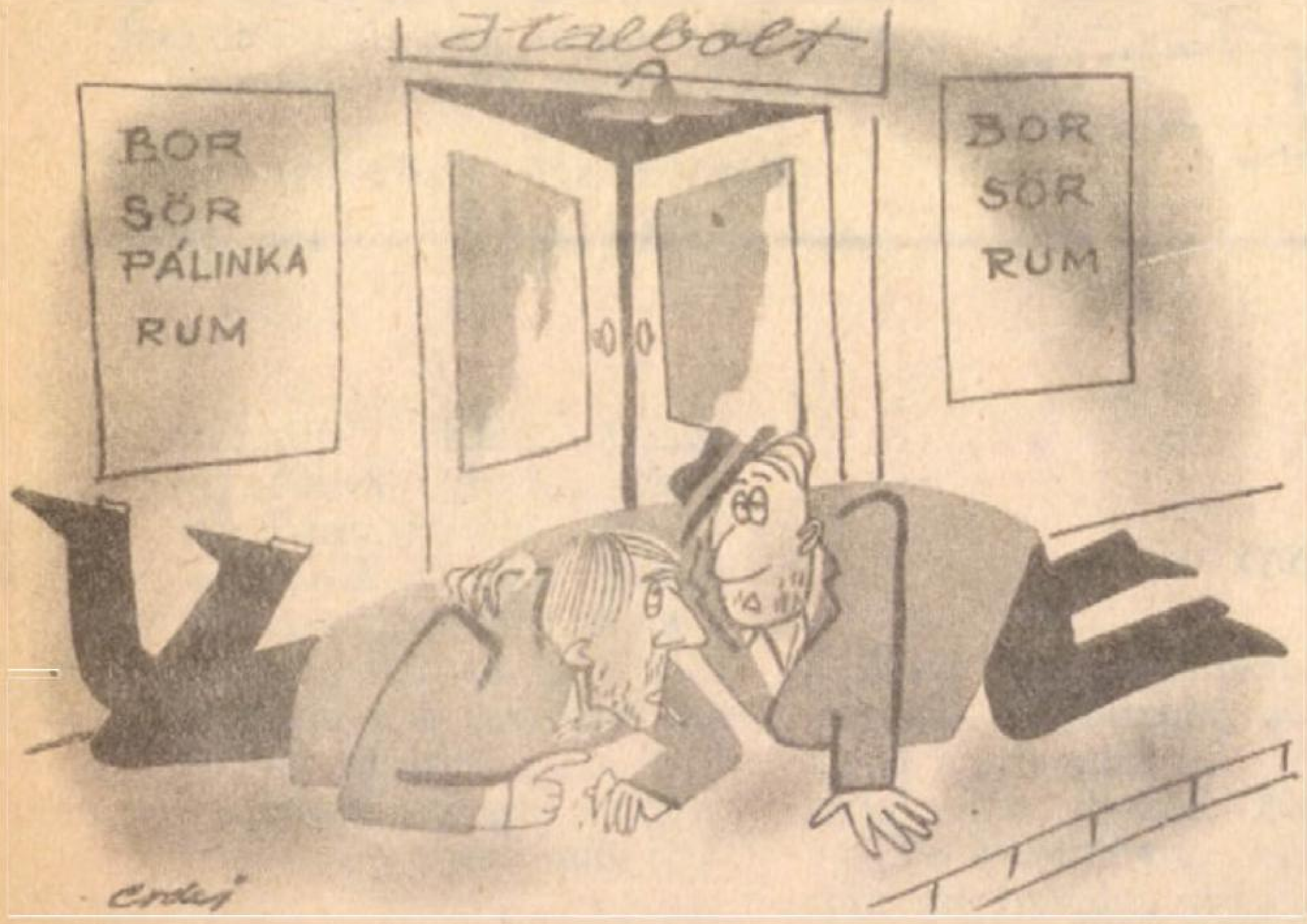

– Azt mondják, összefogásban az erő! Ne próbáljunk kollektíven felállni?

Kedves Ludas!

A Magyarország az október 29-i számában foglalkozik Shirley Templelel, abból az alkalomból, hogy a hajdani gyermeksztár az amerikai kongresszus tagja szeretne lenni. A lap szerint S. T. a vietnami háborút illetően semmi esetre sem tartozik a „galambok" közé. Sőt, ellenkezőleg. Véleménye szerint az Egyesült Államoknak „teljesítenie kell vietnami kötelezettségeit. De ezt gyorsan kell végrehajtani, ami a háború eszkalációját jelenti."

Ugyanazon a héten a Film Színház Muzsika is írt ugyanerről a témáról, mégpedig így: „Shirley Temple asszony óriási érdeklődés mellett megtartotta első sajtóértekezletét, amelyen a legélesebben bírálta Johnson elnököt, és elsősorban Vietnammal szemben követett politikáját."

Az olvasóban ezek után felmerül a kérdés: végül is „galamb"-e Shirley Temple vagy „héja"? Igaz, madár ez is, madár az is, de azért mégsem egészen mindegy!

I. S.
Budapest

A herceghalmi bisztróba betért egy francia autó négy utasa. A társaság legidősebb nőtagjának nagyon tetszett a jó ebéd, a jó magyar bor, a figyelmes kiszolgálás. Ebéd után kilépett a bisztró ajtaja elé, elővette noteszét, ceruzáját, és valamit felírt magának. Amikor fizetésre került a sor, magához kérette a bisztró csinos, szőke vezetőnőjét, és kézzel-lábbal magyarázkodva megígérte, hogy majd Franciaországból küld neki egy szép képeslapot. Már a címet is feljegyezte magának, leírta az ajtóról. És büszkén mutatta noteszát, amelyben ez állott: „Madame Bejárat Tolni."

Sz. Gy.
Biatorbágy

Egy spanyol nyelvű könyvben olvastam az alábbi, nagyon kedves meghatározást:

„Szerelem: egy csók, két csók, három csók, négy csók, öt csók, négy csók, három csók, két csók, egy csók."

B. I.
Tarnaméra

Mostanában gyakran kapok az újságárusoknál olyan példányt a Ludas Matyiból, amelyikben egész oldalak olvashatatlanul szürkék, halványok. Kezdetben arra gondoltam, hogy ide valami olyasmit írtak, ami nem bírta el a nyomdafestéket. Ám amikor utána néztem a dolognak barátaim lappéldányában, csalódva kellett látnom, hogy nem a szövegben, rajzban van hiba, hanem a nyomdai kivitelben. Miért nem gondosabb a lap kivitelezése?

B. I.
Budapest

A szerkesztőség válasza: Lapunk igen magas példányszámban, nagyon öreg nyomdai gépen készül, s ez az oka, hogy olykor hibás lappéldányok kerülnek az olvasóhoz. Január 1-től lapunk új formában, új gépen, korszerű technológiával készül majd, és többszínnyomásban, nagyobb terjedelemben, szebb köntösben jelenik meg.

*

A Népszavában egy hirdetést láttam nemrégiben: „*Színes fotolaboránsokat* keresünk." A hirdetésből nem derült ki, hogy milyen színű laboránsokat keresnek, néger-barnát vagy maláj-sárgát? Erős a gyanúnk, hogy *színesfoto laboránsokról* lenne szó voltaképpen. De miért nem azt írták?

N. Z.
Eger

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁROM MEGJEGYZÉS

REGISZTER-ÁRIA

Ha új életet nem is, de új naptárt minden évben kezdek. Most is megvásároltam már az 1968-as évjáratú noteszt, és máris hozzáláttam szokásos év végi szórakozásomhoz: a regiszteres részbe átmásolom kedvenc telefonszámaimat. Többen felvilágosítottak már, hogy sokkal egyszerűbb lenne, ha külön kis regiszteres telefonfüzetet tartanék, azt nem kellene évről évre másolgatni. Csakhogy sajnálattal kell regisztrálnom a tényt: ilyen különálló telefonregiszter sem égen, sem földön, de még a papírboltokban sem található. A zsebnotesz és a regiszteres telefonjegyzék úgy összenőtt az utóbbi időkben, annyira sülve-főve, sőt fűzve-kötve együtt vannak mindig, hogy csak ásó-kapa választhatná el őket egymástól.

Vagy esetleg a Papír és Irodaszer Nagykereskedelmi Vállalat.

CSEPPENTŐ

Az Asaropect, a Naphasolin és más gyógyszerek kíséretében már jó ideje feltűnt a láthatáron egy újfajta gyógyászati segédeszköz: a műanyagból készült cseppentő. Többszöri próbálgatás után megállapítottam, hogy kemény a jelleme, nem könnyen hagyja nyomogatni magát; roppant érzékeny, ha sokat „macerálják", bánatában megreped; emellett még absztinens is, nagyon nehezen szív be! Arról nem is beszélve, hogy olyan rövid, le sem ér az üveg fenekére. Mit lehet mégis kezdeni vele? Csak azt, hogy gondosan a jobb kezünk hüvelyk- és mutatóujja közé csippentjük, és óvatos mozdulattal – a szemétkosárba ejtjük. Persze csak azután, ha már előzőleg vásároltunk helyette 50 fillérért egy hagyományos, gumis cseppentőt.

Nem lehetne a gumis cseppentőt visszaújítani?!

CIROK ÉS ROZMARING

P. L.-né Bajáról levélben panaszolta el nekünk, hogy nem lehet a városban cirokseprűt kapni. A Bajai Városi Tanács kereskedelmi csoportja, ahova a panaszt továbbítottuk, megírta: egy negyedévben kb. 30 ezer seprű kellene, de csak 6–8 ezret kapnak. Azt is hozzá tették: „*a jövő évben a jelenlegi gyenge ellátás is 20 százalékkal csökken a felsőbb szervek tájékoztatása szerint.*" Végezetül, megnyugtatásképp közölték: „*A panaszos részére – sok gyermekére való tekintettel – sikerült 1 db seprűt beszerezni.*"

Óriási! Na de mi lesz a kevés gyermekes, vagy éppen gyermektelen családokkal? Azok talán rozmaringszállal söprik fel a szobájukat?

Nem is bosszantana annyira az egész, ha nem éppen a minap hallottam volna Tótkomlóson az egyik téeszben bosszús kifakadást amiatt, hogy a ciroktermésük átvételénél mennyit packázik velük a felvásárló szerv. A sok áldatlan huzavona miatt még mindig a téeszben hever a nagy mennyiségű cirok, elfogva a helyet a kukoricától és egyéb termékektől.

Vajon hol és mikor akad végre egy erős kéz, amely félresöpri majd a hazai seprűgyártás útjából az akadályokat?

(r. b.)

HAZAI REKORDOK

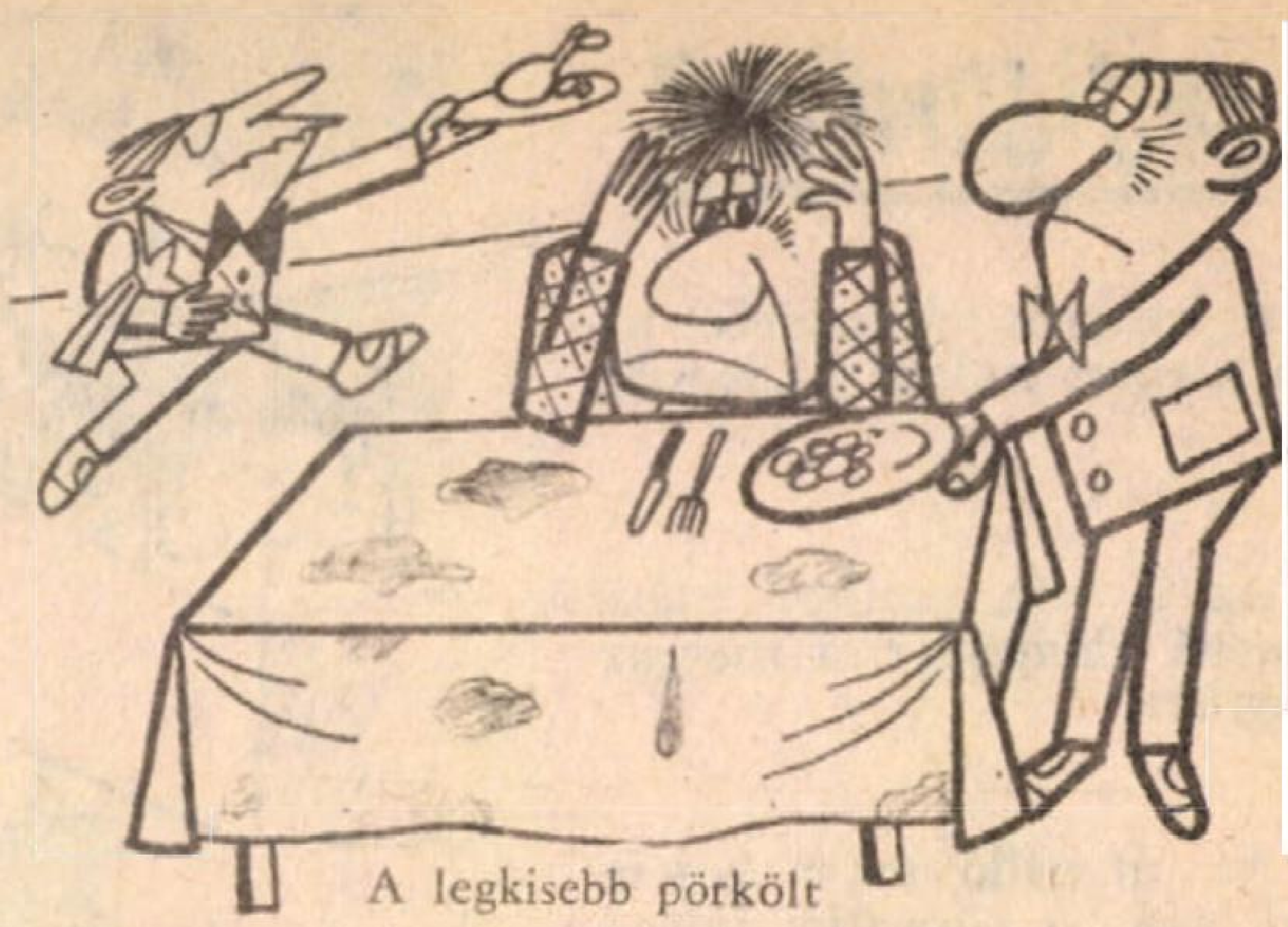

A legkisebb pörkölt
A legnagyobb zsírpecsét

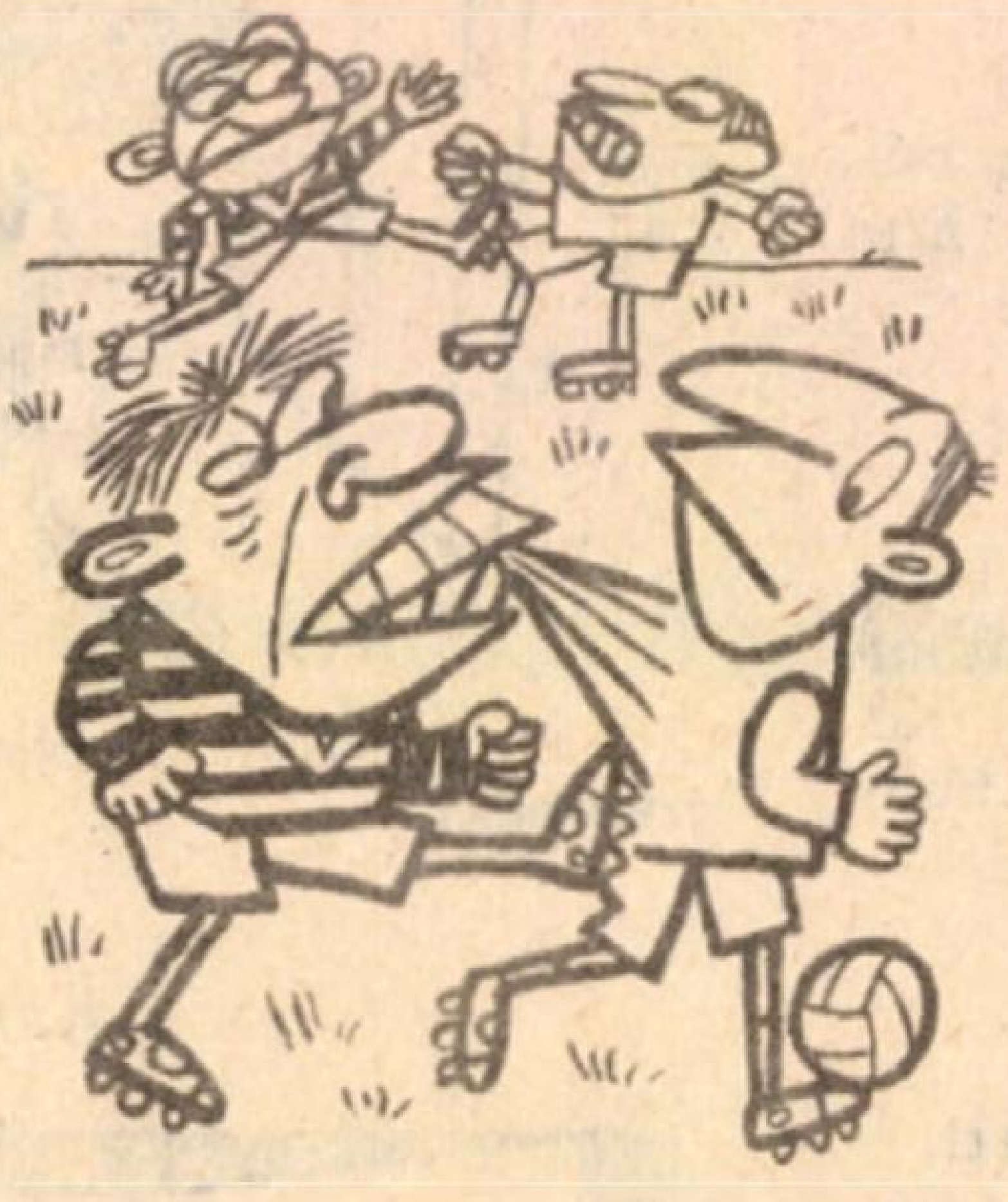

A legkeményebb középcsatár

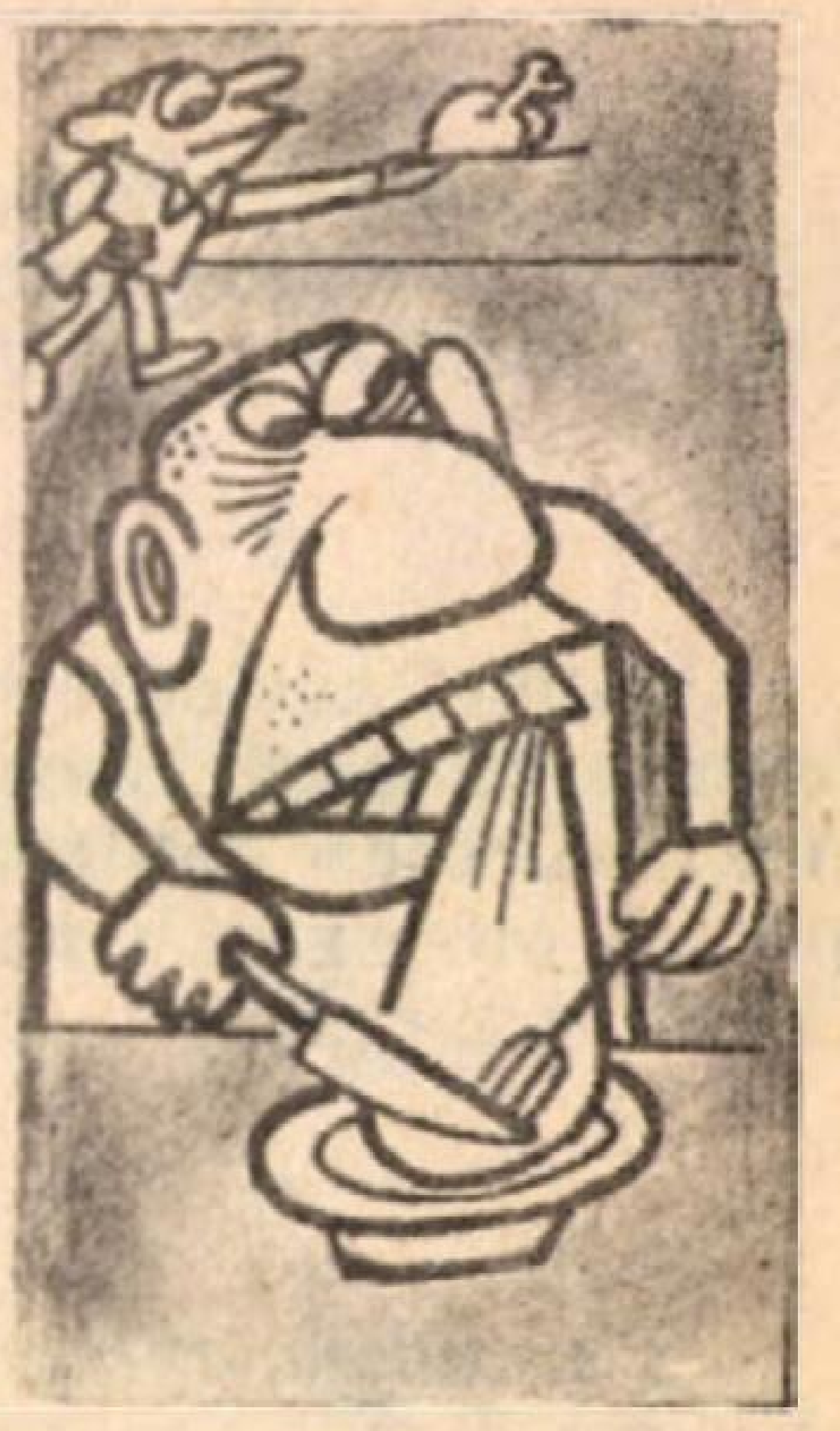

A legpuhább rántott szelet

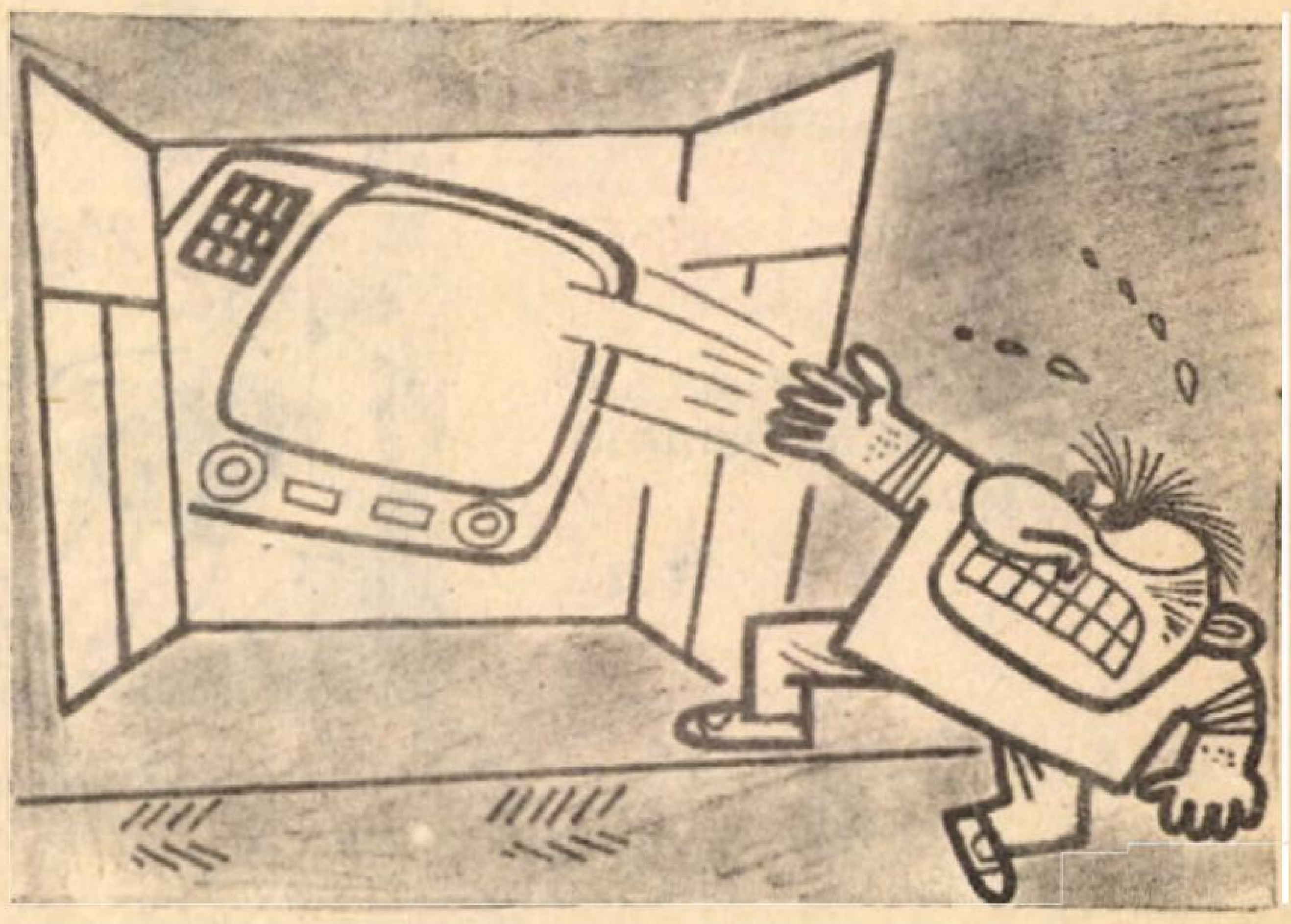

A leggyengébb műsor
A legerősebb néző

Becsvágy

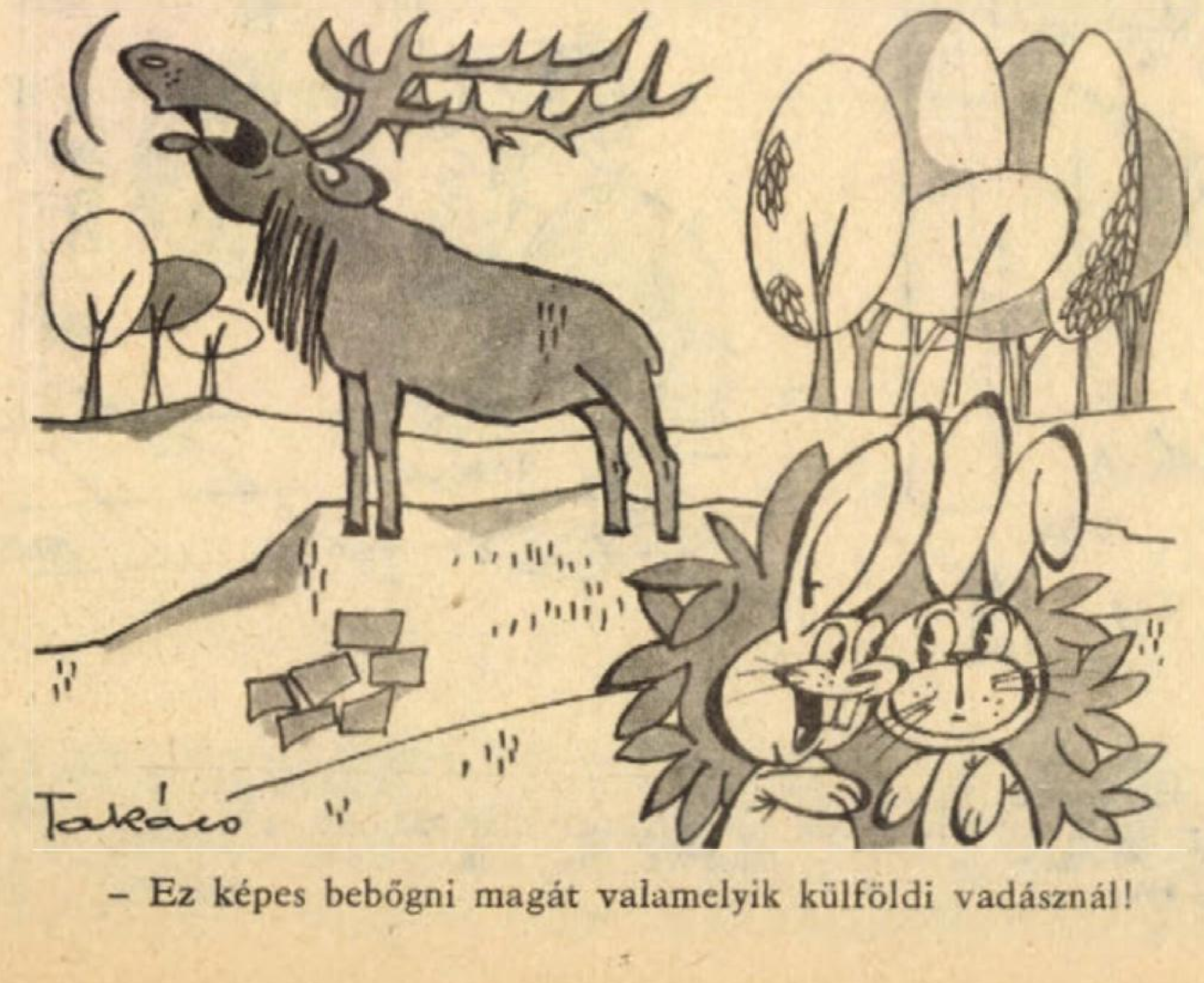

– Ez képes bebőgni magát valamelyik külföldi vadásznál!

Sorozáson

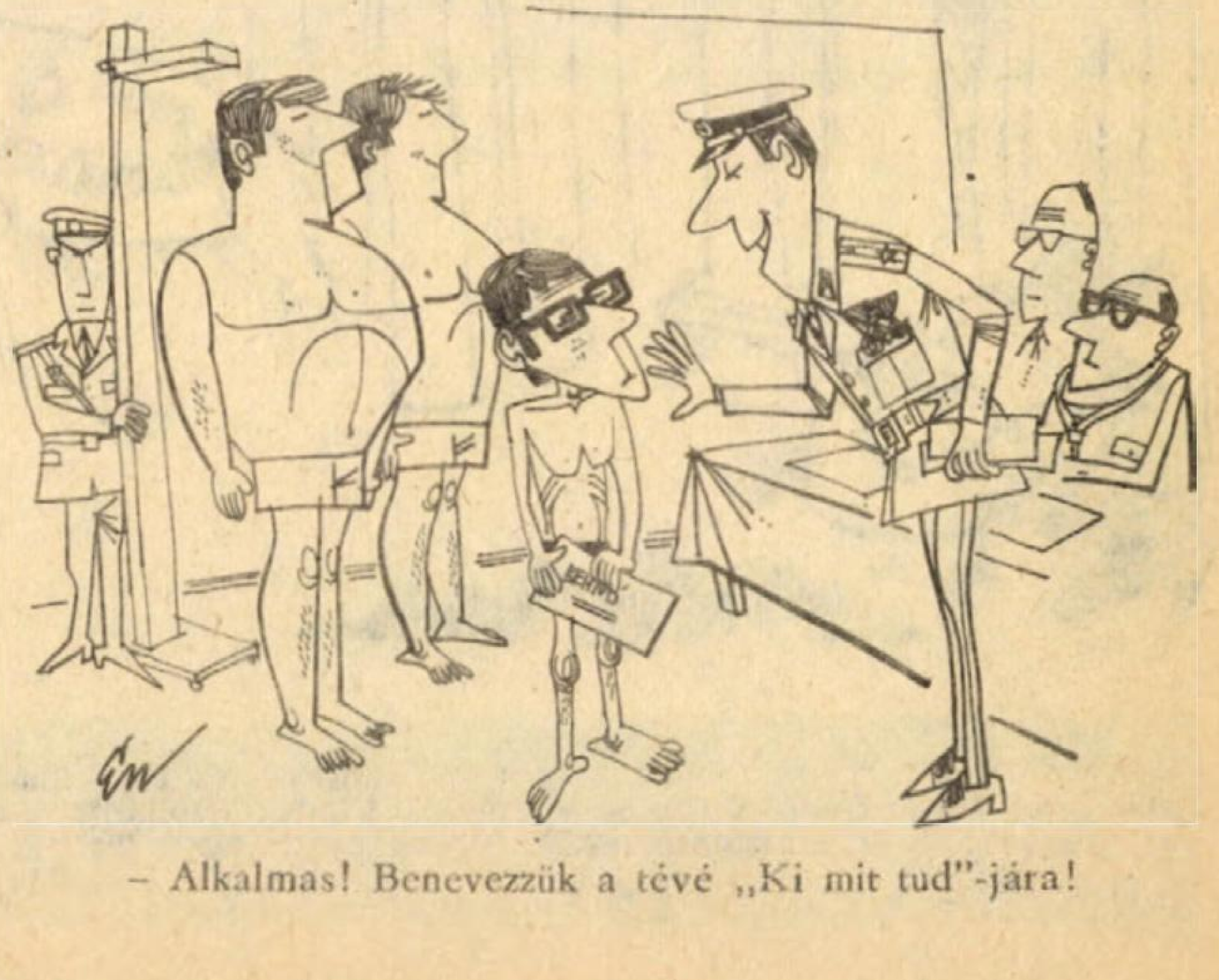

– Alkalmas! Benevezzük a tévé „Ki mit tud"-jára!

MiNdeNFéLe

A nyugodt lelkiismeret titka a rossz emlékezőképesség.

*

Az a szép, amikor valaki mások előnyére tud meggazdagodni.

*

Az útonálló erőszakossággal vádolja ellenálló áldozatát.

*

Nem szabad viszonzás nélkül hagyni mások tetteit. Erre való a hála és a bosszú.

*

Az illető kijelentette, hogy nem tartja magát okos embernek. Micsoda önhittség! Képesnek tartja magát arra, hogy ilyesmit megállapítson.

*

Mi a tudomány! A természetre erőszakolt matematika.

*

Ha az embernek gyengül a hallása, egyre kevésbé érti meg a fiatalokat.

*

Miért csak akkor fedezzük fel emberi méltóságunkat, amikor megsértik!

F. L.

Hétvégi különvonat

Pusztai Pál rajza

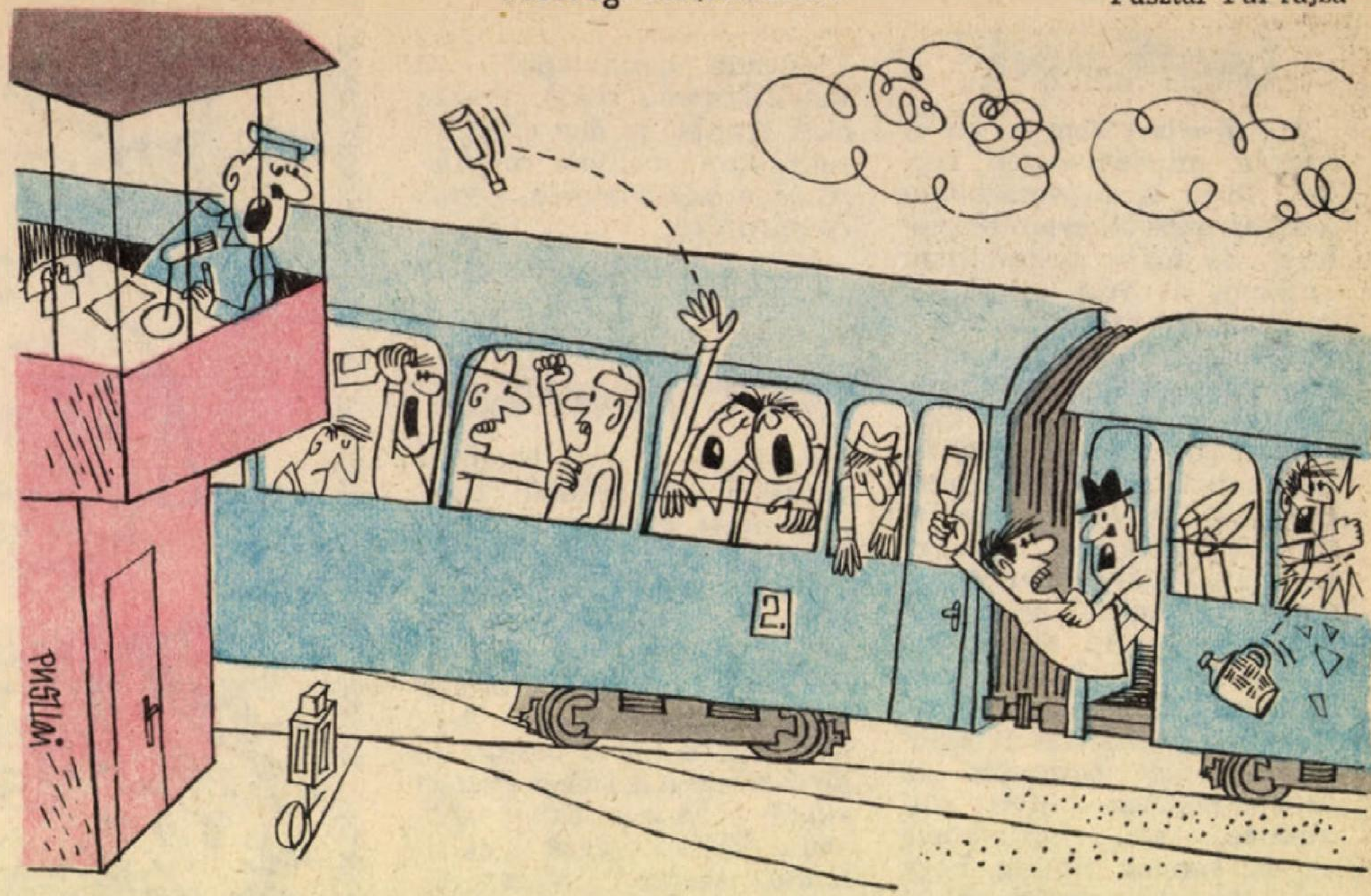

– Figyelem! Figyelem! Az első vágány mellett vigyázzunk! Az első vágányra garázda részegek érkeznek!

Kamaszok

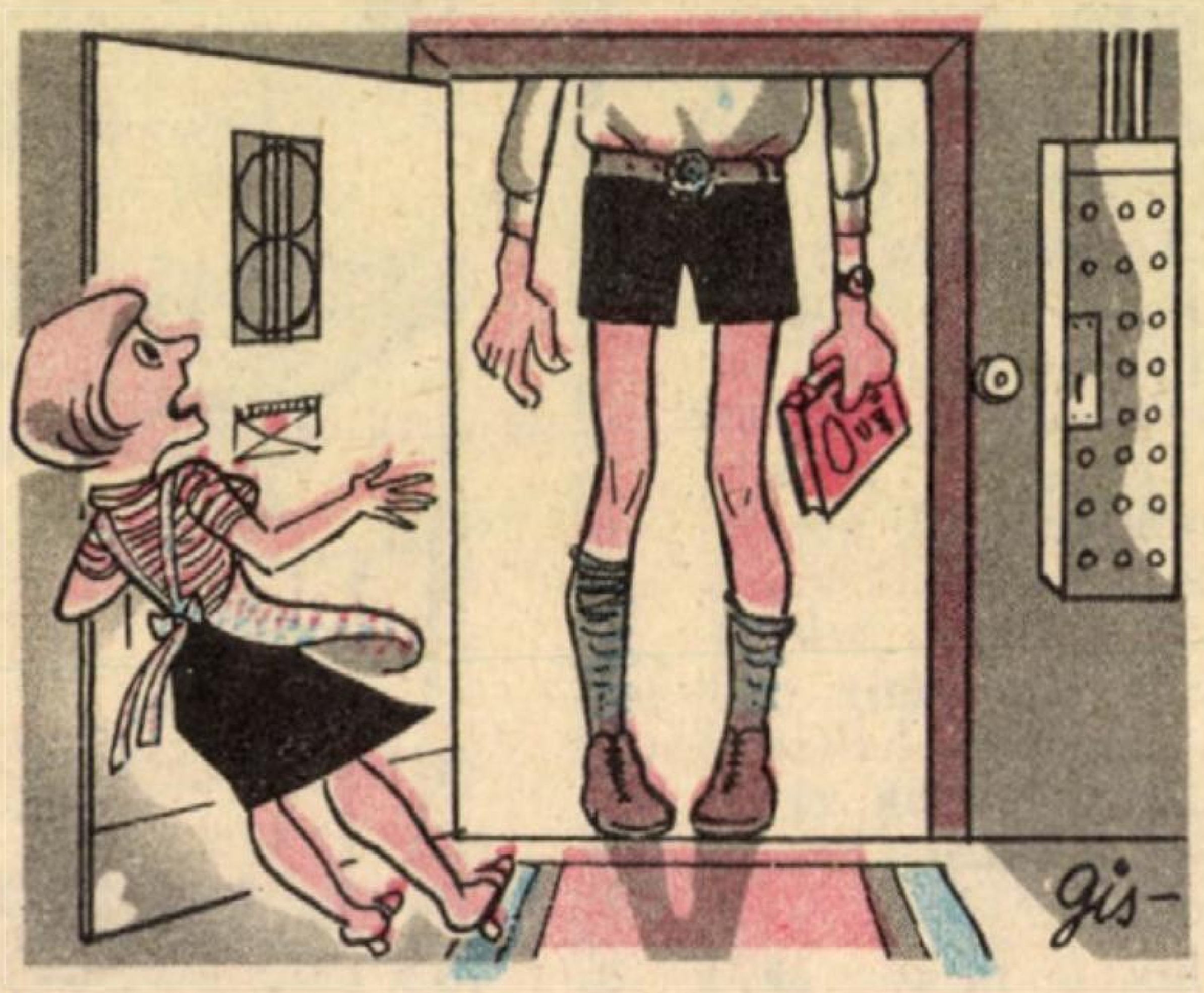

– Csókolom! Itthon van a Sanyi?

A csodagyerek

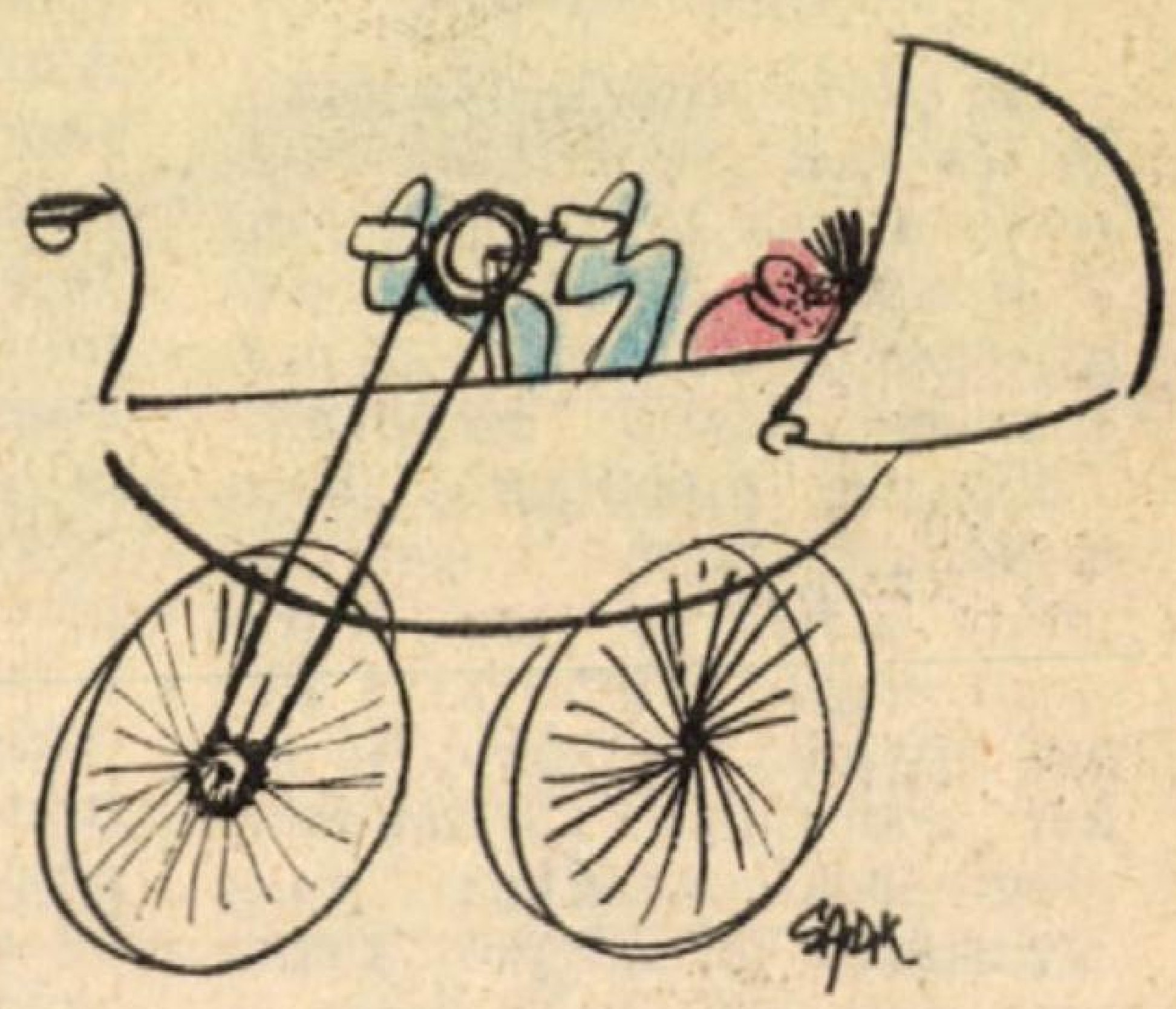

Őszi nagyvad

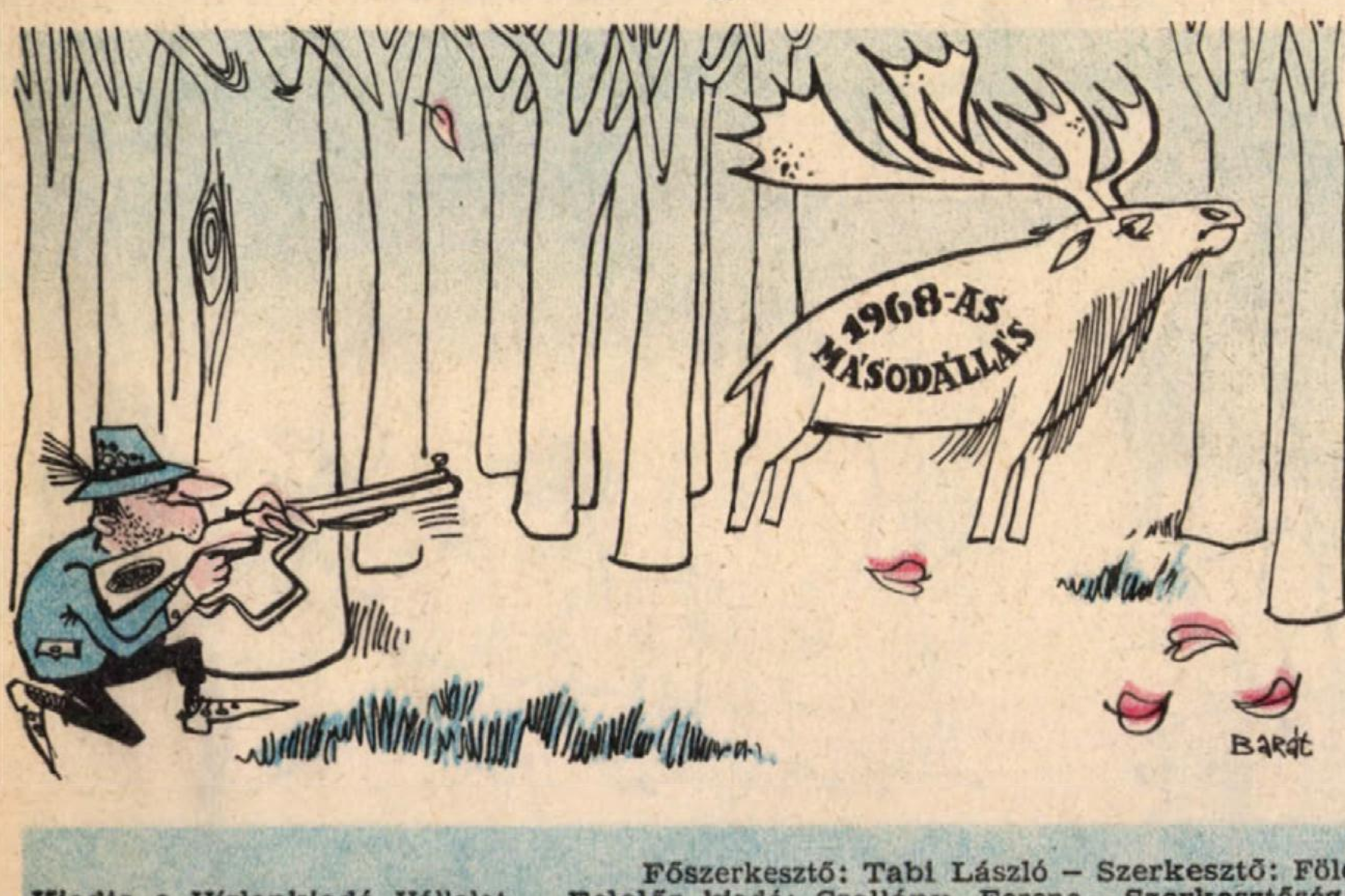

Óvintézkedés

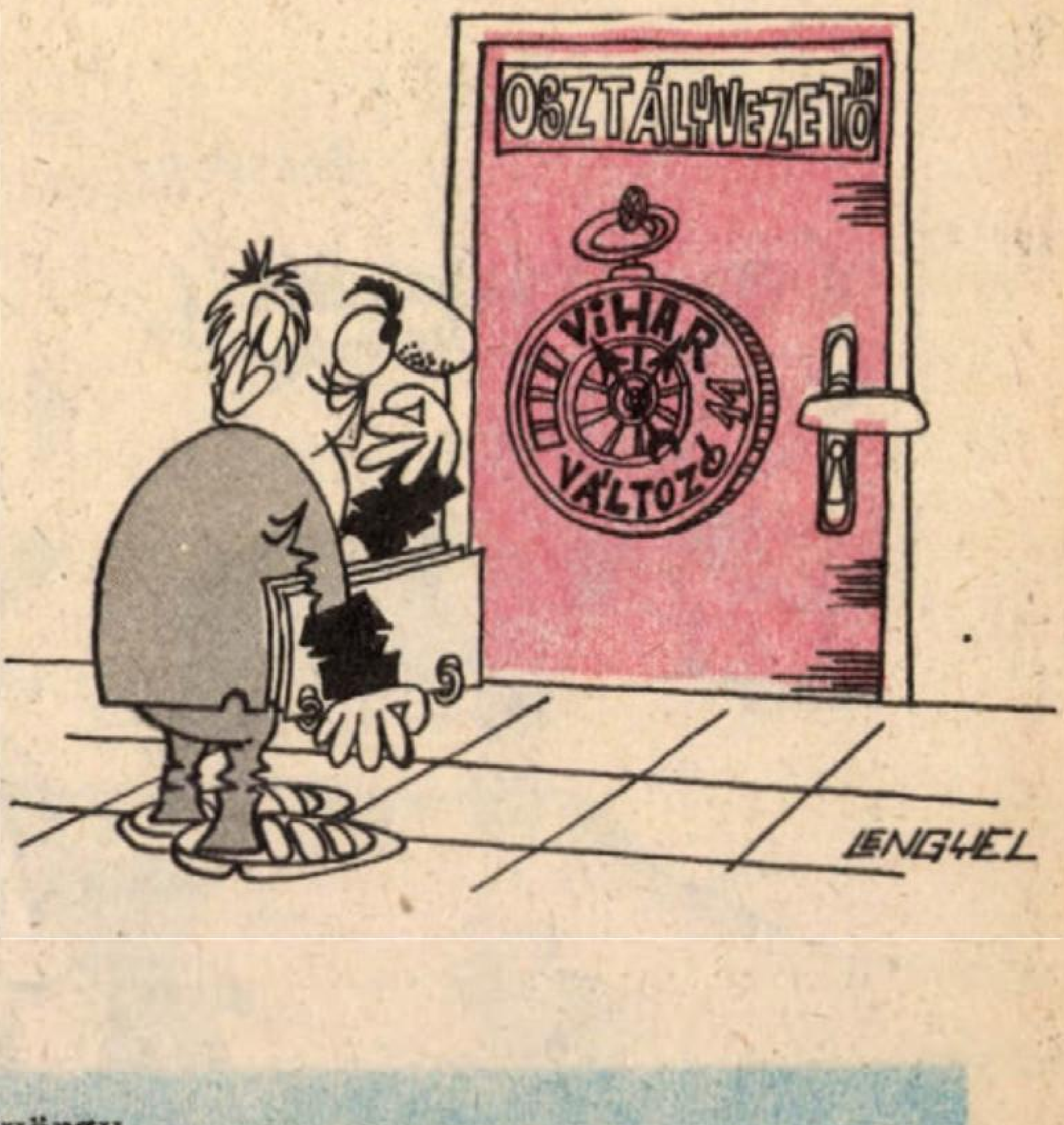

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1478 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504